

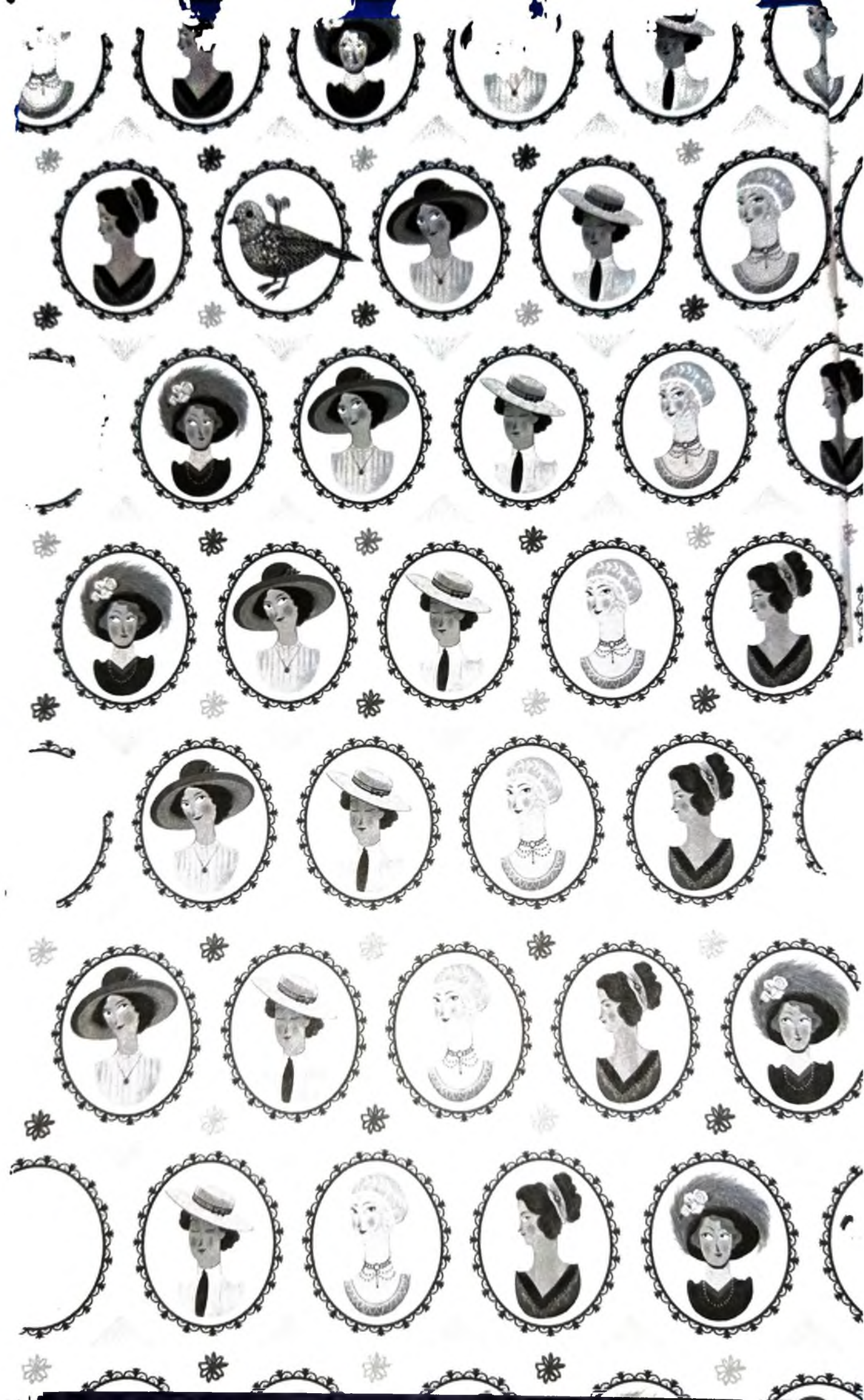
Тасмниці універмагу «Сінклер»

ЗАГАДКА МЕХАНІЧНОГО ГОРОБЦЯ

СІНКЛЕР

КЕТРІН ВУДФАЙН

Тасмниці універмагу «Сінклер»

ЗАГАДКА МЕХАНІЧНОГО ГОРОБЦЯ

Наступна книжка серії

Загадка коштовного метелика

Тасмниці універмагу «Сінклер»

ЗАГАДКА МЕХАНІЧНОГО ГОРОБЦЯ

КЕТРІН ВУДФАЙН

*Переклад з англійської
Ярослави Івченко*

Львів
Урбіно
2020

УДК 821.111-93

В 88

Перекладено за виданням:

Katherine Woodfine. The Sinclair's Mysteries. The Clockwork Sparrow. — First published in Great Britain in the English language by Egmont UK Limited, 2015.

Text copyright © 2015 Katherine Woodfine

Illustrations © 2015 Júlia Sardà.

Published with arrangement with
Intercontinental Literary Agency Ltd

Вудфайн Кетрін

В 88

Загадка механічного горобця [Текст] : роман / Кетрін Вудфайн; пер. з англ. Ярослави Івченко. — Львів : Урбіно, 2020. — 328 с.; іл. (Сер.: Таємниці універмагу «Сінклера»). ISBN 978-966-2647-64-8

На початку ХХ століття в Лондоні стається неабияка подія: відкривається величезний універсальний магазин багатія Едварда Сінклера.

У цей самий час юна Софі Тейлор, дівчина з колись багатієї родини, а тепер сирота, змушена шукати роботу. Чи варто описувати її радість, коли вона проходить конкурс на посаду продавчині? Та напередодні відкриття універмагу звідти викрадають унікальну колекцію коштовностей, яку власник збирався продемонструвати на виставці. Окрасою колекції був механічний горбець. Оздоблена численними коштовними каменями пташка витюхувала щоразу іншу мелодію. І ось підозра падає на Софі, адже її того вечора бачили в залі з коштовностями. Ба більше, поруч із розбитою вітриною знаходять шпильку, яка належить дівчині. Тепер завдання Софі та її нових друзів — знайти справжнього зловмисника...

УДК 821.111-93

© Видавництво «Урбіно», українське
видання, 2020

ISBN 978-966-2647-64-8 (укр.) © Ярослава Івченко, переклад, 2020
ISBN 978-1-4052-7617-7 (англ.) Всі права застережено

привезли до лікарні Університетського коледжу, де констатували відсутність ознак життя. Наразі невідомо, яким чином були отримані поранення.

УБИТО ГОДИННИКАРЯ, ГОКСТОН

ЛОНДОН, 15 березня
Містера Деніела Менделя, 52 р., годинникаря, знайдено з перері-
заним горлом у його майстерні на
Гокстонсквер зранку минулої субо-
ти. Тіло виявив сусід, містер Уол-
тер Сімпсон, 37 р., мебляр, котрий
ідентифікував містера Менделя.
Свідок повідомив, що бачив юна-
ка й двох чоловіків, які тинялися
Гокстон-сквер неподалік майстерні
містера Менделя пізнього вечора в
п'ятницю. Розпочато розслідування
обставин його загибелі.

СУДОВІ СПРАВИ

ЛОНДОН, 15 березня
Генрі Уолтер, клерк, що працює
в Джона Стедмена, будівельника, на
Рамсден-роуд, Белхем, постав учо-
ра перед Південно-західним магіст-
ратським судом за звинуваченням
у крадіжці поштових переказів на
суму 25 шилінгів 7 пенсів, що нале-

ЧАСТИНА I

Канотье

*Цей вишуканий солом'яний капелюшок зі стрічкою —
утілення елегантної простоти. Він буде до лиця кожній
дівчині. Це практичний вибір на щодень для юних леді,
котрі працюють...*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Софі міцно вхопилася за шкіряну ручку в омнібусі, що то-рохкотів вулицею. Був звичайний понеділковий ранок, гомінкий Лондон поступово прокидався, усе ще вогкий після нічного дощу й укритий світанковим туманом. Затиснута поміж двох клерків у котелках і з газетами в руках, дівчина дивилася у вікно на сіру вулицю й думала, чи той принесений вітром ледь помітний аромат весни був лише витвором її фантазії. Вона уявляла сад «Квітучого дому»: нарциси, що, напевне, уже зацвіли, вологу землю й запах мокрої від дощу трави.

«Площа Пікаділлі!» — вигукнув кондуктор, шойно омнібус теленькнув на зупинці, і Софі прогнала ці думки. Поправила капелюшок, стиснула затуляючу в рукавичку долонею парасольку, проштовхнулася між клерками й повз старшу пані в пенсне — та тільки й зойкнула «Господи!», наче її невимовно обурював факт самотньої юної леді, що легковажно їздить собі омнібусом. Софі не звернула на це

уваги й зістрибнула на тротуар. Байдуже, що про неї кажуть. Зрештою, вона вже не була колишньою юною леді.

Омнібус від'їхав, дівчина озирнулася й задивилася на величезну білу будівлю, що височіла над нею. Універмаг «Сінклер» був не просто новим, він навіть іще не відкрився для покупців. Однак уже став найвідомішим магазином у Лондоні — а відтак, як дехто стверджував, і в усьому світі. Із величними колонами й гірляндами кольорових прапорців, він був несхожий на жоден інший магазин, які бачила Софі, і скидався радше на класичний храм, білий і непорочний, що постав на противагу смогу й бруду Пікаділлі. Величезні дзеркальні вітрини були задрапіровані темно-синіми шовковими порт'єрами, через що універмаг нагадував сцену величного театру перед початком вистави.

Власником універмагу «Сінклер» був містер Едвард Сінклер, знаний не менше за свій магазин. Американець, який сам досягнув усього, відомий своєю вишуканістю, однією — бездоганною — орхідеєю, яку завжди носив у петличці, прекрасними жінками поруч, що постійно змінювалися, але насамперед — своїми статками. Хоч дівчата й працювали на нього лише кілька тижнів, а більшість із них навіть ніколи не бачила свого роботодавця, персонал «Сінклера» уже звик називати його Капітаном — подекували, що юнаком той подався в моряки. Про Едварда Сінклера ширилося немало чуток. Правдиві чи ні — прізвисько було влучне.

Зрештою, магазин трохи скидався на корабель: розкішний і сяючий, як океанський лайнер, готовий із гідністю вирушити зі своїми пасажирами в подорож до нових екзотичних країв.

Софі почула далеке бамкання годинника. Випроставшись на повен зріст (а була вона не надто висока), дівчина задерла підборіддя й граційно завернула за ріг будівлі. Маленькі підбори її черевичків на гудзиках жваво цокотіли бруківкою. Що ближче вона підходила, то лункіше билось її серце. Софі підняла руку перевірити, чи капелюшок із голубою стрічкою не збився й сидить як слід, а зачіска не розкуйовдилася. Тепер вона стала частиною універмагу «Сінклер», маленьким коліщатком вражаючої машини. І знала, що мусить бути ідеальною в усьому.

За дверима відкривався інший світ. У коридорах для персоналу вирувала робота. Люди зосереджено переносили пальми в горщиках, драбини чи банки з фарбою, або ж стоси впізнаваних темно-синіх із золотом фірмових коробок універмагу. Повз неї промайнула тендітна продавчиня, перекинувши через руку вигадливо розшиту бісером вечірню сукню, інша промчала з оберемком парасольок. А суворий управитель універмагу, містер Купер, вичитував продавця за стан його рукавичок. Софі пірнула між людей і прослизнула до порожньої гардеробної, щоб скинути пальто й капелюшок.

Вона досі не вірила, що опинилася тут. Ще рік тому їй навіть на думку б не спало, що доведеться заробляти на життя, — а тепер вона цілком уже самотійна продавчиня. Софі на секунду зупинилася перед дзеркалом у гардеробній, щоб поправити зачіску, і перевірила, чи міцно тримається шпилька. Містер Купер надзвичайно прискіпливо ставився до вигляду працівників, однак усвідомлення того, що Едіт і решта дівчат тільки й чекають, аби помітити якийсь недолік у її зовнішності, було для Софі ще страшнішим. Раніше, у часи марнославства, коли вона дуже пишалася своєю зовнішністю, щовечора чи не сто разів дбайливо розчісувала волосся й вимагала від міс Пенніфезер зав'язувати оксамитову стрічку виключно в ідеальний бант — однак тепер хотіла виглядати просто охайно й стримано. Софі аж ніяк не почувалася колишньою собою. Її обличчя в дзеркалі було наче й тим самим, проте вона виглядала старшою, блідою й утомленою. Тобто не найкраще.

Від думки про довгий тиждень попереду Софі зіщулилася, та відразу ж суворо дорікнула собі. Папа сказав би, що вона має радіти, бо їй удалося потрапити сюди. Багатьом так не пощастило — нагадала собі. Вона бачила їх: дівчата її віку й навіть молодші, що торгували яблуками чи маленькими букетиками на перехрестях, дівчата, що випрошували монетку в перехожих джентльменів, дівчата, що мерзлякувато щулилися в під'їздах, а їхній одяг не надто відрізнявся від ганчір'я.

Так роздумуючи, дівчина трусонула головою, розправила плечі й примусила себе всміхнутися. «Не розкисай», — суворо наказала Софі своєму відображенню. Що б не сталося сьогодні, вона не збирається давати Едіт зайвого приводу назвати її пихатою.

Софі рішуче попрямувала до дверей, та не встигла зробити й двох кроків, як спіткнулася й упала.

— Ой! — скрикнув хтось. Підводячись, вона побачила хлопчика, що стривожено дивився на неї. Він сидів на підлозі, частково схований за верхнім одягом, а Софі перечепилася об його черевики. — З тобою все гаразд?

— Ти що тут робиш? — затамувавши подих спитала дівчина, котра не так забилася, як збентежилась, що її заскочили, коли вона розмовляла сама із собою, та ще й жваво жестикулювала при цьому. Хлопчисько тепер точно кепкуватиме з неї, як усі решта, і невдовзі кожному розкаже, що підслухав. — Хіба можна отак шпигувати! — вигукнула вона.

— Я не шпигував, — заперечив хлопець, схоплюючись на ноги. Він був одягнений у форму посильного «Сінклера»: темно-сині штани з кантом, такого ж кольору курточка із двома рядами мідних гудзиків і кашкет — хоч курточка видавалася йому зовеликою, штани — закороткими, а кашкет перехнябився на розкуйовдженій білявій голові. — Я читав, — на доказ своїх слів він простягнув затиснутий у замурзаній руці пожмаканий журнал «Хлопці Імперії».

Та перш ніж Софі встигла вимовити бодай слово, двері розчахнулися — і вихор спідниць та стрічок приніс до гардеробної зграйку продавчинь.

— Вибачте! Перепрошую!

Гарненька темноволоса дівчина помітила хлопчика й глузливо посміхнулася.

— Що, досі не приніс Джимові бляшанку з мастилом? — запитала чорнявка, а дівчата довкола пирснули сміхом.

— Шнурівки вчився сам зав'язувати, так? — зачепила його інша.

Третя глянула на Софі й присіла в глумливому реверансі.

— Вибачте, ваша світлосте. Ми не помітили, що ви вшанували нас своєю присутністю.

— Чи не представите нас своєму кавалерові? — на-смішкувато додала темноволоса, а дівчата розвеселилися ще більше.

Хлопець побуряковів, однак Софі щосили намагалася зберегти байдужий вираз. Їй уже не раз доводилося вислуховувати подібне впродовж двох тижнів навчання, яке проходили всі продавчині «Сінклера». Вона зрозуміла, що вчинила помилку ще із самого початку, з'явившись першого дня у своєму найкращому чорному шовковому платті з оксамитовими вставками та гагатовими гудзиками. Вона думала, що варто виглядати елегантно й спра-

вити гарне перше враження, однак тут-таки виявила, що всі дівчата були вбрані практично однаково, в однотонні темні спідниці й скромні білі блузки. Шурхіт і шелестіння її спідниць змусили всіх озирнутися на неї, а тоді здушено захихотіти.

— За кого вона себе має? За справжню леді? — прошепотіла темноволоса дівчина, Едіт.

Наступного ранку Софі прийшла в старанно дібраній темно-синій спідниці й білій блузці з вузьким мереживним комірцем, та було вже запізно. Дівчата називали її «ваша світлосте», а якщо хотіли особливо дошкулити — «ваша королівська високосте» чи «принцеса Софі». Протягом усього навчання вони передражнювали її манеру говорити та насміхалися з одягу й зачіски — особливо, коли дівчину хвалив містер Купер чи Клодін, оформлювачка вітрин.

Софі дуже старалася виглядати незворушною та приховувати свої почуття. Папа́ завжди казав, що на війні найголовніше — не показувати ворогові свого страху. Згадуючи це, вона знову бачила його обличчя, наче ось він стояв перед нею: блискучі темні очі, акуратні вуса. Міряє кроками килим перед каміном у кабінеті, стіни якого завішані мапами й привезеними з далеких країв сувенірами, розповідає одну із численних історій про бої та воєнні кампанії. «Зберігай спокій, вище голову, тримай себе в руках» — таким був його девіз. Однак насправді, що більше вона ігнору-

вала інших продавчинь, то гірше ставало. Дівчата казали, що вона пихата й зарозуміла, і називали її найприкрішим із можливих прізвиськ — «Софі-Задериніс». Укотре дівчині спало на думку, що, можливо, батьківські поради були *не зовсім* корисними, коли йшлося про в'їдливих продавчинь.

Софі розвернулася й вийшла в коридор, хлопчик — слідом за нею. У нього був такий нещасний вигляд, що вона відчула легкий докір сумління через оту думку, наче він глузуватиме з неї — а тимчасом вони, схоже, були товаришами по нещастю.

— Не варто мені на них зважати, — промовила Софі.

Хлопчик ніяково всміхнувся.

— Я справді не шпигував за тобою, чесне слово, — палко запевнив він. — Просто хотів дочитати журнал. Я навіть не бачив тебе. Це найсвіжіший випуск про Монтгомері Бакстера, — і помітивши її збентеження, продовжив: — Це такий детектив. Розумієш, він ще хлопчик, але йому завжди вдається розкрити злочин і перехитрувати лиходія, навіть коли ні в кого іншого не виходить, — він широко всміхнувся, і несподівано для себе Софі посміхнулася у відповідь. — Мені просто треба було заховатися й дочитати, так щоб містер Купер не застукав мене на цьому. Так чи сяк, я не хотів підставити тобі підніжку, — завершив він.

— Пусте, — сказала Софі й чемно простягнула руку, як учила її міс Пенніфезер. — Мене звуть Софі Тейлор. Я працюю у відділі капелюшків.

Вона вже переконалася, що тут, у «Сінклері», називатися своїм повним ім'ям, Софі Тейлор-Кавендіш — не надто вда-ла ідея. Старе добре «Тейлор» було безпечнішим.

— Біллі Паркер, посильний-стажер, — представився хлопчик, міцно потиснувши їй долоню у відповідь.

— Паркер? А ти не?..

— Так, родич Сідні Паркера. На жаль, це мій дядько, — скривився Біллі. — От лихо, знову він, — стиха пробурмотів її новий знайомий і похапцем сховав пом'ятий журнал до кишені, щойно помітивши чоловіка, котрий ішов коридором їм назустріч.

Як кожен у «Сінклері», Софі вже чудово знала, хто такий Сідні Паркер. Він був головним швейцаром, керівником усіх швейцарів і посильних, та правою рукою містера Купера. Високий, ставний, у зразковій формі — його було неможливо не помітити. Ідеально начищений кашкет, сяючі гудзики, завжди ретельно пригладжені блискучі чорні вуса — цілкова протилежність свого племінника-нечупари.

— Доброго ранку, міс, — промовив він, шанобливо піднявши кашкета, як завжди, коли вітався із жінками. Опісля звернувся до Біллі:

— І де тебе носило? Вище голову, хлопче, ну ж бо, бадьоріше, це ж неважко! Бо вигляд у тебе кислуватий.

Він підморгнув Софі, наче вони разом жартували собі з Біллі, а тоді підкреслено ввічливо розчахнув двері, що вели на поверх універмагу. Усміхнувшись Біллі на прощання, дівчина вийшла геть.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Біллі не відривав очей від Софі, доки та не зникла за дверима. Вона була першою дівчиною в усьому універмазі, котра не поставилася до нього, як до бруду на підшві своїх черевичків. Хлопець вирішив, що його золотокоса знайома більше схожа на героїню історії про Монтгомері Бакстера, яку він щойно читав. А сам Біллі, відповідно — відважний детектив, і рятує її від смертельної небезпеки. Він саме почав вигадувати, яка б це могла бути небезпека, коли його гвалтовно повернув на землю потиличник від дядька Сіда.

— От тільки не вдавай, наче знову не встряг у халепу, хлопче, — кинув той. — Не забувай, я знаю про все, що тут відбувається. Якщо не хочеш вилетіти з роботи, — мусиш старатися. А тепер хутчіш, іди допоможи Джорджеві з доставками.

Біллі рушив коридором до дверей, що вели на кінний двір. Щойно опинившись достатньо далеко від дядька Сіда, щоб той його не почув, він пробурмотів під носом

найгіршу лайку, яку тільки міг придумати. Аж не вірилося, що лише два тижні тому хлопець не міг дочекатися, аби почати працювати й отримати справжній заробіток. І ось він тут, а його робота полягає виключно в тому, щоб цілісінькими днями нудитися до смерті, бути в усіх на побігеньках і вислуховувати зауваження. Містер Купер уже двічі зменшував йому платню — за спізнення й за брудні черевики. Мама постійно торочила, як же йому пощастило з такою першою роботою, але якби когось цікавила думка Біллі — він волів повернутися до школи й розв'язувати задачі. Принаймні це в нього виходило досить непогано.

У кінному дворі було тепло й волого, пахло кіньми й сіном. Джордж сидів самотою на сонці, кутив люльку й гортав газету. Поруч нього підвальний кіт Блекі старанно вилизував лапу.

— Здоров, хлопче, — сказав Джордж і поплескав по ящику поруч. — Сідай-но.

Тут Біллі почувався значно краще. Сидіти в кінному дворі було набагато приємніше — подалі від дядька Сіда й цих жахливих глузливих продавчинь. Джордж йому подобався, і він ніколи з нього не кепкував.

— У тебе очі молоді, почитай-но вголос оце, — Джордж тицьнув мундштуком люльки в текст.

Біллі сів на ящик, узяв із рук Джорджа газету й почав читати:

НЬЮ-ЙОРКСЬКИЙ ТАЙФУН ЗАХОПЛЮЄ ЛОНДОН ЗНЕНАЦЬКА!

У ЛОНДОНІ ВІДКРИВАЄТЬСЯ ПЕРШИЙ СПЕЦІАЛЬНО ЗБУДОВАНИЙ УНІВЕРМАГ

Мільйонер з Нью-Йорка, містер Едвард Сінклер, готовий цього тижня відкрити двері найбільшого універмагу Лондона. Новий магазин на Пікаділлі будувався протягом року, це неймовірний будинок: вісім поверхів, шість акрів площі, дев'ять сучасних ліфтів і понад сто відділів. Окрім різноманітного одягу для леді та джентльменів чи меблів для дому, в універмазі є спеціальні відділи приладдя для фотографії, товарів для велосипедистів та автомобілістів, а також салон для леді, джентльменський клуб, виставкова зала й розкішний ресторан «Мармуровий дворик».

Містер Сінклер повідомив нашому репортерові: «Сінклер» — це не просто звичайний універмаг, це унікальна сучасна імперія, відкрита для всього світу. Ми раді вітати кожного, запрошення не потрібне».

Цей неймовірний магазин відкриється для відвідувачів завтра о дев'ятій ранку. Вечірка з нагоди відкриття для гостей містера Сінклера відбудеться в суботу ввечері.

Відкрита для публіки виставка безцінних скарбів

У рамках урочистого відкриття у виставковому залі магазину від завтра триватиме унікальна виставка.

Містер Сінклер уперше продемонструє широкому загалу деякі з найцінніших предметів власної колекції коштовностей. До цього славного зібрання входить, зокрема, безцінна діамантова корона, що, імовірно, належала королеві Франції Марії-Антуанетті, ювелірні яйця фірми Фаберже та кілька екстравагантних виробів інших всесвітньо відомих ювелірів – Картьє, Фуке, Лаліка та Ешбі.

На фото – чудовий механічний горобець, іграшка, що колись належала російській імператорській родині, інкрустована перлами, рожевими, жовтими та голубими сапфірами. Ця витончена пташка має унікальний талант: якщо її завести, вона щоразу грає іншу мелодію. (Продовження на стор. 2).

Палата общин обговорює загрозу німецьких дредноутів, стор. 4

Відкриття сезону в театрі «Фортуна», стор. 6

— Цікаво, — задоволено сказав Джордж. — Подумати лишень, що сьогодні вранці це все приїде сюди, коштовності, які належали королевам, і всяке таке.

— Поглянь на картинку, — сказав Біллі й обидва схилилися над газетою, намагаючись краще розгледіти нечітку фотографію.

— Не дуже схоже на горобця, якщо придивитися, — замислено протягнув Джордж. — Щоразу інша мелодія, кажеш? І як воно це робить, га?

Тієї ж миті у двір заїхала підвода з горою коробок.

— Ворушися, Джордже! — почувся голос позаду. — Шеф хоче, щоб це швиденько розвантажили.

Джордж підморгнув Біллі й підвівся.

— Ходімо, хлопче, — сказав він. — Розберемося із цим, а тоді почитаємо далі.

Легко йому казати! Біллі важко було зосередитися на коробках і доставці. Він безперервно уявляв собі сяйво величезних діамантів у глибині шахти в Індії. Потім корону Марії-Антуанетти. Як вона опинилася в Капітана? Він бачив величезний аукціонний дім у Парижі чи таємну операцію з незнайомцем у каптурі десь у таверні за кордоном. Уявляючи все це, він і незчувся, як коробки були розібрані, а у двір заїхали два невеликі фургони, за кермом кожного сидів водій у білих рукавичках. Джордж кивнув Біллі, котрий витріщався, зачарований думкою про безцінні скарби, що напевно були всередині.

А тоді з'явився дядько Сід.

— Нема чого тут стовбичити, голубе. Ця робота не для тебе. Біжи, знайди собі якесь корисне заняття.

Біллі слухняно відійшов, та всередині весь наїжачився. Щойно почалося щось цікаве, як йому наказали забиратися!

Хлопчик покопирсав черевиком землю, знуджений і роздратований. Якби ж він міг бути кимось *іншим*, а не нікчемним посильним у магазині. Поліцейським детективом, який розслідує злочини, командиром одного із цих нових підводних човнів, що захищає Британську імперію від ворогів, а може, навіть письменником, котрий пише захопливі історії на кшталт тих, які він читав у «Хлопцях Імперії». А може, він міг би бути кимсь таким, як Капітан — шукачем пригод, що їздить по світу й колекціонує екзотичні прикраси... Але навіть уявляти це безглуздо. Таким, як він, пригоди не світять.

Він понуро поплентався до стайні, роздумуючи, що, може, йому вдасться знайти тихий закуток і дочитати свою історію. Бессі, каштанова кобила, вистромила голову зі стійла йому назустріч, і Біллі зупинився погладити її. «Класно було б стати ковбоєм, — невпевнено подумав він. — Їздити на своєму вірному жеребці рівнинами Америки, як Дедвуд Дік чи Буффало Білл...»

Раптом він зупинився. Під сіном у порожньому стійлі біля Бессі щось ворушилося — щось надто велике як на щура чи навіть kota Блекі.

Біллі швидко опанував себе. Мабуть, просто якийсь дівчак видурняється. Іноді магазином вешталися бездомні дітлахи, жебраючи чи намагаючись підробити. Дядь-

ко Сід виганяв їх, погрожуючи викликати констебля, якщо вони з'являться знову. Що ж, якщо його дядько так може, то й він не гірший. Хлопець випнув груди й розправив плечі.

— Хто тут? — запитав. Ніхто не відгукнувся, і він уже засумнівався, чи той рух йому не привидівся. Голосно й чітко, так, як у його уяві міг говорити сам Монтгомері Бакстер, Біллі промовив: — Я знаю, що ти там. Виходь негайно.

На його подив, сіно знову заворушилося: спочатку він побачив недовірливий погляд блискучих темних очей, а згодом показала вся постать. Зі здивуванням, а тоді з дедалі більшим занепокоєнням, Біллі завважив, що це не просто хлопчак. Це був підліток, а точніше, юнак, на кілька років старший за нього. У будь-якому разі — вищий. Брудний, із копицею темного кучерявого волосся, що вибивалося з-під старого картуза. Біллі одразу кинулося у вічі обличчя незнайомця, укрите синцями, і те, як він обережно притримує руку. Юнак був поранений — зрозумів Біллі, та однак відступив назад. Не те, щоб приблуда видавався небезпечним, але й переляканим він не виглядав: на його брудному обличчі вимальовувалася виключно цікавість.

— Ти хто такий? І що тут робиш? — насупився Біллі.

Юнак мовчав.

— Це приватна власність. Тобі не можна тут перебувати. Я мав би викликати поліцію.

Хлопець кинув на нього швидкий допитливий погляд. А тоді заговорив.

— Я нічого поганого не роблю, — хрипко сказав він. — І нічого не візьму. Дай мені спокій.

— Не можу! — вигукнув Біллі. Він навіть уявити не міг, що б сказав дядько Сід, якби виявив, що Біллі дозволив якомусь пройдисвіту ошиватися в стайні. Він узяв себе в руки й суворим голосом, який, однак, підступно затремтів, наказав:

— Ти маєш негайно забратися звідси, чуєш?

Незнайомець вишкірився, а Біллі розсердився.

— Крутелика корчиш, га, друзяко? — озвався прибуду. — Ну що ж, гаразд — тільки заради тебе я піду. Але тоді, коли сам захочу. Чому б тобі не бути хорошим хлопчиком і не повернутися до своєї роботи?

Біллі відчув, як йому стискаються кулаки. Чому всі завжди ставляться до нього, як до якоїсь тупої нікчемної дитини? Цей хлопчина був гірший від них усіх, витріщаючись так на Біллі, із кривою посмішкою на брудній мармізі. Що ж, він йому покаже. Страх де й подівся, потужний упевнено ступив крок уперед, молотячи кулаками. Аж

раптом, причому набагато спритніше, ніж Біллі міг уявити, незнайомець виставив попереду себе ногу, — і Біллі беркицьнувся на підлогу стайні, просто в купу гною.

Доки він підводився, захиляючись від обурення, весь обліплений гноєм і соломою, незнайомець зник з очей.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Коли Софі піднялася сходами на другий поверх універмагу, їй здалося, що вона опинилася в бомбоньєрці. Ноги поринали в густий ворс м'якого килима, голову дурманили важкі пахощі, що ширилися навколо. Вона закохалася в магазин з першого погляду в день співбесіди, коли скрізь ще лунали звуки пилок та молотків і пахнуло тирсою й фарбою. Уже тоді він був більше схожий на якесь казкове місце, ніж на звичайну крамницю.

Зараз універмаг сповнювала благоговійна тиша. Софі перетнула поверх ледь не навшпиньки, розглядаючи величезні люстри, сяючі дзеркала, блискучі горіхові панелі. Запах був розкішний: скрізь линув солодкий аромат шоколаду й зацукрованих фіалок, доповнений нотками якихось прянощів — схожий на сигари, які зазвичай після обіду куриє папа. Стеля була розписана херувимами, що ніжилися в пухких рожевих хмаринках, зусібіч Софі оточували сяючі вітрини, повні чудових речей, які в покупців викли-

катимуть захоплення: від синіх скляних флаконів з одеколоном до емалевих табакерок. Утім, поки що покупців не було, універмаг стояв порожній. Час від часу показувалася котрась із продавчинь, що пурхала, наче фея, додаючи останніх штрихів барвистій вітрині з м'якими дитячими рукавичками, чи обережно обмахувала пір'яною мітелкою вишукані коробочки з рум'янами чи пудрою.

Софі хотілося б мати більше часу й затриматися на довше, однак вона знала, що мусить поспішати. Дівчина рушила до службових сходів у задній частині магазину — головні сходи й ліфти були призначені, звісно, лише для покупців. Але навіть на сходах для персоналу відчувався той самий дух неймовірної розкоші, і вона не стрималася, щоб не зупинитися й не провести рукою по відполірованих вигнутих поручнях карамельного кольору.

Відділ капелюшків знаходився на третьому поверсі, поруч із відділом жіночого одягу. Приміщення більше нагадувало вишуканий будуар, ніж будь-який магазин капелюшків, що вона бачила досі. Велике вікно ховалося за чудовими, зібраними в складки порт'єрами, стільці із шовковими подушками були ретельно розставлені перед овальними дзеркалами в позолочених рамах, на столиках поруч стояли вази із запашними квітами. Місіс Мілтон, керівниця відділу, стояла за прилавком і збирала продавчинь, наче стурбована квочка виводок неслухняних курчат.

— Так, де Софі? Ага, ось де ти. Швидше, дороженька! Мінні, тримай свої масні пальці подалі від мого відполірованого прилавка. Едіт, негайно зніми ці браслети. Ти незгірш за мене знаєш, що б сказав містер Купер. Дівчата, *зосередьтеся!* У нас сьогодні багато справ.

Коли Софі приєдналася до групки, Едіт криво всміхнулася й щось прошепотіла Еллі. Софі проігнорувала її, зосередивши увагу на місіс Мілтон, яка продовжувала говорити:

— Це наш останній день, щоб підготуватися перед великим завтрашнім відкриттям. Містер Сінклер особисто приїде перевірити магазин наприкінці дня, тож усе має бути ідеально. Включно з підсобкою та підлогою, — вона широко всміхнулася до них — і її тон ледь помітно змінився.

— А тепер у мене є чудова новина. Містер Купер сказав, що я можу призначити одну з вас своєю заступницею. Обраниця отримає п'ять додаткових шилінгів на тиждень, але також нестиме набагато більшу відповідальність. Вона керуватиме відділом за моєї відсутності й допомагатиме добирати асортимент. Я спостерігатиму за вашою роботою впродовж кількох днів після відкриття й тоді прийму рішення, тож пам'ятайте про це й старайтеся.

Поміж дівчат прокотився шумок зацікавлення. Кого виберуть? Точно не Вайолет і не Мінні — вони лише стажувалися, щойно після школи. Еллі була найстарша, однак

повільна й неповоротка, коли йшлося про якісь складніші завдання. Ні, це буде або Едіт, або Софі — усі знали, що містер Купер звернув увагу на Софі й хвалив її під час навчання. Молодші не зводили з неї очей, зате Едіт насупилася. Було зрозуміло, що вона не збирається сидіти склавши руки й дивитися, як «її величність» усіх обскаче й стане заступницею місіс Мілтон.

Софі аж дух перехопило. Додаткові п'ять шилінгів на тиждень! Їх навіть може вистачити, щоб переїхати з її жахливого пансіону й знайти кращу кімнату. Звісно, цього не порівняти із «Квітучим домом», який уже не повернеш. Але це принаймні буде щось, де можна відчути себе бодай трішки вдома.

Місіс Мілтон продовжувала:

— Від кожної з вас я очікую якомога стараннішої роботи сьогодні. Тож для початку: Еллі та Вайолет, потрібно прибрати всі ці коробки. Софі, можеш закінчити оформлювати вітрину. Едіт і Мінні, відполіруйте полиці до блиску. Містер Сінклер не повинен побачити жодної порошинки в моєму відділі!

Едіт виглядала розлюченою через те, що їй дали настільки простеньке завдання, як полірувати полиці, доки Софі розважатиметься оформленням вітрини. Ідучи по ганчірки, вона кинула на інших дівчат іронічний погляд, але Софі проігнорувала її, зосередившись виключно на своїй роботі.

Перед нею височіли картонні коробки, у кожній лежав чудовий весняний капелюшок, загорнутий у тонкий китайський папір. Коли його розгортаєш, з'являються букети шовкових квітів, величезні муслінові банти, мереживні рюші й плюмажі із гнучких страусових пер. Деякі були прикрашені штучними птахами чи фруктами, інші оповиті шарами тонкої сітки й тюлю, схожі на десерти, що подавали в кондитерському відділі. Дівчина обертала кожен капелюшок у руках, вибираючи найкращий ракурс для виставлення, насолоджувалася м'яким дотиком оксамиту до шкіри, ковзанням сатинової стрічки між пальцями, тендітною ніжністю вуалі.

Капелюшки викликали несподівані асоціації. Рожева органза пробудила спогад про сукню, яку Софі колись одягнула на урок танців; бант у зелену смужку нагадав про один із недільних капелюшків міс Пенніфезер; цей оксамит був схожий на плаття, у якому вона вперше прийшла до «Сінклера». Здавалося, це сталося так давно, хоч насправді не минуло й двох місяців.

Софі сказали, що в чотирнадцять років вона надто стара для сиротинцю. Вона вже не вважалася дитиною й була достатньо дорослою, щоб подбати про себе. Натомість її відправили в агентство із працевлаштування, де дві пані оглянули її з голови до п'ят, доки вона стояла там у дитячому вбранні: мусліновий фартух поверх плаття, поділ спідниці ледве сягає носків черевиків.

- Дуже дрібна, що скажеш, Шарлотто?
- Невеличка. Не схоже, що роботяща.
- А поглянь на її руки! М'які, як масло.
- Зманіжене дівча, на мою думку.

Софі хотіла заперечити, що вона не зманіжена, та її закидали питаннями. Чи вміє вона готувати? Прати? Чи зможе працювати машиністкою? Софі лише хитала головою. Невдовзі стало зрозуміло, що дівчинка, яка не склала жодних іспитів і не уявляла, із чого почати приготування обіду чи миття підлоги, мала не надто великий вибір, коли йшлося про можливість заробити. Французька й танці були, звісно, чудовими вміннями, але зовсім не могли їй допомогти.

Пригнічена, вона саме поверталася з агентства, коли почало сніжити. І враз Софі вперше побачила «Сінклер». Будівництво ще тривало, але височезна огорожа вже була завішана рекламою і, попри холод, люди зупинялися почитати. Софі зацікавило велике оголошення, на якому яскраво-червоними літерами було написано: «Шукаємо працівників». І Софі тут-таки відчула, що воно для неї.

Наступного дня дівчина заколола волосся й видовжила свою найдорослішу сукню. Софі сиділа на краєчку твердого стільця, обережно відповідаючи на питання містера Купера, поважного чоловіка з коротко підстриженою борідкою

в строгому чорному костюмі. Вона відчула неймовірне полегшення, коли той запропонував їй місце продавчині у відділі капелюшків із платнею від десяти шилінгів на тиждень, — цього мало вистачити на кімнатку та харчування в дешевому пансіоні для жінок-робітниць.

Папа зрадив би цьому, думала вона, повертаючись до пансіону крізь сніг. Софі знала, що він би хотів, аби донька взяла себе в руки й не падала духом, як герої історій про війну, що їх папа так любив розповідати. Може, вона й не опинилася віч-на-віч із дикими тваринами чи дикунами в джунглях, але могла бути відважною й не перейматися початком нового й такого дивного життя.

Тепер, коли вітрина з капелюшками була майже завершена, Софі на мить зупинилася подивитися вниз на вулицю, забиту омнібусами в барвистих рекламах мила «Пеарс» і цукерок «Фрай», кабриолетами й автомобілями, між якими жваво снували велосипеди. На тротуарах було повно людей, багато хто кидав зацікавлені погляди на величезний фасад «Сінклера», від чого Софі охоплювало легке збудження.

— Софі, сьогодні ніколи мріяти. Дуже гарно, та якщо ти закінчила, у мене є ще кілька завдань, — почула вона голос місіс Мілтон і присоромлено відвернулася від вікна. — Ці капелюшки треба віднести в гримерні манекенниць на другому поверсі. Вони призначені для показу мод.

Едіт, усе ще зайнята поліруванням, була явно задоволена, що Софі доручили щось просте.

— Упевнена, її високість буде не в захваті, — голосно прошепотіла вона Мінні.

«Насправді Едіт дуже помиляється», — сердито подумала Софі, спускаючись сходами з горою коробок у руках. Вона радо користувалася кожною нагодою роздивитися магазин і пишалася тим, що знає ледь не кожен закуток. Гримерні манекенниць — одне з небагатьох місць, куди вона ще не зазірала, ба більше — їй було дуже цікаво просто подивитися на молодих дівчат, найнятих спеціально для демонстрації суконь і капелюшків. Щойно універмаг відкриється, — щодня відбуватиметься показ, де дівчата проходитимуть перед найважливішими клієнтами в спеціально оформленому салоні відділу жіночого одягу. Манекенниць називали «дівчата Капітана», бо подекували, наче Едвард Сінклер особисто вибирав кожну. Софі чула, що вони були прекрасні, як зірки кордебалету Вест-Енду¹.

Дівчина досить швидко знайшла гримерні в лабіринті службових коридорів на другому поверсі й чемно постукала. Ніхто не відгукнувся, — і Софі увійшла. Як і кожне приміщення в «Сінклері», гримерна була розкішно мебльована: м'які крісла, люстри, яскраві лампи й кілька вішалок із чудовими платтями, але загалом вона виявилася

---

¹ Відповідник Бродвею в Лондоні (прим. пер.).

порожньою, якщо не рахувати темноволосої красуні, що надягала вечірню сукню. Безсумнівно, це була одна з дівчат Капітана. Софі негайно відступила назад.

— Вибачте, я думала, що тут нікого немає, — пробурмотіла вона, та перш ніж устигла знову зачинити двері, дівчина підвела очі й усміхнулася.

— Не йди! — голосно вигукнула вона, що аж ніяк не пасувало до її зовнішності. — Заходь, не соромся, може, ти мені допоможеш із цим жахіттям. Ніяк не застебну.

Софі відклала коробки з капелюшками на столик та підійшла до дівчини, ледь стримавши захоплений вигук. Здавалося, перед нею в білій шовковій комбінації стояла богиня. Висока й струнка, з густим каштановим волоссям, зібраним на потилиці, з темними очима, обрамленими довжелезними віями, і молочною, гладкою оксамитовою шкірою — це була найвродливіша дівчина, яку довелося зустріти Софі. «Не дивно, що містер Сінклер вибрав її як одну з дівчат Капітана», — подумала вона, намагаючись не витріщатися.

— Не можу застебнути цей дурний корсет, — весело сказала дівчина, підтримуючи вечірню сукню. — Ти б не допомогла мені? О-о, дякую безмежно. Розумієш, це плаття я демонструватиму під час першого показу мод завтра. Мені потрібно зустрітися із мсьє Паскалем, щоб він підібрав зачіску під нього, і навряд комусь сподобається, якщо

я розгулюватиму універмагом у комбінації... О, у тебе чудово виходить.

Софі вдалося розправити складки плаття.

— Мені здається, тобі потрібно тугіше затягнути корсет, — запропонувала вона.

— Мабуть, маєш рацію, — важко зітхнула манекенниця. Тепер, коли дівчата опинилися впритул одна до одної, стало очевидно, що вона молодша, ніж спочатку здалося Софі, на око їй було не більше шістнадцяти. — Ненавиджу туті корсети. Це так жахливо — не могли нормально дихати, правда? Звісно, мистецтво вимагає жертв, авжеж, і хоч я не вважаю це мистецтвом, але ти мене розумієш. Принаймні я недовго цим займатимусь, — вона на мить замовкла й подивилася на своє відображення, доки Софі затягувала шнурівку, а тоді продовжила, уже більш довірливим тоном:

— Я справді роблю це виключно задля підробітку, доки отримаю кращу роботу в театрі. Розумієш, насправді я хочу стати актрисою. І мені щойно дали справжню першу роль — це не щось там серйозне, треба лише співати й танцювати в простенькому мюзиклі на сцені театру «Фортуна», але це вже початок.

Дівчина ступила в шелестку шовкову спідницю і, доки Софі підтягала її та зав'язувала стрічки, продовжувала:

— Я знаю, що це не надто шанована професія. Батьки категорично відкидають мою ідею. Тато дуже сердиться на

мене через це. А мама згорає від сорому, що хтось із її знайомих прийде сюди й побачить, як я тут демонструю плаття. Вони вважають, що я повинна сидіти вдома, грати гами з ранку до ночі, відвідувати тенісні вечірки й чекати, доки якийсь джентльмен вирішить зі мною одружитися. Нудьга неймовірна, правда? — вона так промовисто скривилася, що Софі не стрималася й розсміялася.

— Але я завжди знала, що створена для сцени. Це просто єдине, що я *вмію* робити, — продовжила дівчина. Й одразу додала:

— Звісно, працювати тут — теж непогано. А ти чим займаєшся? Ти — продавчиня?

Софі саме застібала десяток дрібних гудзичків на корсеті ззаду.

— Так, у відділі капелюшків.

— Капелюшки! Як чудово! Обожаю гарні капелюшки, а ти? Чудова сукня, що скажеш?

Софі дивилася на її відображення в дзеркалі. Незнайомка стала ще більше схожою на богиню. Світло-золотиста сукня з довгою спідницею, розмальованою павичевими перами, підігнаний корсет, розшитий синім, зеленим і золотим бісером. Дівчина крутилася на всі боки, а її спідниці гойднулися й зашурхотіли. А тоді променисто всмінулася Софі.

— Думаю, це для тебе, — сказала Софі, дістаючи капелюшок із принесеної коробки, вишуканий убір із зеленого оксамиту, облямований павичевими перами.

— Величезне тобі спасибі за допомогу. До речі, я — Ліл, Ліліан Роуз, якщо офіційно.

— Софі Тейлор.

— Приємно познайомитися, Софі Тейлор, — сказала Ліл і випурхнула з кімнати. Софі, затиснувши під пахвою порожню коробку, рушила слідом.

— Так-от... — Ліл, здавалося, не вміла мовчати довше секунди й саме вирішила продовжити, аж раптом обидві почули голос і різко зупинилися в проході. Із-за вішалки з вечірніми сукнями, що стояла вздовж однієї зі стін, долинав шепіт:

— Тс-с-с! Софі!

Софі впізнала юного посильного з гардеробної, що заховався за сукнями. Він почервонів на виду і явно хвилювався.

— Що сталося? — здивувалася вона.

Хлопчина дав їй знак зайти за вішалку, що вона й зробила. Ліл із зацікавленою міною подалася за нею.

Щойно розгледівши Біллі, Софі зрозуміла, чому в того такий нещасний вигляд. Його гарна синя форма від шиї до пояса була вимощена чимсь схожим на багнюку, але смерділо явно гірше.

— Привіт! — весело проказала Ліл. — Ти — друг Софі?
Я — Ліл. Схоже, у тебе проблеми, так? Що сталося?

Біллі якось мить дивився на неї. Йому було соромно й дуже ніяково, що ця неймовірно вродлива дівчина у вечірній сукні побачила його в такому стані. А тоді хлопчина у відчаї перевів погляд на Софі.

— Я намагався відтерти, але в мене нічого не виходить, — швидко пояснив він. — Дівчата помруть від сміху, якщо побачать мене, а дядько Сід прибіє. А містер Купер точно вижене. Ви не знаєте, як це можна почистити?

Софі посерйознішала. Містер Купер надзвичайно чітко оголосив, що все — і всі — повинно бути абсолютно ідеальне, коли містер Сінклер проводитиме огляд. Вона вже бачила, як Купер звільняв працівників, що не відповідали його суворим вимогам, тому напружено думала.

— Не хвилюйся, це доволі просто. Але курточку треба випрати. Спершу повністю висушити, почистити, а тоді гарненько випрати.

Поруч почулися голоси — на секунду вони притихли й присіли за вішалкою, сподіваючись, що їх не помітять. Біллі відчайдушно намагався не забруднити багнюкою жодної із суконь.

— Господи, це більше схоже на гній, — пробурмотіла Ліл.

— Тс-с-с! — хором цитькнули на неї Біллі й Софі.

Софі повернулася до Біллі.

— Треба знайти тобі запасну курточку на день-два. Так я зможу забрати цю, випрати її — і ніхто ні про що не здогадається.

Біллі просяяв.

— Десь би мали бути запасні, — із надією показав він.

— Гадаю, у підвалі, — швидко міркувала Софі. — Хоч я не дуже знаю, де саме.

Очі Ліл загорілися.

— Я знаю! — вигукнула вона. — Я бачила якусь форму на одному з маленьких складів унизу.

— А що ти там робила? — спитала Софі, із цікавістю дивлячись на свою нову знайому. Лабіринт заплутаних переходів і складів у підвалі був тим місцем, яке навіть їй не надто хотілося досліджувати.

— Просто дивилася, — безтурботно відповіла Ліл. І всміхнулася: — Один із продавців, Джим як-його-там, дуже наполягав на екскурсії.

Софі розсміялася, та голос Сідні Паркера, що чувся десь неподалік, змусив її поспішити.

— Знімай курточку, я потурбуюся про неї, — швидко сказала вона Біллі. — Ви з Ліл спускайтесь у підвал чорними сходами й знайдіть іншу.

— Що, у самому жилеті? — побуряковів Біллі.

Вони чітко почули Сідні, що кликав: «Біллі! Біллі!

Де знову чортяки понесли цього хлопчиська?»

— Мерщій! — просичала Софі.

Нажаханий Біллі скинув курточку й простягнув їй.

— Але що ти з нею робитимеш? — прошепотів він.

Софі відкрила порожню коробку, запхала туди курточку й закрила кришку.

— Чудово! Ходімо! — радісно вигукнула Ліл, схопила Біллі за руку, подарувавши Софі на прощання осяйну усмішку.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Ліл показувала дорогу в темному лункому переході. Десь іззаду почувся боязкий голос юного посильного:

— Ти *впевнена*, що нам сюди?

Вона озирнулася через плече. Хлопчик зблід і явно нервував у темряві. «Теж мені — боятися якихось темних коридорів», — подумала Ліл, але з іншого боку, Біллі справді здавався несміливим. Їй натомість навіть подобався цей підземний світ, у ньому було щось солодко-таємниче.

— Тобі ж не страшно? — під'юдила вона Біллі.

— Ні! — квапливо випалив той. — Просто дивне місце для зберігання форми. — Якусь мить він сумнівався, а тоді додав із підозрою: — Це ж не якийсь безглуздий *жарт*, ні?

Ліл стало трохи соромно. Бідолаха явно був з тих, кого завжди обирали, щоб покепкувати.

— Звісно ж, ні, — щиро сказала вона. — Тут унизу так багато приміщень, правда? Дюжини й дюжини, усі порожні.

Гадаю, колись вони знадобляться, однак зараз тут навряд чи хтось буває.

— Радий це чути, — сказав Біллі, нерозбірливо бурмочучи під ніс, що він би не хотів, аби його застали в темному підвалі в самому жилеті з дівчиною.

Ліл не звернула на це уваги.

— Ми прийшли, — переможно оголосила вона, штовхнувши двері до маленької кімнатки, де стояло кілька вішалок із формами. — Ну ж бо, — поквапила, — міряй. Щось має підійти, я впевнена, — додала дівчина й усілася на краєчок дерев'яної скрині.

Біллі занепокоєно глянув на неї.

— А ти збираєшся просто так сидіти й дивитися?

— Хочеш, щоб я заплющила очі? — хитро запитала Ліл.

Він проігнорував питання й надяг курточку, яка здавалася підходящою.

— Ідеально, — задоволено сказала Ліл, зістрибнувши зі свого імпровізованого стільця. — А тепер повертаємося нагору, перш ніж хтось помітить нашу відсутність. Ходімо!

Та не встигли вони вийти в коридор, як Ліл різко зупинилася. Дівчина щось почула: не звичайні підвальні звуки, а щось дивне — чіткі кроки, що наближалися. Вона швидко схопила Біллі за руку, затигнула за риг і притиснула до стіни.

Ліл бачила роздратування хлопчика.

— Ти що робиш? — спробував обуритися він, але Ліл приклала палець до губ, щоб той замовк. Біллі розгублено глянув на неї, а тоді теж почув кроки й, усе зрозумівши, сильніше притиснувся до стіни. До них наближалася по-стать, у темному світлі схожа радше на привида. Дівчина затамувала подих. Їх могли викрити будь-якої миті. Поруч Біллі міцно заплющив очі, потерпаючи, що їх от-от знайдуть, а Ліл визирнула за ріг і простежила поглядом, як хтось наближається, минає їх і йде далі коридором, аж урешті зникає з очей.

Вона повільно видихнула.

— Як гадаєш, хто це був? — заінтриговано прошепотіла дівчина.

— Тс-с-с! — просичав Біллі.

Вони стояли завмерши й чекали, доки кроки стихнуть, а тоді прокралися головним коридором до сходів нагору й поспішили в магазин.

Від самого початку було зрозуміло, що Едвард Сінклер збирається дбати про своїх працівників. Їм велося набагато краще, ніж їхнім товаришам з інших великих лондонських торгівельних домів: не доводилося спати в тісних кімнатах над магазином чи надто довго працювати за низьку платню. Вони пройшли відповідне навчання, отримували достойні

гроші, мали зручний графік, включно з регулярними перервами на чай, і досить довгу перерву на обід, який вони їли по черзі у великій службовій їдальні. Звісно, меню не могло зрівнятися з вишуканими стравами, які мали невдовзі подавати в розкішному ресторані «Мармуровий дворик», але коли того дня Софі ввійшла до їдальні, від запаху баранячого рагу в неї потекла слінка.

Однак на порозі вона засумнівалася. За довгими столами всі сиділи як заманеться, але існувало неписане правило, що чоловіки та хлопці сидять з одного боку, жінки й дівчата — з іншого. Через це, хоч Софі й бачила Біллі, який сидів сам навпроти, — вигляд у нього був уже набагато охайніший, на столі перед ним лежав розгорнутий випуск «Хлопців Імперії» — вона не могла підійти й сісти поруч. І знала, що її не надто чекають за столом, де, оточена групкою товаришок, сиділа Едіт. На щастя, вона помітила вільне місце в кутку, де можна було сісти самій. Та перш ніж Софі встигла дістатися туди, на її плече лягла чиясь рука.

— Міс Тейлор, — почула незнайомий голос, озирнулася й побачила високого білявого юнака, який видався їй знайомим. Берт Джонс, відділ жіночого одягу. Він гладко зачісував волосся назад і сильно пахнув одеколоном. Софі ввічливо кивнула, але почувалася розгубленою. Вони хіба колись перекинулися парою слів, і все, що дівчина про

нього знала, — це те, що Едіт розповідала дівчатам, що він запросив її погуляти.

— Чув, ми пішли вгору, — по-змовницькому сказав Берт, — чекаємо на невеличке підвищення? Та я розумію, що це таємниця, еге ж? — підморгнув він.

Софі ніяково всміхнулася й спробувала пройти, але він притримав її за лікоть довгими пальцями.

— Послухайте, міс Тейлор, гадаю, у нас багато спільного. Ви, безсумнівно, розумна дівчина, а я — що ж, не люблю вихвалитися, — але я теж не дурний. Буваю в потрібних місцях, розумієте? Привертаю увагу потрібних людей. Тож як щодо того, щоб вийти зі мною ввечері в п'ятницю, після закриття?

Софі відчула, як кров прилинула до обличчя. Вона чудово усвідомлювала, що продавчині дивляться на неї й підсміюються, а Біллі навпроти не зводить погляду.

— Я думала, ви зустрічаєтеся з Едіт, — проказала Софі. Берт знизав плечима.

— Ну, можливо, так було. Але все змінюється, еге ж? — сказав він і підморгнув.

Софі задерла підборіддя.

— Дякую, але навряд, — твердо відповіла вона.

Берт уважно подивився на неї.

— Мені казали, що ви любите гнути кирпичу — сказав він і вишкірився. — Що ж, гаразд. Я не проти, коли дівчина тро-

хи приндиться. Давайте, ваша світлосте. Я ласий шматок. Дружу з Купером. Виконую його особливі доручення після роботи, тож матиму трохи грошенят. Я ставитимусь до вас належним чином, як до леді.

— Хіба не ясно, що їй це нецікаво? — пролунав дзвінкий рішучий голос за спиною Софі. Вона здивовано побачила, як біля неї виросла Ліл. Замість зеленої павичевої сукні на ній була однотонна спідниця й блузка, утім виглядала вона, як завжди, неймовірно. — Дай їй спокій і йди обідати.

Парочка людей пирснула, а Берт отетеріло витріщився на Ліл. За мить він, здається, помітив, що на них дивляться, і його обличчя набуло злісного виразу. Він відпустив лікоть Софі й рушив до чоловічої половини їдальні, запхнувши руки в кишені, мов нічого не сталося.

— Зануда, — кинула Ліл, ведучи Софі за собою до двох вільних стільців у кутку й залишаючи позаду гудіння плиток. — Таких жевжиків просто треба відразу ставити на місце.

Софі скривилася. Їй було незручно. Вона могла легко уявити, що Ліл звикла до різних залицяльників, але їй самій бракувало досвіду спілкування з незнайомими юнаками, які запрошували її на побачення.

Ліл дивилася на свою тарілку з неприхованим розчаруванням.

— Баранина, — зітхнула вона. — Шкода. А уявляєш, якби це був ростбіф? Просто вмираю з голоду.

Однак Софі не думала про їжу.

— Едіт тепер ще більше розлютиться.

— Хто така Едіт? — спитала Ліл, наминаючи обід. — А, він їй подобається? Що ж, не пощастило, але ж ти не винна. Насправді, це навіть було смішно. Бачила б ти себе! І Біллі! Він дивився на вас так, немов зараз викличе цього Берта на дуель чи бозна ще на що!

Софі розсміялася.

— То ви знайшли курточку? — спитала вона, із полегшенням змінюючи тему.

— Аякже! Та нас мало не викрили! Ми ледь не зіштовхнулися з кимсь у підвалі. Біллі дуже переживав.

— Думаю, він не хотів проблем з містером Купером.

— Не розумію, чого всі так його бояться, — сказала Ліл. — Купер просто старий зануда. Він лише прикидається суворим.

— Невже ти нікого не боїшся? — спитала Софі, вражено хитаючи головою.

— Господи, звичайно ж, боюся! — вигукнула Ліл. — Міс Пінкер, директорки моєї старої школи. Жахлива людина. І мушу зізнатися, я помітно хвилювалася під час прослуховувань у театрі. Мені треба було встати й заспівати перед режисером, Гілбертом Ллойдом. Він просто геній, коли

йдеться про музичні комедії, і неймовірно вродливий. Я ледь не вмерла від страху! Так чи інакше, вийшло, напевно, не зовсім жахливо, бо я отримала роль. Звісно, це лише кордебалет. Я чи не найменш важлива людина в усьому театрі, чесно кажучи. Але, можливо, це мій шанс — справжній шанс стати актрисою!

Позаду дівчата за столиком Едіт нахилилися одна до одної й шепотілися, кидаючи зацікавлені погляди на Ліл. Софі раптом відчула полегшення. Коли вона вранці приїхала в магазин, то була тут зовсім самотня, та, нарешті, схоже, знайшла подругу. Вона всміхнулася до Ліл, ледь не вперше за останні тижні майже не відчуючи каменя на серці.

— Звучить неймовірно, — промовила Софі. — Розкажи мені все-все.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Що ближче було до кінця останнього дня приготувань, то більше все прискорювалося. Молодики в білих рукавичках у виставковому залі із механічною точністю розпаковували ящики. У вестибюлі містер Купер і Сідні Паркер затято сперечалися про найкраще розташування посильних, ліфтерів і швейцарів. У салоні для леді букети ідеальних троянд розставляли в кришталеві вази, у ресторані «Мармуровий дворик» офіціанти розгладжували сніжно-білі скатертини й викладали срібні прибори, а слідом метрдотель з лінійкою перевіряв, чи кожен столик накритий ідеально.

У відділі капелюшків робота переважно полягала в поліруванні, підмітанні й натиранні. Незвична до фізичної праці Софі невдовзі відчула, як у неї все ніє й болить, однак продовжувала вперто працювати, аби лише не показати Едіт, що втомилася. Тим не менше, під вечір вона

була рада побачити Ліл й із задоволенням скористалася перервою в роботі.

— То це тут ти працюєш? — спитала Ліл, зацікавлено роззираючись. — Господи, усе таке прекрасне, правда ж? Мене прислали взяти ще кілька капелюшків для репетиції показу мод.

Софі кивнула.

— Вони в підсобці, — сказала вона. — Я тебе проведу туди.

Щойно двері за ними зачинилися, дівчата змовницьки всміхнулися одна до одної.

— Я вже просто вмирала, мені треба було змінити декорації, — пожалілася Ліл. — Вони хотіли доручити це посильному — дівчатам Капітана не годиться гасати магазином із коробками й усе таке, але я наполягла, щоб піти особисто. Чесно кажучи, передати не можу, як же це нудно — репетирувати ходіння туди-сюди в різних сукнях.

— Звучить набагато краще, ніж полірування, — розсміялася Софі, передаючи Ліл потрібні коробки.

— Що ж, гадаю, тут ти маєш рацію, — співчутливо посміхнулася Ліл. — Мені й справді гріх нарікати. І принаймні завтра вранці я йду на репетицію в театр. Розумієш, нам тепер не треба приходити до обіду, бо покази мод будуть лише по вечорах, тож усе чудово склалося, — вона на мить

заговкла, а тоді тяжко зітхнула. — Що ж, думаю, мені час. На мене чекатимуть.

— І я мушу повертатися до роботи, — підтримала її Софі, потягуючись і стримуючи позіхання. — Місіс Мілтон добряче підпрягла нас.

Дівчата рушили до дверей, та коли Софі смикнула за клямку — вона не піддалася.

— Заклинило? Чекай, дай мені спробувати.

Однак двері не заклинило. Як дівчата не смикали ручку, ті не відкривалися.

— Схоже, що зачинено, — здивувалася Ліл.

— Це справа рук Едіт, — зітхнула, усе зрозумівши, Софі. — Вона, мабуть, бачила, як ми заходимо, і замкнула двері.

— Але навіщо їй це робити?

— Звісно, щоб у нас обох були неприємності, — пояснила Софі. — Щоб я не закінчила роботи, щоб місіс Мілтон розсердилась, щоб відплатити нам за ту ситуацію в їдальні.

— От негідниця! — обурилася Ліл.

Софі відчула, як і в ній наростає гнів. Якщо вона не закінчить того, що повинна, можна попроситися з надіями стати заступницею місіс Мілтон. А тепер ще й у Ліл будуть проблеми, хоч та ніяк не завинила!

Але це не привід утратити голову, нагадала вона собі.

— Може, хтось із дівчат випустить нас. Спробуємо повернути їхню увагу, перш ніж нашу відсутність помітять.

Вони стукали у двері й гукали, але ніхто не прийшов.

— Напевно, усі в протилежній частині магазину й не чують, — сказала Софі. — І можу закластися, що Едіт там саме з нас насміхається.

— От змія, — розлючено сказала Ліл. — Ми таки влипи, — і несподівано радісно додала: — Але ти бодай відпочинеш від цього полірування.

— Аякже! — Софі схрестила руки на грудях. — Що ж, коли вже ми тут застрягли, можна принаймні зробити щось корисне. Давай пересунемо драбину й поскладаємо ці коробки. Хай там як, а ми можемо навести тут лад.

Ліл радісно погодилася, вирішивши, що лазити вгору й униз драбиною та складати коробки навряд чи гірше, ніж надягати й знімати вечірні сукні. Працюючи, дівчата перемовлялися. Ліл розповідала Софі про всі вистави, які нещодавно бачила, включно із сюжетом найцікавішого трилера, де відважний детектив («Такий красень! Просто бог!») зміг утекти із зачиненої кімнати й зруйнував плани підступної злочинної банди, а також щемку романтичну історію, у якій героїня переживає різноманітні випробування, аж врешті знаходить справжнє кохання. Потому

вони всілися на підлозі, обговорюючи прочитані книжки та своїх старих гувернанток. Ліл розповіла Софі все про батьків, і як її дратує, що старший брат може робити, що хоче («Тільки тому, що він *хлопець!*»), і як їй здається, що робота манекенниці їй не надто припадає до душі («Уяви лише, як ці противні старушенції розглядають тебе з голови до ніг»), але вона хотіла бути незалежною, а невеликої платні артистки кордебалету виявилось недостатньо.

— А ти? Як так сталося, що ти тут працюєш? — урешті запитала Ліл.

Софі на секунду притихла, стираючи зі щокі кіптяву.

— Мій тато помер напередодні Різдва, — зрештою пояснила вона. — Він був майором в армії й загинув під час нещасливого випадку в Південній Африці. Розумієш, ми з татом були самі, мама померла, коли я була дуже маленькою. Майже не пригадую її — лише якісь окремі моменти. Звісно, тато багато мені про неї розповідав.

Софі вмовкла й зітхнула від думки, скільки ж усього про маму вона тепер не дізнається.

— Так чи сяк, із заповітом виникли проблеми. Тато мене в ньому не згадав — жодних вказівок про опікуна, жодних грошей. Це дивно, бо він завжди був педантом. Але тепер лишив мене практично ні з чим. Будинок продали,

гувернантку звільнили, і мені довелося негайно шукати роботу — тож я прийшла до «Сінклера».

Вона не змогла розповісти більше. Чомусь чи не найгіршим з усіх спогадів був останній день у «Квітучому домі»: килими вже зняті, міс Пенніфезер уся в сльозах сідає в таксі... Софі не могла дозволити собі про це думати. Дівчина здригнулася й завмерла.

Хоч вона й небагато розповіла, Ліл бачила, як на обличчі її нової подруги змінюються почуття: сум'яття, гнів, печаль.

— Господи, — ледь чутно пробурмотіла Ліл, раптом усвідомивши, якими нікчемними порівняно із цим були її власні проблеми. Вона відчула, як сильно любить родинний дім у Твікенгемі, зелені, рівно скошені м'які газони, любить, як у кімнаті для малювання мама розважає гостей, що прийшли на чай. Ліл відкрила було рота якось утішити Софі, та раптом не змогла дібрати слів.

У тиші, що запала, пролунав тріск, і дівчата підвели очі. Двері розчахнулися — і Вайолет ледь не впала всередину комірчини.

— Двері... двері були зачинені, — ніяково виправдалась вона.

Софі підхопилася.

— Швидше, доки місіс Мілтон тебе не побачила! — звеліла вона. Ліл миттєво все зрозуміла, підхопила коробки

з капелюшками, по які прийшла, граційно протиснулася повз Вайолет у дверях і втекла — саме тоді почувся високий голос Едіт, що наближалася.

— Місіс Мілтон, боюсь, я не знаю, де Софі. Вона не закінчила полірувати, і я давно вже її не бачила. Гадаю, Софі кудись пішла. Дехто вважає себе надто шляхетним для звичайної щоденної праці, на відміну від нас.

— Ви мене шукали, місіс Мілтон? — жваво відгукнулася Софі.

Місіс Мілтон стала на порозі й схвально роззирнулася.

— То ось де ти, Софі. Я знала, що ти не можеш бути далеко. Так-так, подивіться лише! Ти розібрала всю доставку, тут просто ідеальний порядок. Гарна робота!

Софі всміхнулася й промовчала у відповідь, але в душі полегшено зітхнула, проминувши у дверях розлючену Едіт.

Через кілька годин містер Сінклер нарешті обійшов магазин, а годинник у вестибюлі повільно вибив шість ударів. У Софі боліли ноги, плечі, усе тіло нило від утоми. А завтра доведеться сюди повернутися, щоб відпрацювати ще один довгий день, а тоді наступний, а потім ще один, і ще...

— Що ж, дівчата, ви добре впоралися, — сказала місіс Мілтон, зашарівшись від гордощів. Містер Сінклер був

задоволений відділом, а містер Купер похвалив її — що траплялося рідко. — Містер Купер дав мені по додатковому шилінгу для кожної з вас як подяку за старанну роботу. А тепер ідіть і пам'ятайте, щоб завтра виглядати якнайкраще, і не спізнюйтеся ані на секунду.

Дівчата були такі втомлені, що з останніх сил побажали одна одній на добраніч, доки вдягали пальта й капелюшки в гардеробній, і поспішили додому. Софі на трошки затрималася — знаючи, що Едіт і Мінні також повертатимуться до пансіону, вона не мала найменшого бажання йти разом.

Дівчина задоволено думала про додатковий шилінг у кишені. Не так давно шилінг для неї майже нічого не означав, але тепер це було розмаїття можливостей: шовкова стрічка на капелюшок, чи спроба відкласти на пару нових рукавичок, бо старі вже протираються. Хай там як, можна дозволити собі зайву булочку до чаю.

Виходячи на вулицю, вона побачила досить обшарпаного юнака (хоча насправді його ще зовсім недавно, мабуть, називали хлопчиком), який сидів на сходах службового входу. Хлопець похнюпився, і вона помітила, що рука його нашвидкуруч перев'язана. Волоцюгам не дозволяли вештатися поблизу магазину, але це був кінець дня, хлопчина виглядав хворим і змученим — набагато більш

змученим, ніж вона, подумалося Софі, і їй стало його шкода.

Дівчина міркувала про шилінг у своїй кишені. Раніше вона б віддала його такому бідоласі навіть не замислюючись. Але зараз сперечалася із власним сумлінням. «Звісно, слід дати його хлопцеві», — суворо сказала собі. Але ж цілий шилінг! Софі тяжко працювала цілісінький день, і заробила ці гроші. Дівчина вирішила пройти повз, та, проминувши юнака, розвернулася. Папа б ніколи їй не пробачив.

Неохоче вона підійшла до незнайомця й простягнула йому монету. Той здивовано взяв її.

— Дякую, міс, — промовив він, піднявши картуза.

Софі знічено кивнула й пішла своєю дорогою.

«Добре було б купити нову стрічку до капелюшка, — розмірковувала вона, йдучи по Пікаділлі, — але поки можна й обійтися». Хоча Софі й залишилася без булочок, та до пансіону їй ішлося трохи веселіше.

Вечір видався несподівано приємним. У повітрі відчувалася волога, але останні промені сонця були м'які й теплі, рожево-попелястого кольору, який у журналах мод називали «попіл троянди». Вулиці заповнювалися людьми, котрі, як і вона, виходили з магазинів та контор і поверталися додому.

Софі опинилася в натовпі та майже відразу різко зупинилася, згадавши, що забула забрати курточку Біллі. Вона тут-таки розвернулася: доведеться знову йти в магазин, іншого виходу немає. Не можна ризикувати, щоб містер Купер чи місіс Мілтон, або ще гірше — Едіт, знайшли її вранці. Шкодуючи, що в неї так болять ноги, Софі поспішила вулицею назад до «Сінклера». Якщо не баритися, вона встигне, перш ніж усі входні двері універмагу зачиняться на ніч.

Бідолашний юнак уже зник зі сходів — напевно, десь купував булочки за її шилінг, мимоволі подумалося Софі. Магазин оповила темрява, лише на горішньому поверсі, у приватних апартаментах містера Сінклера, світилися поодинокі лампи. Службовий вхід виявився вже замкненим, але вона сподівалася, що двері, які вели до магазину через стайні, були відчинені. У надії непомітно проскочити туди й назад, Софі ковзнула досередини.

Дивне відчуття — опинитися в магазині після закриття. На першому поверсі було абсолютно тихо, однак здавалося, що повітря ледь чутно бриніло. Прилавки й крісла в темряві розпливалися, а тьмяне світло з вулиці відбивалося й сріблясто мерехтіло в дзеркалах. На секунду дівчина затрималася, однак змусила себе поспішити до службових сходів, якими користувався персонал. Побачивши, як

там темно, вона пошкодувала, що не скористалася головними сходами, однак помчала таки нагору, намагаючись не здригатися від кожного скрипу й шурхоту. У відділі капелюшків перевела подих. Перебравши гору коробок, Софі врешті знайшла курточку, дістала її та швидко загорнула в пакувальний папір. Поверталася вона головними сходами, перестрибуючи через дві сходинки.

У вестибюлі дівчина на мить зупинилася. Востаннє, коли Софі була тут, двері до виставкової зали були зачинені, але зараз стояли розчахнуті. Вона бачила велику, сповиту сутінками кімнату, уздовж кожної стіни виблискував ряд скляних вітрин. Не в змозі зупинитися, дівчина навшпиньках ступила пару кроків за двері, щоб роздивитися більше.

Підійшовши до першої вітрини, Софі аж подих затамувала. Невимовної краси предмети лежали на білих оксамитових подушечках, кожен з акуратною табличкою поруч. Забувши, що вона поспішала додому, дівчина розглядала сяючу діамантову корону, потім величезний темно-фіолетовий самоцвіт завбільшки як куряче яйце, а тоді — невеличку золоту пташку, вишукано інкрустовану коштовним камінням та прикрашену емаллю. «Механічний горобець», — прочитала вона. Він був такий маленький, так щедро прикрашений, такий досконалий. Дівчина схилилася,

щоб краще роздивитися його — у тьмяному світлі їй на мить здалося, що той теж поглянув на неї. Око-самоцвіт сяйнуло, немов підморгуючи.

На її плече несподівано лягла чиясь важка рука. Софі підвела очі й перелякано зойкнула, однак замовкла, упізнавши обличчя містера Купера, що вимальовувалося в темряві.

— Міс Тейлор, що ви тут робите? — поцікавився він, нахиливши брови.

— Вибачте, сер, я дещо забула й хотіла побігти забрати, перш ніж усе зачинять на ніч, — швидко пояснила вона, відчуваючи, як червоніє її обличчя. Софі міцно притисла пакунок до грудей, сподіваючись, що містер Купер не спитає, що всередині. — Я подумала, що краще нікого не турбувати.

— Ідіть додому, — суворо наказав Купер. — Хутко, біжіть скоріш.

— Так, сер, — сказала Софі. Вона полегшено пробігла темним вестибюлем і вискочила на кінний двір.

— Цікаво, хто ж це в нас? Невже велика й могутня леді Софі бігає тут, коли магазин уже зачинено. І цього разу зовсім сама, без своєї подружки, як я бачу.

Вона не сподівалася побачити тут Берта Джонса, що стояв, сховавшись у тіні. У темряві він видавався зовсім

іншою людиною й щось у погляді його світлих очей не сподобалося Софі. Що він тут робить, коли всі вже давно пішли?

— Прошу вибачити, я йду додому, — швидко промовила вона, але Берт лише розсміявся й заступив їй дорогу. Софі раптом накрила хвиля страху.

— Завжди так швидко намагаєшся втекти, еге ж? Що ж, дарма. Що б ти не робила, не хвилюйся через мене. Я тебе не викажу. Я вмію зберігати таємниці.

Він знову засміявся, так, наче ця думка дуже його потішила, а в Софі закалатало серце. Що б на її місці зробила Ліл?

— Негайно пропусти мене, — сказала вона, намагаючись, щоб її голос не затремтів. Якби ж лише із цих дверей вийшов містер Купер!

Але той не з'явився, а Берт продовжував стояти й шкритися. Тоді простягнув до неї руку, і Софі вчинила інстинктивно: рвонула повз нього з усієї сили й побігла, не зупиняючись і не озираючись. За мить вона була вже далеко, на вулиці, притискаючи до грудей складену курточку.

Покинутий на самоті Берт вишкірився сам до себе. Цокіт каблучків Софі розтанув у вечірніх сутінках.

щоб краще роздивитися його — у тьмяному світлі їй на мить здалося, що той теж поглянув на неї. Око-самоцвіт сяйнуло, немов підморгуючи.

На її плече несподівано лягла чиясь важка рука. Софі підвела очі й перелякано зойкнула, однак замовкла, упізнавши обличчя містера Купера, що вимальовувалося в темряві.

— Міс Тейлор, що ви тут робите? — поцікавився він, нахиливши брови.

— Вибачте, сер, я дещо забула й хотіла побігти забрати, перш ніж усе зачинять на ніч, — швидко пояснила вона, відчуваючи, як червоніє її обличчя. Софі міцно притисла пакунок до грудей, сподіваючись, що містер Купер не спитає, що всередині. — Я подумала, що краще нікого не турбувати.

— Ідіть додому, — суворо наказав Купер. — Хутко, біжіть скоріш.

— Так, сер, — сказала Софі. Вона полегшено пробігла темним вестибюлем і вискочила на кінний двір.

— Цікаво, хто ж це в нас? Невже велика й могутня леді Софі бігає тут, коли магазин уже зачинено. І цього разу зовсім сама, без своєї подружки, як я бачу.

Вона не сподівалася побачити тут Бerta Джонса, що стояв, сховавшись у тіні. У темряві він видавався зовсім

іншою людиною й щось у погляді його світлих очей не сподобалося Софі. Що він тут робить, коли всі вже давно пішли?

— Прошу вибачити, я йду додому, — швидко промовила вона, але Берт лише розсміявся й заступив їй дорогу. Софі раптом накрила хвиля страху.

— Завжди так швидко намагаєшся втекти, еге ж? Що ж, дарма. Що б ти не робила, не хвилюйся через мене. Я тебе не викажу. Я вмію зберігати таємниці.

Він знову засміявся, так, наче ця думка дуже його потішила, а в Софі закалатало серце. Що б на її місці зробила Ліл?

— Негайно пропусти мене, — сказала вона, намагаючись, щоб її голос не затремтів. Якби ж лише із цих дверей вийшов містер Купер!

Але той не з'явився, а Берт продовжував стояти й шкіритися. Тоді простягнув до неї руку, і Софі вчинила інстинктивно: рвонула повз нього з усієї сили й побігла, не зупиняючись і не озираючись. За мить вона була вже далеко, на вулиці, притискаючи до грудей складену курточку.

Покинутий на самоті Берт вишкірився сам до себе. Цокіт каблучків Софі розтанув у вечірніх сутінках.

Софі продовжувала бігти, черевички стукотіли бруківкою, серце вистрибувало із грудей. Вона розуміла, що повертає зацікавлені погляди перехожих: юні леді зазвичай усе ж таки не гасають як навіжені вулицями міста. Але зараз їй було байдуже, як мають поводитися юні леді.

Почало накрапати, і довкола потемніло. Останні крамниці зачинялися, а звуки музики й голоси з пабів здавалися гучнішими й небезпечнішими. Завернувши за ріг, Софі наскочила на юнака, що ніс купу течок, — він упустив їх, папери розлетілися по землі.

— Агов! Дивися, куди йдеш! — вигукнув хлопець, але надто схвильована, щоб зупинитися й перепросити, Софі помчала додому, залишивши сердитого клерка позаду.

Коли вона добігла до пансіону, розпашіла й задихана, вечеря вже завершилася. Будинок був не надто привабливим, у холі традиційно стояв запах вареної капусти. Коли Софі піднімалася скрипучими сходами до своєї кімнати, трійко дівчат вискочило на поверх. Едіт була в центрі групки й окинула її зневажливим поглядом, зупинивши його на почервонілих щоках і мокрому волоссі, яке вже безсумнівно розкуйовдилася. Почулися смішки, дівчата промайнули повз, двері захряснулися слідом.

Софі добрела до свого помешкання, маленького й непривітного. На стелі розповзлася вогка пляма, крізь тонкі

стіни чувся дитячий плач, але принаймні кімнатка належала їй. Меблів було небагато: лише вузьке залізне ліжко, затиснутий у кутку умивальник, стілець між ліжком і невеличким каміном. Стара порцелянова лялька всміхалася їй зі стільця, поблискуючи очима, а на камінній полиці стояли скарби, що їх вона врятувала із «Квітучого дому»: чашка, розмальована первоцвітами, кілька книжок у гарних сап'янових палітурках, горіхова шкатулка, де Софі тримала найцінніше: шпильку у формі троянди, яку часто носила, разок зеленого намиста, що колись належало мамі, і татові медалі. Найдорожчим було фото папа, яке вона поставила посередині полиці. Це був радше суворий офіційний портрет, де тато стояв струнко, надзвичайно елегантний у своєму мундирі, та все ж здавалося, що він поглядає на неї трохи на смішкувато. І думка, що тато досі дивиться на неї, на диво заспокоювала.

Софі поклала пакунок з курткою Біллі на підлогу, завітала лампу й сіла на ліжко, щоб стягнути черевики з натомлених ніг. У теплому світлі лампи розчинялося все, що її хвилювало: темні вулиці, порожній магазин, глузування дівчат і навіть розмита постать Бerta. Хай на вечерю не буде булочок, але хліб з маслом — це теж цілком непогано, вирішила Софі, щільно заслоняючи старенькі штори й залишаючи темряву за вікном.

Він тихо сидів у тіні на кінному дворі й спостерігав. Лишатися тут після того, як той хлопчисько його знайшов, — ризиковано, але сховок виявився зручним. Він переночує, а завтра знову вирушить далі. Шкода, це хороше місце, безпечне й тихе. Він був переконаний, що нікому й на гадку не спаде шукати його тут. Окрім того, він любив коней, любив, скільки себе пам'ятав. А коні любили його.

В одному з вікон на горішньому поверсі універмагу горіло світло — маленька жовта крапка в сірих сутінках. Його думки раптом повернулися до тієї жахливої ночі: він знову дивився крізь запітнілу шибку, як годинникар підняв кишеньковий годинник, наче яскраву золоту зірку в темряві. Згадав, яким тихим був старий, майже непорушним — тільки довгі пальці обережно рухалися, коли той схилявся над столом, на якому лежали деталі великих і малих годинників. Щось у тому, як старий сидів, нагадало йому дідуся. Мабуть, у годинникаря теж були десь онуки. Він знав, що не зможе зробити того, що вони хочуть. Не зможе, отже, доведеться тікати.

Відігнав від себе спогад і витер з обличчя краплі дощу. Мусить забути це все. Краще зосередитися на тому, що відбувається тут і зараз. Він спостерігав, як зачиняли магазин. Скоро можна буде знайти сухий заканелок і переночу-

вати, уникнувши кийків нічної варті. Відколи він покинув Баронових хлопчаків, то не надто висипався. Рана від Джемового ножа боліла й не давала заснути. А коли ненадовго вдавалося — його переслідували жахіття. Снилися власні зрадливі руки, що тремтіли, затиснувши лезо. Дрібна беззахисна постать годинникаря за вікном. Крива посмішка Джема й невідомий Барон, що завжди був десь поруч, безликий монстр із дитячих кошмарів. «Знаєш, чому його називають Бароном? — згадалися слова Джема. — Тому що серед лиходіїв він головний. Ніхто з ним не зрівняється». Він чув, як дехто казав, що Барон — це лише стара казка з міських нетрів, але знав, що це не так. Баронові хлопчаки й те, що вони робили, — усе це було досить реальним, у цьому можна не сумніватися.

Магазин майже спорожнів. Високий чоловік із чорними вусами давно вийшов, сів на велосипед і поїхав, старанно тиснувши на педалі. За ним подалося ще кілька, але під дверима лишився високий хлопець із сигаретою в зубах. Хай би він уже відчалував. Було в ньому щось неприємне — вигин губ, блиск очей, чи просто те, як він чіплявся до дівчини, що дала йому шилінг. Коли та проскочила повз нього й утекла, він відчув полегшу.

Шилінг — це таки неабищо. Укотре він намацав у кишені кружальце, яке додавало впевненості. Раз чи два йому

давали пенні чи й кілька, але він не збирався жебракувати. Старі та діти можуть щось зібрати, проте навряд чи хтось захоче подати фартинг такому, як він. Але та дівчина — вона просто дала йому монету, без приводу. Цілий шилінг — і вона дала його просто так.

Його вухо вловило новий звук. Двері відчинилися — і з них вийшов хтось іще. Інший чоловік, із піднятим коміром, кашкет насунутий низько на очі. Юнак виглядав здивованим, та згодом на обличчі з'явилося зацікавлення, і він відкрив рота, щоб заговорити. Десь поруч брязнуло розбите скло, занявчав кіт.

А тоді, — наче той звук став сигналом до подальших подій, — усе відбулося дуже швидко. У тьмяному світлі зблиснув метал, пролунав різкий звук, від якого завмерло серце. Він злякався й утиснувся назад у свій куток, а худий хлопець упав долілиць і лежав на землі, скорчившись. Чоловік розвернувся й швидко, безгучно зник.

У дворі було порожньо, лише чорний силует виділявся в темряві. Він ступив крок до нього й здригнувся, побачивши темну калюжу крові на землі. Хлопця підстрелили.

Біля тіла лежав зіжмаканий папірець. Він інстинктивно підняв його й запхнув до кишені із шилінгом. Неподалік почувся сюрчок — чи то поліції, чи то нічного патруля. Йому не можна себе виказувати. Треба тікати.

Ковзнув у тінь під стіною, злився там із темрявою й став невидимкою. Це він умів робити аж надто добре. Тихо й швидко, як лисиця вночі, вийшов на вулицю. Йому знову доведеться зникнути.

ЧАСТИНА II

Міська елегантність

*Цей прикрашений букетиком фіалок вишуканий
солом'яний капелюшок з оксамитовою стрічкою –
досконалий вибір на весну. Із ним навіть найскромніше
вбрання матиме елегантний і витончений вигляд.
Капелюшок чудово виправдає себе й під час чаювання,
і під час ходіння за покупками. . .*

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Над Лондоном світало. Був ранок вівторка, димарі знову видихали хмарки диму, човни поспішали вгору й униз річкою, а церковні дзвони провіщали початок нового дня.

Софі йшла набережною, холодний свіжий вітер віяв їй в обличчя. Вона притримувала капелюшок, стрічки тріпотіли за нею, а вітер розвівав спідницю. Птахи над головою стрімко злітали вгору й пірнали вниз, у яскравих ранкових променях річка сяяла, мов діаманти, які вона бачила минулого вечора у виставковому залі.

Дівчина прокинулася рано, здивувалася, чому все в животі стискається від хвилювання, а тоді згадала, що сьогодні день, коли «Сінклер» уперше відчинить свої двері. Вона вирішила пройти до універмагу вздовж річки й через парк, де кілька нянь з величезними чорними візками вже вивезли немовлят подихати ранковим повітрям, а мініатюрний песик гуляв перед сніданком у супроводі лакея.

— Доброго ранку, міс, — привітався лакей і чемно підняв кашкета.

— Доброго ранку, — відповіла Софі й пішла далі.

Парк солодко пахнув після дощу, фонтани жебоніли, а на клумбах буяли ніжні крокуси й нарциси. На Софі був весняний капелюшок й улюблена блузка з перламутровими гудзиками. Дівчина з нетерпінням чекала цього дня, чи принаймні зустрічі з Ліл та Біллі. Ця думка несподівано її втішила: ще зовсім недавно вона гадала, що ніколи більше не зможе радіти.

Замислена, дівчина не помітила ані хлопчаків-газетярів, ані не почула заголовків, які ті вигукували, і просто рухалася вперед, із вранішнім потоком, що ніс її до «Сінклера».

«Пограбування в «Сінклері»! Крадіжка в новому універмазі Лондона, що мав відкритися сьогодні вранці! Викрадено безцінні коштовності! Дізнайтеся подробиці! Дізнайтеся подробиці!»

О пів на дев'яту перед сходами до універмагу зібралася чимала юрба. Хтозна, чи люди чекали на відкриття, чи їх цікавило пограбування — та, без сумніву, журналістів серед них було багато. Діти проштовхувалися крізь натовп, намагаючись зазирнути у вікна, чоловіки курили люльки, щоб згаяти час. Старанно вбрані жінки стояли спокійно, стискаючи затягнуті рукавичками долоні. Багато хто

читав уранішні новини. І справді, у хлопчика, що продавав газети на розі, видався такий вдалий ранок, що вигукуючи заголовки, він подумки благословляв містера Едварда Сінклера — так, і грабіжників теж, ким би вони не були, — задоволено мріючи про м'ясний пиріг, який він зможе принести додому на обід.

Час минав, між людьми почали зав'язуватися балачки. Хтось чув, що містер Сінклер розлючений і скасував відкриття. Інші казали, що поліція заборонила йому відкривати універмаг, оскільки по всій території велося розслідування. Ще хтось упевнено стверджував, що універмаг відкриється, як і планувалося: якісь нещасні злодюжки не зупинять містера Сінклера. Вони чули, що власник особисто з'явиться на сходах о дев'ятій, аби виголосити промову. Юрба налаштувалася чекати. Модниці жваво обговорювали найновіші паризькі туалети, літній джентльмен частував сусідів м'ятними льодяниками, а юнак сором'язливо повернувся до дівчини із трояндами на капелюшку, щоб обговорити роман, який та саме читала, аби згаяти час.

Що ближче до дев'ятої, то більшим і неспокійнішим ставав натовп, дедалі тісніше присуваючись до головного входу. Люди шепотілися: раз чи двічі декому здалося, що котрась порт'єра здригнулася, чи що вони точно побачили, як десь усередині майнула постать, але потому все знову стихало й завмирало. Церковні дзвони пробамкали дев'яту,

юрба нетерпляче загула — однак нічого не сталося. Містер Сінклер не з'явився, і почала назрівати впевненість, що сьогодні універмаг узагалі не відкриється. Та коли всі вже майже втратили надію, немов за помахом палички невидимого диригента всі порт'єри як одна злетіли вгору, відкриваючи найпрекрасніші вітрини, які лише доводилося бачити присутнім.

Усі вражено ахнули. Діти рвонули вперед, витріщаючись на гори солодощів, барвистих вишикуваних іграшкових солдатиків та Ноїв ковчег із тваринами й ляльками. Жінки з'юрмилися, захоплено зітхаючи від вигляду розкішних суконь, неймовірних капелюшків та вишуканих черевичків. Однак стояти й розглядати було ніколи: головні двері розчахнулися, кожну стулку притримував стрункий швейцар у синьо-золотій формі.

На якусь мить усі затамували подих в очікуванні, а тоді натовп ринув досередини. Молоді репортери, спрагли першими повідомити гарячі новини, проштовхувалися вперед. Активні покупці пробивалися крізь натовп, а дівчину із книжкою ледь не задавили. Юнак, що говорив з нею, наважився підтримати її під лікоть. Разом вони рушили до входу й за мить опинилися всередині універмагу «Сінклер».

Щойно вони проминули швейцара й увійшли до чудового мармурового вестибюлю, як відчули ніжний аромат. Так пахнуть цукерки в різдвяний ранок. Посередині красу-

вався вражаючий фонтан, у якому білі мармурові русалки плюскалися в синьо-зеленому басейні. Срібне дзюрчання води поєднувалося із цоканням величезного золотого годинника, що стояв під стіною. Дехто зупинявся помилуватися фонтаном і годинником, інші одразу ж рушали до широких мармурових сходів. Ще хтось зупинявся перед рядом дверей, пофарбованих у темно-синій колір з намальованими срібними зірками та підвішеною вгорі лампою у вигляді півмісяця. Біля кожних дверей стояв хлопчик-ліфтер, звісно ж, у синьо-золотій формі, який уклонявся й питав: «Який поверх, сер?» чи «Який поверх, мадам?» Однак переважно люди минали вестибюль і вливалися в лабіринт приміщень і переходів, що відкривалися за ним.

За однією з арок, у рожевій кімнаті, вишукані продавчині пропонували парфуми в гарненьких флаконах. Зі стелі, наче водоспад екзотичних оранжерейних квітів, звисали кольорові парасольки. Усі стіни від підлоги до стелі були викладені сяючими дзеркалами, що збільшували кімнату до нескінченності, аж доки не здавалося, що та вигинається й зникає за рогом. Навпроти розташувався кондитерський відділ зі стінами, оббитими фіолетовим шовком. Повітря тут сповнювали запахи солодошів і какао. Дівчата в білих фартушках з рюшами стояли за вітринами, у яких височіли припорошені цукровою пудрою гори рахат-лукуму й цукерок, оздоблених зацукрованими целюстками троянди. За

іншим проходом відкривався залитий сонцем квітковий відділ, оформлений у світлих тонах молодшої весняної зелені й наповнений квітами всіх кольорів веселки. Справжні квітучі дерева здіймали густі крони до скляної стелі, крізь яку видніло синє небо.

Адміністратори нікого не квапили. Навпаки — клієнтів заохочували побути тут якомога довше: по кутках стояли м'які крісла для перепочинку. В універмазі було багато дивовиж. Піаніст у білому жилеті награвав на роялі в холі п'ятого поверху, мелодія линула сходами, якими нетерплячі відвідувачі піднімалися до відділів жіночого та чоловічого одягу. Відділ порцеляни на сьомому поверсі було оформлено в синьо-білих кольорах, і здавалося, що ти входиш у малюнок на тарілці. За столом, задрапірованим оксамитом, наче фокусник, сидів консьєрж із червоною трояндою в петличці — подекували, наче він міг дістати все: від квитків на найновіший спектакль у Вест-Енді до місця на пароплаві до Нью-Йорка. Порт'є й швейцари вклонялися, усміхалися та прочиняли двері.

Лише одні двері, ті, що вели до виставкової зали, не були гостинно розчахнутими. На них висіла велика табличка «Зачинено».

Утім, в останню чергу відвідувачі думали про пограбування — адже тепер усі стали покупцями, ніхто не міг опиратися чарам ідеального, згорнутого конусом, паке-

тика зацукрованого мигдалю, пройти повз букет жовтих троянд, пару м'якесеньких дитячих рукавичок чи чудові нові парфуми із запахом гіацинтів. Люди починали по-троху втомлюватися, однак, наче за помахом чарівної палички, на їхньому шляху виникали місця, де можна було відновити сили. На шостому поверсі, у ресторані «Мармуровий дворик», послужливі офіціанти проводили відвідувачів до столиків із сяючими срібними приборами. Піднявшись гвинтовими сходами, джентльмени опинялися в обшитій деревом кімнаті для куріння зі шкіряними кріслами, уже наповненій важким туманом сигарного диму. У салоні для леді на сніжно-білих із золотими берегами тарілочках подавали тістечка до чаю, а газетярі перейшли до закритого прес-клубу, оснащеного друкарськими машинками й телефонами, призначеними виключно для журналістів.

Зазираючи крізь двері прес-клубу, міс Етвуд, особиста секретарка містера Сінклера, була помітно вражена. Вона вважала, що краще за будь-кого розуміє масштаби планів містера Сінклера щодо універмагу, однак не сподівалася майже фізично відчувати збудження, яке вирувало довкола. Здавалося, сюди прибули всі журналісти Лондона. З одного боку якийсь юнак щось жваво говорив у слухавку, з іншого — двоє клацали на машинках. У дальньому кутку вона помітила редактора «Експресу», що кутив сигару серед

гамірної групки. Якщо хтось уважав, що пограбування зашкодить сенсаційному відкриттю, — він помилявся.

— Людей дуже багато, — доповіла міс Етвуд, увійшовши до пентхаусу на дев'ятому поверсі, де, подалі від натовпів, розташувалися особисті апартаменти містера Сінклера. — Більше, ніж ми могли собі уявити, — додала вона, стоячи позаду боса й нервово смикаючи шовкову хустку, яку завжди носила на шиї.

Містер Сінклер сидів за своїм величезним столом із червоного дерева.

— Добре, — тільки й сказав він, кивнувши й не відриваючи очей від уранішньої пошти.

Міс Етвуд гадала, що знає свого роботодавця краще, ніж будь-хто інший, але навіть її здивував спокійний вираз обличчя містера Сінклера. Безперечно, сьогодні від нього можна було очікувати вияву якихось почуттів: гніву через викрадення його коштовностей, можливо, стурбованості станом містера Джонса, хвилювання з нагоди відкриття універмагу чи радості від сенсаційного успіху першого ранку. Однак навіть тінь емоцій не промайнула його обличчям. День містера Сінклера минав абсолютно так само, як і будь-який інший. Помічник перукаря зробив йому масаж голови та гарячі компреси; камердинер приніс свіжі шовкові сорочки бежевого кольору. Далі містер Сінклер прискіпливо вибрав орхідею в петличку із запропонова-

них магазинним квітникарем і досить спокійно випив свій традиційний німецький китайський чай, обговорюючи при цьому обіднє меню з метрдотелем. Тепер він сидів за столом, переглядав щоденну пошту, а його чорний мопс Лакі згорнувся клубочком на колінах господаря. Містер Сінклер навіть не спустився подивитися на юрби в універмазі.

— Схоже, усе дуже добре, — невпевнено додала секретарка, розгладжуючи невидимі складки на шийній хустці.

— Так, у Купера все під контролем.

Міс Етвуд старанно приховала, що її зачепив цей коментар. Між нею та містером Купером певною мірою точилося змагання. Як управитель універмагу, Купер був її начальником, але міс Етвуд як особиста секретарка мала нагоду краще зблизитися з містером Сінклером. Вона була переконана, що інцидент минулої ночі заплямує репутацію містера Купера, однак, схоже, помилилася. Відтак секретарка швидко змінила тему.

— Прибув джентльмен зі Скотланд-Ярду, сер. Ми намагаємося виконувати всі його побажання.

Містер Сінклер і цього разу навіть не глянув міс Етвуд, однак кивнув.

— Пришліть до мене Мак-Дермотта, щойно той з'явиться, — розпорядився він. — І принесіть усі сьогоднішні газети. Простежте, щоб я отримав усі до одної.

— Неодмінно, сер, — відповіла міс Етвуд.

— І ще, міс Етвуд, — додав він. — Виведіть Лакі на ранкову прогулянку, будь ласка. Моїй дівчинці слід розім'ятися.

Із покірним виразом обличчя, яке не надто приховувало відразу, міс Етвуд узяла поводок і подалася з песиком до дверей.

— Коли закінчите, одразу повертайтеся до мене. Я хочу продиктувати рекламу для завтрашнього номеру «Пост».

Секретарка квапливо покинула кабінет, містер Сінклер залишився сам. Він відкинувся на стільці, закупив сигару й продовжив читати листи.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

Нічого собі! Яка сила-силенна людей! — вигукнула Ліл, щойно прибігла до службового входу. Вона знала, що спізнилася, аби вчасно підготуватися до першого показу, але це її анітрішечки не хвилювало. — Хіба ж не чудово?

Кілька співробітників стояли на сходах окремою групкою й перешіптувалися.

— То ти не чула?

— Нізащо не повіриш!

Шок від пограбування стер звичну ієрархію працівників, тож компанія на сходах зібралася дивна: водій, продавчиня, двійко порт'є, куховарка.

— Куди котиться цей світ?

— Це зневага, ось що.

— Що саме? — запитала Ліл, цілковито забувши, що їй потрібно готуватися до показу. — Що сталося? Розкажіть!

Біллі відлучився від групки й підійшов до неї.

— Ти не чула? Сталося велике пограбування. Тут, в універмазі. Минулої ночі. Грабіжники проникли й забрали більшість речей із виставкового залу.

— Божечки! — вигукнула Ліл, а її очі округлилися від здивування.

Біллі дуже серйозно подивився на неї.

— А ще злодії *підстрелили* Берта. Пам'ятаєш його — Берта Джонса з відділу жіночого одягу? Його відвезли до лікарні. Там не впевнені, чи він виживе.

У Ліл від здивування відвисла щелепа.

— Це правда. Усе відбулося просто тут, у дворі. З Едіт сталася істерика, і її вже відвели додому.

— Але що Берт робив тут уночі? І що сторож?

— Зі сторожем усе гаразд, просто вдарили по голові. Вирубили. Бідолаха навіть не побачив їх.

— Вони піймали тих, хто це зробив?

Біллі похитав головою.

— Тут зараз поліцейський. Зі Скотланд-Ярду, — додав він шанобливо. — Він нагорі з Купером.

— Божечки, — повторила Ліл, уражено хитаючи головою. — Але універмаг відкрили, як планували? Нічого собі! А де всі решта? Де Софі?

Погляд у Біллі став ще стурбованішим.

— Оце і є найгірше, — трохи тихіше відповів він. — Софі теж нагорі з поліцією.

Кабінет містера Купера заповнили похмурі чоловіки в чорному. Він жестом запросив Софі увійти й вказав їй на низький стілець.

— Це сержант Грегсон з лондонської поліції. Він працює в Скотланд-Ярді, — сказав Купер, його різкий голос прозвучав ще чіткіше, ніж зазвичай, коли він представив літнього чоловіка в маленьких круглих окулярах, з довгими вусами й поблажливим поглядом. — А це містер Мак-Дермотт, приватний агент, він працює на містера Сінклера та допомагає сержантові Грегсону в його розслідуванні.

Софі знала, що «приватний агент» означає приватного детектива, хоч шпакуватий чоловік, що стояв у кутку, зовсім не був схожим на тих галантних героїв з історій Біллі.

Вона досі намагалася усвідомити почуте. Магазин пограбували... коштовності викрадено... грабіжники підстрілили Берта.

— Джентльмени, це міс Тейлор, вона працює у відділі капелюшків... — голос містера Купера раптом зтих, управитель нервово поправив комірець на своєму акуратному чорному костюмі. Попри страх, що почав огортати її, Софі відчула раптове співчуття до управителя універмагу. Зрештою, він особисто відповідав за безпеку, завжди докладаючи зусиль, щоб усе було ідеально. І щоб таке сталося саме вночі, коли магазин мав уперше відкритися для відвідувачів!

Раптом вона помітила, що сержант Грегсон не зводить з неї погляду, холодного й суворого навіть з-за окулярів.

— Міс Тейлор, я хотів би поставити вам кілька питань щодо вчорашніх подій, — почав він. — Прошу, слухайте уважно й відповідайте якомога докладніше.

Софі зрозуміла, що він спеціально говорить повільно, наче вважає, що їй може бути складно зрозуміти його. Вона спалахнула від роздратування, а поліцейський продовжив:

— Не оминайте жодних подробиць, але говоріть лише про факти, будь ласка. Нам тут нецікаві дівочі плітки. Людину важко поранено, я не впевнений, чи ви усвідомлюєте, наскільки це серйозно. Розумієте?

— Так, сер, — коротко відповіла вона.

— Як довго ви працюєте тут, у відділі капелюшків?

— Лише два тижні, сер, як і решта продавчинь.

— Ви працювали у своєму відділі приблизно до шостої вчора ввечері, так?

— Так, сер. Так само, як інші дівчата.

— І вийшли з універмагу, як звичайно?

— Так, сер.

— Хтось бачив, як ви виходили?

Невже Грегсон натякав, що вона каже неправду?

— Думаю, так. Дівчата з мого відділу вийшли саме переді мною. Але інші працівники ще лишалися, дядько Сі...

тобто, Сідні Паркер і, здається, Дот — Дот Бакстер з відділу жіночого одягу. А ще... — вона завагалася й замовкла.

— Ще?

Софі не була переконана, чи варто про це згадувати, однак воно могло виявитися важливим.

— Коли я вийшла на вулицю, там був юнак, безпритульний, — невпевнено сказала вона. — Я зупинилася дати йому трохи грошей.

Сержант Грегсон злегка підвів брову, однак нічого не сказав. Із кожною миттю його поблажливість танула.

— Однак вийшовши, як звичайно, потім ви повернулися? — продовжив він.

— Так.

— Чому, міс Тейлор?

— Я дещо забула, — пояснила вона коротко, сподіваючись, що він не розпитуватиме про подробиці. — І повернулася, щоб це забрати.

— Це не могло почекати до ранку?

— Ні, — просто відповіла вона.

— І що ж це був за такий життєво необхідний предмет, який ви не могли залишити до завтра?

— Я не можу сказати, — обережно мовила Софі. — Це не пов'язано з... із тим, що сталося. Нічого спільного.

Чоловік на ім'я Мак-Дермотт похмуро всміхнувся їй зі свого кутка й уперше озвався.

— Ви будете здивовані, міс Тейлор, як часто речі, що здаються аж ніяк не пов'язаними, виявляються найважливішими.

— Дякую, містере Мак-Дермотт, — сказав Грегсон, радше роздратований тим, що його перебили. Він знову втупив важкий погляд у Софі. — Отже?

Дівчина зітхнула. Їй таки доведеться сказати правду, зрештою, це ж поліція.

— Це була річ, яка належала іншому працівникові. Куртка. Він дав мені її, щоб випрати.

Грегсон суворо подивився на неї.

— Випрати? Як на мене, це не надто термінова справа, міс Тейлор. Ви б не могли пояснити, що саме маєте на увазі?

— Це було його формена куртка, сер. Вона сильно забруднилася через нещасливий збіг обставин. Він хвилювався, що хтось це побачить. Я забула її й не хотіла, щоб у нього були неприємності.

Грегсон зняв окуляри й різким рухом поклав їх на столі.

— Міс Тейлор, це все звучить досить дивно. Чому саме через куртку мали бути проблеми?

Тут, на щастя, утрутився містер Купер:

— У нас є правила щодо зовнішнього вигляду, сержанте. Для містера Сінклера надзвичайно важливо, щоб пра-

цівники завжди виглядали акуратно. Це важливий аспект бізнесу. Є невеликі покарання — штрафи тощо — за неохайність, — він повернувся до Софі. — Здається, я знаю, про кого ви. Один з наших стажерів — розумний хлопчина, але, на жаль, дещо розсіяний. Якраз балакав з ним учора, і він безсумнівно переживав, що я звернув увагу на цей інцидент. Чи не так, міс Тейлор?

Серце Софі тенькнуло.

— Так... — неохоче пробурмотіла вона, ненавидячи себе за те, що через неї Біллі може бути непереливки.

Грегсон трусонув головою, так наче вся ця ситуація в ній не вкладалася.

— Дуже добре. Купере, як зветь цього хлопчика?

— Біллі Паркер.

— Він якось пов'язаний із Сідні Паркером?

— Так, авжеж. Племінник.

Грегсон коротко кивнув, повернувся до Софі й знову вступився в неї.

— Тож ви повернулися до універмагу. Як ви ввійшли?

— Службовий вхід уже зачинили, але бічні двері з кінного двору були ще відчинені. Я зайшла через них.

— О котрій це було?

— Я не впевнена, о котрій точно, у мене немає годинника. Гадаю, десь о пів на сьому, може, трошки пізніше.

— Гм-м-м. І що сталося потім?

— Я зайшла, забрала курточку нагорі, у відділі капелюшків, й одразу спустилася. По дорозі зустріла містера Купера, а тоді вийшла й подалася додому.

Грегсон відкинувся на стільці й холодно поглянув на неї.

— Що ви знаєте про виставку коштовностей містера Сінклера? — несподівано запитав він.

— Дуже небагато. Не мала з нею справ. Лише читала, що писали в газетах. Я не мала нагоди піти й подивитися. Ми були дуже зайняті підготовкою до сьогоднішнього ранку.

— А містер Купер нам сказав, що минулого вечора ви були у виставковій залі.

— Так, але лише на хвилинку, коли виходила з універмагу.

— Це не той шлях, яким зазвичай користується персонал, приходячи чи виходячи, хіба ні?

— Ні, — відповіла Софі, високо тримаючи голову. Очі сержанта Грегсона, здавалося, свердлили її наскрізь. — На службових сходах було досить темно. Мені було трошки лячно, тому я пішла інакше.

— Але ви спокійно вирішили подивитися виставку?

— Вона на мить привернула мою увагу, от і все. Там була маленька пташка — механічний горобець. А тоді я зустріла містера Купера й пішла.

— Горобець, кажете? Це вас зацікавило?

Невже він намагається підловити її? Софі енергійно стріпнула головою.

— Не надто. Він просто кинувся мені в очі на секунду чи дві. Я подумала, що він гарненький.

— Не сумніваюся, — уїдливо сказав сержант. — А тепер скажіть мені, міс Тейлор: які саме стосунки поєднують вас із пораненим, Альбертом Джонсом? Наскільки я розумію, вони у вас е-е... дещо романтичного характеру. Це правда?

— Ні! — вигукнула Софі, підхопившись зі свого стільця. — Це неправда! Ми ледь знайомі!

— Прошу вас, міс Тейлор. Не варто так хвилюватися. Я просто повторюю, що чув. Кілька людей сказали, що бачили, як ви розмовляли в їдальні того дня.

— Він говорив зі мною, так. Але до цього ми хіба що обмінялися кількома словами!

— Тим не менше, це була розмова особистого характеру?

— Він запросив мене погуляти з ним, — сухо пояснила вона, шаріючись. — Однак я чітко дала зрозуміти, що не хочу. Це все, можете спитати будь-кого із присутніх, і вони підтвердять, що більше нічого не було.

— Ви хочете сказати, що це єдиний раз, коли ви спілкувалися?

— Гадаю, ми могли балакати раз чи двічі під час навчання, не пам'ятаю. І я ще раз говорила з ним, коли виходила з універмагу того вечора, — неохоче додала вона.

— Ага. Коли ви вийшли вперше чи вдруге?
— Удруге.
— Дуже цікаво. Де ви говорили з ним?
— Коли я вийшла з універмагу, він стояв у дворі.
— Що він там робив?
— Не знаю. Мені здалося, на когось чекав.
— На вас?
— Ні, чи принаймні я так думаю. Начебто здивувався, побачивши мене. Він не міг знати, що я там буду.

— І про що саме ви говорили з містером Джонсом, коли вийшли? Розкажіть докладно.

Софі неохоче повернулася думками в темряву кінного двору минулого вечора. Від цього спогаду вона аж здригнулася.

— Я сказала, що йду додому, але він не хотів пропустити мене, — їй здалося, що чоловіки довкола глянули на неї осудливо. — Мені вдалося проскочити, і я втекла. Це все. Я відразу пішла додому.

— Зрозуміло. О котрій це було?

— Не знаю. Я прийшла додому о пів на восьму, тож, напевно, близько сьомої.

— Ви б не могли сказати точніше?

— На жаль, не можу. Як я казала, у мене немає годинника.

Грегсон подивився на аркуш паперу перед собою.

— Ви винаймаєте кімнату, так?

— Так, у пансіоні місіс Мак-Даффс. Кілька наших дівчат теж там живуть.

— Чи власниця пансіону бачила вас того вечора?

— Ні, я спізнилася на вечерю. Але Едіт, Мінні й одна чи двоє інших дівчат бачили, коли я повернулася.

Грегсон кивнув, але його обличчя залишалося непро-
никним.

— Дякую, міс Тейлор, — похмуро сказав він. — Наразі це все, можете повертатися до своїх обов'язків. Але думаю, нам є про що поговорити, тож невдовзі, сподіваюся, ми побачимося знову.

Від хвилювання Софі майже нічого не бачила перед собою, та сержант не підвівся, щоб провести її. Дівчина здивувалася, коли тихий, похмурий детектив Мак-Дермотт поклав їй руку на плече й відчинив двері. За ними вона й зупинилася, розгублена.

— Не хвилюйтеся, міс Тейлор, — рішуче сказав містер Мак-Дермотт, перш ніж повернутися до кабінету. — Йому просто потрібно точно знати, що ви бачили. Це дуже важливо, бо якщо все сказане вами — правда, ви, скоріше за все, остання, хто бачив Бerta Джонса перед тим, як хтось скоїв на нього замах.

Він зник за дверима кабінету, покинувши вражену Софі в коридорі саму.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

До обіду в «Сінклері» вже гуло від чуток. У коридорах перешіптувалися, у гардеробних пліткували, у їдальні тихо перемовлялися.

— А ви чули? Купер бачив, як вона прокралася на виставку після закриття!

— Вона вийшла о звичайній порі, а потім обоє повернулися. Каже, наче щось забула, але звучить підозріло, як на мене.

— Я чув, що Берт працював на банду, і ті спланували пограбування. А вона допомагала!

— Вони це разом зробили. Ізбиралися втекти зі здобиччю.

— Ні, все було не так. Я чув, що він побачив, як вони залізли, і намагався зупинити їх. От його й підстрелили. Він — герой.

— А що вона? Вона тут до чого?

— Той поліцейський кілька годин допитував її вранці. Мабуть, у чомусь підозрює.

На кінному дворі Біллі вантажив замовлення. Швидко й сердито одну за одною він складав у фургон коробки, щоб доставити їх клієнтам. Гуп, гуп, гуп.

— Поспішиш — людей насмішиш, — сказав Джордж. — Може, там порцеляна, вважай.

Однак Біллі був надто злий, щоб працювати спокійно. Він повірити не міг в усю маячню, яку ці дурні розповідали про Софі. Так, ніби вона мала щось спільне із цим жахливим типом, Бертом! Так, ніби могла бути замішаною в пограбуванні! А найгірше, що це його провина. Якби лише не вліз у дурну бійку з тим хлопцем у стайні й не опинився по вуха в гної. Якби лише просто по-чоловічому прийняв те, що сталося, і не побіг шукати допомоги. Усе тому, що Софі переживала за нього й повернулася забрати його дурну стару куртку. Він жбурнув у фургон чергову коробку з гуркотом, який не віщував нічого доброго.

І він жодним чином не міг їй допомогти. Коли Біллі почув усі ці плітки, то пішов простісінько до дядька Сіда, але той сказав те ж, що й завжди:

— Не лізь, куди не слід. Тепер цим займаються представники закону. Таким, як ти краще не пхати свого носа.

Після цього Біллі вирішив, що єдине рішення — піти просто до містера Купера. Наслідки не мали значення, для

нього це — питання честі. Однак Купер був ще суворіший, ніж зазвичай. Перш ніж Біллі встиг відкрити рота, управитель приклав палець до вуст, уважно подивився на нього й сказав:

— Будь обережним, Паркере, — і відіслав його працювати далі.

От він і працював. Та щоразу, коли чув, як ці телепні казали щось про Софі, — знову почувався жахливо. Він навіть став свідком, як котрийсь говорив із цим нишпоркою-поліцейським, що записував у блокнот кожне їхнє слово. Усе, що Біллі міг зараз зробити, — сподіватися, що невдовзі поліцейський з'ясує, як усе відбулося насправді. Однак важко в це вірилося. Схоже, наразі він не зробив нічого, окрім того, що протримав Софі пів дня в кабінеті Купера.

— Розслабся, хлопче, — спробував заспокоїти його Джордж. — Не звертай уваги. Потеревенити — це в людей у крові. Скоро все вляжеться.

— Але ж це несправедливо. Я знаю, що вона не має із цим нічого спільного.

— І я переконаний, що ти правий. Така дівчина не знатиметься з якимись злодюгами. Згодом усе з'ясується, от побачиш. Копи знають свою роботу. Хай роблять своє, а ми — своє.

— Просто шкода, що я не можу нічого вдіяти, аби довести непричетність Софі, — сказав Біллі. — Чи знайти справжніх винуватців.

— Може, натомість допоможеш мені, га? — сказав Джордж, витираючи чоло. — Що скажеш, якщо ми зробимо з тебе візника й відправимо розвезти замовлення? Ти ж даси собі раду зі старенькою Бессі, еге ж?

Біллі мимоволі не стримав посмішки. Він був готовий, що найближчим часом йому навряд чи довірять самостійно доставляти замовлення, і розумів, що так Джордж намагається його розважити.

— Гаразд, — погодився хлопець.

Бессі вибрела з подвір'я, упряж на ній подзенькувала. На вулиці, заповненій екіпажами й блискучими новими автомобілями, світло здавалося яскравішим, повітря чистішим, а небо вищим. Хлопець помітив пару людей, що вказували на нього й кивали, побачивши синьо-золоту уніформу «Сінклера», і йому почало подобатися керувати фургонотом лискучою доглянутою кобилою. Біллі смикнув віжками й прицмокнув. Це було значно краще, ніж морочитися з коробками. Він звернув до Гайд-парку, утримуючи рівномірну, упевнену ходу Бессі та стежачи, щоб автобуси мали достатньо місця для маневру, — Джордж казав, що конячка їх побоюється.

Доставки були переважно в Мейфері: перша складалася з купи коробок в особняк на Белгрейв-сквер, один з най-респектабельніших та найкрасивіших у місті. Біллі акуратно зупинився перед будинком, зіскочив з козел, опустив борт — і завмер.

— *Що ти тут робиш?* — видушив нарешті із себе він, замалим не втративши дар мови від несподіванки й злості.

Юнак, що ховався тоді в стайні, зараз зіщулився в темному кутку за коробками біля задньої стінки фургона. Він зірвався на рівні ноги й зіскочив на тротуар.

— Чекай, послухай мене, не гарячкуй, — скоромовкою заговорив він. — Вибачай, що я зайцем. Я не хотів тебе настрахати. Мені просто треба побалакати з тобою.

Біллі шморгнув.

— Чого б то я мав слухати *тебе*? — заявив він. — Назви хоч одну причину, чому б мені не наваляти тобі просто тут і зараз. Через тебе я забруднився, ледь не втратив роботу, а тепер ти ще й у фургон заліз! Уявляєш, які в мене будуть проблеми, якщо хтось дізнається про все? І це через тебе Софі втягнули в цю справу!

— Ось про це я й хочу поговорити, — жваво перервав його дивний незнайомиць. — Розумієш, я був там. Я знаю, що насправді сталося вчора ввечері!

Біллі недовірливо розсміявся, а юнак продовжив:

— Ти ж хочеш допомогти тій дівчині, еге? Тій, що буцімто злодійка?

Усередині Біллі, здавалося, зашумувала вся лють, накопичена за день, і прорвалася, наче розпрямилася стиснута пружина.

— Кажу тобі, це не вона! — вигукнув він. Від несподіваного галасу Бессі стривожено заіржала, та Біллі не вгавав. — Замовкни та йди геть! Забирайся звідсіля! Не хочу мати з тобою нічого спільного!

Він сильно штовхнув чужинця. Утративши рівновагу, хлопець схопився здоровою рукою за голоблю фургона, щоб не впасти. Від поштовху Бессі злякалася і з голосним іржанням стала дибки, коробки розсипалися вулицею, а фургон ледь не перекинувся. Нажаханий наслідком своїх дій, Біллі схопив віжки — однак, на його подив, юнак устиг раніше: він учепився за вуздечку й тягнув, змушуючи кобилу опуститися. Його тіло вдарилося об козли, та він не відпускав, аж доки Бессі не втихомирилась, хоч і продовжувала роздувати ніздрі й вибалушувати очі. Біллі якось мить не відриваючись дивився на нього, а тоді відкрив рота — та не встиг сказати й слова, як на них лягла довга тінь.

— Так-так, хлопці, що в нас тут таке?

Вони підвели очі й побачили високого поліцейського, що погрозово розмахував кийком. У нього були чорні вуса й загалом він нагадував дядька Сіда. У голові Біллі

вималювалася картина, що б сказав дядько, а ще гірше — зробив, якби поліцейський привів його назад в універмаг, і перша самотійна доставка була б провалена. Навпроти нього юнак завмер, очі його наповнилися жахом, як у загнаній в пастку тварини.

— Це ваш фургон? Ваш кінь?

Біллі метикував на ходу.

— Так, сер. Тобто, вони належать універмагу «Сінклер», — пояснював він. — Ми привезли замовлення для... е-е-е.. місіс Вайтлі, — поспішно додав він, зиркнувши на бланк замовлення, який стискав у руці. — Ми просто... е-е-е... сперечалися, який це будинок, а кобила злякалася гудка.

— Я не чув жодного гудка, — підозріливо сказав поліцейський.

— Ви б не показали нам будинок, сержанте? — квапливо попросив Біллі.

Схоже, поліцейському сподобалося звертання «сержант», та попри це його відповідь прозвучала різкувато:

— Ви стоїте перед ним, — вказав він кийком. — Не баріться, хлоп'ята. Це пристойний район, тут не місце вуличним бійкам.

Він відійшов і спостерігав звіддалік, схрестивши руки.

На щастя, юнак ловив усе на льоту: він підхопив кілька коробок і поспішив слідом за Біллі до будинку так, ніби ро-

бив це щодня. Біллі подзвонив у дзвінок біля чорного входу, двері йому відчинила гарно вбрана служниця у фартушку й чепчику. Побачивши пошарпане вбрання його товариша, вона скривилася.

— У нас не подають милостиню, — почала вона.

— Ми не по милостиню, — обурився у відповідь Біллі. — Це доставка замовлення для Вайтлі з універмагу «Сінклер».

Служниця із сумнівом подивилася на них, тоді на поліцейського, що спостерігав із вулиці, однак коробки її переконали. Хлопцям відлягло від серця, коли дівчина забрала замовлення, а вони повернулися до фургона й удали, наче збираються їхати далі. Біллі мусив визнати, що приблуда виявився непоганим актором: він кивав, наче Біллі був тут головним, рушив до коня, поправив вуздечку й досить уміло заспокоїв Бессі. Вона стояла тихо, і нарешті задоволений поліцейський рушив далі вулицею. Щойно той звернув за ріг, обоє полегшено видихнули.

— Дякую, що не здав мене, братику, — сказав юнак, трохи попустивши засмальцьованого коміра.

— Я тобі не братик, — різко відповів Біллі.

— Гаразд, гаразд. Не братик. Та однаково дякую! Мені не потрібні неприємності з фараонами. І вибачай за ту підніжку вчора, я не хотів. Але послухай. Я чув, що ти казав тому старому. Ти злишся, бо вони всі думають, що та дівчина,

твоя подружка, причетна до того, що сталося в магазині. Тобі ж відомо, що це не так. Хочеш знати, хто насправді це зробив? Що ж, можу тобі сказати. Я був там, у дворі, учора ввечері.

Біллі здригнувся, його спиною пробігли мурашки, але він намагався тримати себе в руках.

— Продовжуй, — тільки й сказав Біллі й схрестив руки на грудях.

— Я там ховався. Чекав, доки всі розійдуться додому, і тоді знайду якийсь закуток передімати. Усі пішли, окрім того типа, якого підстрелили. Він просто там стояв, наче чекав на когось. А тоді хтось і справді вийшов. Якийсь інший тип.

— І хто то був?

— Не знаю. Якийсь тип. Я не бачив його обличчя, він був у кашкеті і з піднятим коміром. Але мав пукавку. Він підстрелив того першого, я й оком не змигнув, і зник. Та перш ніж піти, загубив оце.

Він простягнув брудного папірця, Біллі взяв його, усе ще сповнений сумнівів.

— Що тут написано? — спитав він.

— Не знаю. Я не вмію читати. Але ж ти грамотний, правда? Я бачив, як ти читав.

Біллі швидко розгорнув записку. Папірець скидався на сторінку з конторської книги, розмок, слова читалися пога-

но. Біллі раптом розхвилювався. Він підняв очі, юнак уважно дивився на нього.

— Що там? — нетерпляче спитав юнак.

— Це якийсь список, — почав Біллі, а тоді зупинився. — Чому ти віддав це мені? — із раптовою підозрою спитав він. — Чому не відніс його в поліцію?

Юнак невесело розсміявся.

— Я не говоритиму з фараонами. Без варіантів. Проблема в тому, що я трошки вляпався. Мене дехто шукає, тож мушу знайти, де залягти на дно на якийсь час. Я збирався рухатися далі, але тоді подумав, що коли допоможу тобі, можливо, ти зможеш виручити мене. Я знаю, що ти хочеш витягти ту дівчину, і ти правий. Вона тут ні до чого. Вона хороша, — ніяково додав він.

Біллі засумнівався.

— Але я не дуже уявляю, як можу тобі допомогти, — неохоче протягнув він. — У мене й дірявого фартинга нема.

— Грошей мені не треба, — стеновав плечима його співрозмовник. — Я шукаю місце, де можна сховатися. Щось тихе, де мене ніхто не знайде. На якийсь час, доки про мене забудуть. Якщо допоможеш, я зроблю для тебе все, що зможу, — клянуся могилою свого діда.

Біллі поглянув на руку хлопця.

— Це вони зробили?

Той засоромлено кивнув.

Біллі знову подивився йому в обличчя й примружився. Він зовсім не був упевнений, чи хлопцеві варто довіряти. Однак чомусь сказав:

— Домовились, — і зітхнув. — Назвімо це поки що перемир'ям. Але без крутійства, — поспішно додав він. — Думаю, я знаю, де тебе можна сховати на певний час, але доведеться сидіти тихо й допомогти мені з'ясувати, хто той чоловік, якого ти бачив.

— Без питань. Ти — бос.

— Мене звати Біллі, Біллі Паркер, — він простягнув руку, незнайомиць на секунду знітився, але тоді несміливо потиснув йому долоню брудною п'ятірнею.

— Джо, — представився він.

— Я мушу ще розвезти замовлення. Тобі краще зникнути. Але знайди мене пізніше... — він замислився, думаючи, де б вони могли зустрітися, якщо на роботі за ним стежить дядько Сід, а вдома — мама. — Зустрінемося в кінному дворі універмагу, щойно все зачинять, — урешті запропонував Біллі.

Джо кивнув.

— Я знайду тебе, — сказав він і зник так швидко, наче його й не було.

Біллі знову глянув на папірець. Заяложена записка наче набула магічних властивостей: хлопцеві здалося, що він раптом перетворився на Монтгомері Бакстера. Літери

розплилися й стали невиразними, але він не сумнівався, що згодом розбере текст. Це може бути воно — доказ, необхідний, аби довести, що насправді сталося. На якусь мить він відчув піднесення, та вчасно згадав про роботу. Хлопець обережно згорнув записку й поклав її у внутрішню кишеню, а тоді повернувся до спокійної Бессі та наступної партії замовлень.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Репетиція пройшла значно краще, ніж я сподівалася. А Гілберт Ллойд — це просто мрія, — Ліл увірвала речення посередині, її радісне лице раптово спохмурніло. — О, Софі, з'їж хоч щось. Ти бліда як стіна.

Дівчата сиділи одна навпроти одної за маленьким столиком у чайній «Ейбісі» на Оксфорд-стріт після довгого першого робочого дня. Вони вже обговорили всі події, що відбулися в день відкриття універмагу: як пройшов перший показ мод, напружений день Софі, що продала десятки капелюшків екзальтованим леді, як містер Сінклер пройшов відділами, щоб привітатися з найповажнішими покупцями. А тепер Ліл захоплено розповідала про вранішню репетицію в театрі «Фортуна».

Довкола сиділо багато дівчат, таких як вони: працівниці контор, магазинів, телефоністки, що закінчили роботу й теревенили за тістечками та булочками. Вийти повечеряти було ідеєю Ліл, щоб Софі відволіклась від пліток,

які кружляли універмагом, і та була зворушена цією пропозицією. Десь напівсвідомо вона думала, чи через усі ці події дружба з Ліл не закінчиться так само швидко, як виникла. Натомість Ліл видавалася ще більш приязною, ніж зазвичай. Зі стурбованим виразом на обличчі вона саме підсунула подрузі тарілочку з булочками.

Софі взяла одну.

— Вибач, я така зануда, — сказала вона. — Просто не можу перестати думати про пограбування. Це все так неімовірно. Я не надто добре знаю людей з магазину, але не вірю, що хтось із них — злодій, — вона постійно уявляла, що б сказав папа, якби побачив, що її допитує поліція.

— Це все маячня, — сказала Ліл, напхавши рота пирогом, хоч це не надто личило панянці. — Навіть не уявляю, що ці телепні собі думають. Але я впевнена, що скоро все вляжеться. Маю на увазі, що Берт повернеться й розкаже всім, як було насправді.

— Якщо повернеться, — похмуро зазначила Софі. Дівчина досі намагалася усвідомити факт, що буквально кілька хвилин по тому, як вони зустрілися у дворі, Берта поранили.

— Це просто дурні плітки, от і все, — твердо сказала Ліл. — Щиро кажучи, досить дивно, що містер Купер не придушив їх ще в зародку.

Софі похитала головою.

— Думаю, він сам частково мене підозрює, — сказала вона. — Містер Купер стежить за мною, я знаю. Це він сказав Грегсонові, що я була там, у виставковій залі, після закриття.

— Ой, я впевнена, *насправді* Купер не вважає, що ти причетна до цього. Ані той поліцейський. Ну, бо як? Думаю, він задає ці питання лише тому, що хоче знати абсолютно все, що відбулося минулої ночі, а ти просто випадково там опинилася. Він, мабуть, вважає, що ти могла побачити чи почути те, що допоможе йому знайти злодіїв, — припустила Ліл.

— Містер Мак-Дермотт теж такої думки, — замислено сказала Софі. Ліл питально глянула на неї, і вона пояснила: — Це приватний детектив Сінклера. Він працює разом з поліцією.

— От бачиш. І сержант також говорив з іншими, пам'ятаєш — із Купером, дядьком Біллі і, здається, навіть з Едіт, — Ліл скривилася, наче те, що могла сказати Едіт, не варте було уваги.

— Проблема в тому, що він не дуже розуміє, чому я *насправді* повернулася до універмагу. Не вірить, що я пішла за курточкою Біллі. Шкода, що в мене немає жодних доказів.

Ліл ледь не перекинула чай від хвилювання.

— Але ж доказ є! — вигукнула вона. — Власне курточка, це ж очевидно. Ти ж забрала її, щоб випрати?

— Так.

— А випрала?

— Ні! — очі в Софі засяяли, щойно вона зрозуміла, до чого веде Ліл. — Я збиралася, повісила її просохнути на ніч і планувала зробити це сьогодні.

— Давай підемо й заберемо її, віднесемо тому дурному поліцейському. Я підтверджую твої слова, і впевнена, що Біллі теж, а з курточкою-доказом йому доведеться повірити, що ти кажеш правду.

Софі повеселішала. Звісно, Грегсон, напевно, і далі буде прикрий і підозріливий, але принаймні вона матимете річ, яку можна йому показати й довести, що її слова — не брехня.

Ліл наполягла, щоб піти до пансіону разом, та коли вони там з'явилися, на них уже чекала власниця, місіс Мак-Дафф. Вираз обличчя в неї був дивний.

— Прийшла нарешті, — сказала вона, щойно дівчата відчинили вхідні двері. — Гуляєш, наче нічого не сталося. Що ж, дозволь тобі нагадати, що це пристойний шанований пансіон. І я не терпітиму такого.

Софі різко зупинилася.

— Що саме ви маєте на увазі? — спитала вона.

— Що я маю на увазі? Я маю на увазі, юна леді, що не звикла до того, що в мене на порозі з'являється поліція, задає питання й скрізь нишпорить. Абсолютно не звикла! — обурилась місіс Мак-Дафф. — Не знаю, у що ти вплуталась,

дівчино, але краще б тобі взятися за розум, інакше опинишся на вулиці.

Софі похолола. Сюди приходила поліція? Чи вона мала на увазі сержанта Грегсона? Що він робив у пансіоні?

— Нанесли грязюки на мої чисті килими, бігаючи туди-сюди до твоєї кімнати, от!

— Поліція? — повторила Ліл, та Софі вже розвернулася й бігла сходами нагору. Біля кімнати вона зупинилась як укопана, і зазирнула досередини.

Кімнату, яку вона вранці залишила чистою й прибраною, було не впізнати. Ліжко перекинуте набік, скромне покривало стягнуте й кинуте жужмом на підлозі. Умивальник розбитий, розчахнуті дверцята шафи висіли перехняблені на одній завісі. Одяг безладно розкиданий на підлозі, деякий — подертий, а серед усього цього лежала долілиць люба її серцю стара лялька. Валізу витягли з-під ліжка й відкрили. А найгірше, що хтось поскидав усе з камінної полиці: книжки валялися розгорнуті, чашка з первоцвітами розбилася на друзки. На якусь мить Софі мов заціпеніла.

Ліл прибігла слідом.

— Ох, Софі... — тільки й вимовила вона.

— Це що таке? — місіс Мак-Дафф увійшла до кімнати, засапана й почервоніла. Вона обурено роззирнулася кімнатою. — Дуже гарно тут у тебе, нічого не скажеш!

— Це не я! — вигукнула Софі. — Це, напевно, поліцейські, яких ви впустили!

Місіс Мак-Дафф насупилась.

— Мені байдуже, хто! Тут слід прибрати! І доведеться заплатити за все понівечене. Це схоже на хлів, а не на кімнату порядної дівчини! Я повернуся за годину, і до того часу все має сяяти.

Двері за нею голосно захряснулися.

— Відьма якась, — гидливо вигукнула Ліл. Вона підняла ліжку, яке важко, з гуркотом стало на місце, і почала складати на нього постіль. — Ох, Софі, це так жахливо. Гадаєш, Грегсон вислав когось обшукати твою кімнату?

Софі метушилася поміж своїх речей.

— Гадаю, так, — байдуже відповіла вона. — Цікаво, невже він сподівався знайти в мене коштовності, — похитала головою, не вірячи сама собі.

— А курточка Біллі? — раптом спитала Ліл, згадавши про початкову мету приходу.

Софі підвела очі на двері, за якими висіла курточка.

— Зникла, — сказала вона. — І, схоже, кілька інших речей теж.

— Думаєш, вони забрали їх як докази? — поцікавилась Ліл. Вона схилилася підняти одяг з підлоги, і її очі розширилися від здивування. Обтрусила нарядне оксамитове плаття Софі, тепер пом'яте й брудне, а тоді зупинилася, щоб

спробувати позбирати жменю зелених намистин: разок було розірвано, і вони розсипалися довкола.

— Я не розумію. Чому поліція влаштувала такий безлад? Як вони могли?

Софі підняла ляльку й пригладила її розпатлане волосся.

— Не знаю, — відказала вона. — Може, поліцейські звикли так поводитися.

— Але ж це несправедливо, — обурилася Ліл.

Софі підняла з підлоги іншу свою цінність — фото папа. Скло розбилося, обличчя вкрили тріщини. Дівчина почувалася спустошеною.

— Так. Дуже несправедливо.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Скажу тобі, що місце годяще, підійде, — заявив Джо. Біллі подумав, що судячи з того, як він роззирається, йому тут сподобалось. Універмаг уже був зачинений, і вони сиділи на перекинутих ящиках маленького складу в підвалі «Сінклера». За високими вікнами сутеніло, тому свічка, устромлена в стару пивну пляшку, мала забезпечити Джо світлом, коли стемніє. Хлопці наминали нашвидкуруч організовану вечерю, що складалася з кусня хліба й холодної баранини, яку Біллі вдалося винести з їдальні в обід. Джо накинувся на їжу, наче кілька тижнів не мав крихти в роті.

— Вибач, — винувато виправдався він, вмоловши на очах Біллі майже все. — Останні кілька днів я не надто мав що їсти. Намагався не висовуватися. Не хочу, щоб Баронові хлопчаки пронюхали про мене.

— Хто такі Баронові хлопчаки? — спитав Біллі, уважно придивляючись до Джо. Він і досі не був упевнений, чи правильно вчинив, допомігши цьому юнакові проникнути

в підвал універмагу. Зніченість Джо зникла, тепер він видавався досить веселим, — і вже цього Біллі було досить, щоб нервувати. А що, коли це все якийсь обман і пастка? Наприклад, щось пов'язане з пограбуванням? Подумки звернувся до детективів, які читав, але нагадав собі, що це не одна із пригод Монтгомері Бакстера, де хтось завжди намагався заплутати головного героя. Окрім того, навряд чи Джо міг наробити багато шкоди, сидячи замкнутим у порожньому складі в підвалі.

— Ти ніколи не чув про Баронових хлопчаків? — спитав Джо із круглими від здивування очима, наминаючи останній шматок хліба.

Біллі стенив плечима й похитав головою.

— Ти даєш! — не повірив Джо, прожував і ковтнув. — Ну, я гадаю, їх можна назвати чимсь на кшталт банди, — почав він і замовк.

Насправді Джо напружено думав, із чого почати і як пояснити про Баронових хлопчаків. Назвати їх бандою не можна, тому що насправді вони нею не були — не такою, як бандитські ірландські клани чи вест-ендські євреї: ті об'єднувалися, щоб захистити своїх. Баронові хлопчаки геть інакші. Загублені хлопці без домівки і родин чи будь-чого свого, за що можна було б триматися. Він намагався пояснити це, але виявив, що слова його не слухаються, та все ж продовжив:

— Вони працюють на Барона. Ти знаєш, хто такий Барон, еге ж?

Біллі знову похитав головою. Джо був уражений.

— Але всі знають, хто такий Барон. Увесь Лондон. Ти справді ніколи не чув про нього?

— Ніколи, — зізнався Біллі.

— Матінко, — повільно протягнув Джо, недовіжливо хитаючи головою. — Де ти живеш? — він важко зітхнув і продовжив. — Барон... ну, я точно не знаю, хто він. Ніхто не знає його справжнього імені. Це один з його козирів. Але він головний у Вест-Енді. Усім керує й усі йому коряться.

— Краще тобі не знати, що сталося з тими, хто перейшов йому дорогу. Тебе б мучили кошмари, — продовжив він. — Але розумієш, що цікаво, — тут Джо стихився до ледь чутного шепоту, — його ніхто ніколи не бачив. Є купа різних пояснень чому. Дехто розповідає, що в нього на лиці страшні шрами й опіки, і тому він нікому не показується. Інші кажуть, що він чорний маг, який підписав угоду з дияволом, — і той зробив його невидимим. Хтось вважає, що він узагалі не людина... а інші кажуть... ну, багато всякого говорять.

Біллі був налаштований скептично.

— Але такого не буває, — сказав хлопчина, намагаючись позбутися дивного відчуття, яке охопило його, доки

він слухав розповідь Джо в темному підвалі. — Думаю, що хтось же мав його бачити.

Джо здригнувся.

— Ті, хто бачив, мовчать як риби, — замогильним голосом проказав він.

Біллі здивовано помітив, що Джо виглядає наляканим. Невже він і справді вірить, що цей Барон — якесь чудовисько?

— Є тип, який видає себе за нього й віддає накази, — пояснив Джо. — Баронові хлопчаки роблять свою роботу. Збирають оплату, стежать за порядком. Затикають роти тим, кому треба. Роблять усе, що він скаже, незалежно від того, хочуть вони цього чи ні. Вибору немає, розумієш? Я був одним з них. Гадаю, справа в тому, як утриматися на плаву таким, як ото я.

— Що ти маєш на увазі? — спитав Біллі, якому вже стало цікаво.

Джо стенув плечима.

— Насправді існує не так багато способів дати собі раду, — сказав він, потираючи рукою чоло. — Так чи сяк, це не красива робота в розкішних магазинах, як отут. Мій дідусь був столяром. Заробляв копійчину, щоб ми могли платити рахунки й мали дах над головою. Та він помер, коли я був малим, і в мене нікого не лишилося. До школи я особливо не ходив, торгувати ніколи не вмів. Щоб піти

до когось в учні, треба мати хоч трохи грошенят, і в будь-якому разі вони скоріше приймуть якогось правильного англієця.

Біллі насупився, не розуміючи, і Джо пояснив.

— Дідусь приїхав з Росії. Хай там як, але я можу заробити пару пенсів. Носити багаж жевжикам на Ліверпуль-стріт, продавати газети... Або, якщо розуму стане, витягнути принагідно гаманець. Але це не дасть даху над головою, і я не мав жодного бажання опинитися в Шпильці, — він, напевно, помітив, спантеличений погляд Біллі, бо додав: — Робітний дім. Діра.

— Тож я зв'язався з Бароновими хлопчачами. Теж таке собі життя, — зітхнув Джо. — Чесно тобі скажу — я ненавидів його кожної секунди. Не думай, що вони надто турбувалися про мене. Джем завжди казав, що мені бракує кебети. Але я був їм корисний, бо знаю, як поводитися із тваринами, особливо кіньми. Варто мати когось, хто ладає з кіньми, коли треба швидко зникнути. Вони хотіли, щоб я... ну, не має значення, що вони хотіли від мене, та я не збирався цього робити.

Джо на мить затих. Думками він повернувся в провулок, до ножа й годинника за вікном. Трусонув головою й швидко продовжив:

— Тож я сказав, що не буду, і втік, але їм це не сподобалося. Коли ти один із Баронових хлопчаків — ти

в цьому до кінця. І якщо підеш — тоді ти пацюк смердючий. Ось чому мені не можна висовуватися — я тепер за-таврований. Але тут вони мене ніколи не знайдуть. Тому я й прийшов сюди — вони не заходять у Вест, і зуб даю, що ніколи не наважаться з'явитися в такому місці, як це. Гадаю, якщо я досить довго їм не показуватимусь на очі, мені пощастить. Можливо, про мене забудуть.

Біллі слухав усе це з величезним інтересом і усвідомив, що дивиться на Джо зовсім по-іншому й з повагою. Однак йому й досі було ніяково.

— Що ж, тобі краще сидіти тут тихо, — обережно промовив він. — Не висовуйся. Пам'ятай, що тут чергує нічний сторож. Не швендяй ніде й усе таке, гаразд?

Джо радісно закивав.

— Не хвилюйся, братику, — сказав він. — Я буду дуже чемний. Це просто збіса гарна нора, кажу тобі. Ти колись спав просто неба? Та ні, не думаю. Не встигаєш ока змружити, як фараони піднімають тебе — і доводиться шукати нове місце. Тут справжній палац.

— Унизу мало хто буває. Доки сидітимеш тут і нікому не показуватимешся, пару днів будеш у безпеці, — сказав Біллі.

Джо виглядав незворушним.

— Є багато місць, де я можу сховатися, якщо знадобиться, — недбало кинув він. І тут-таки додав, уже знічено: — Дякую, що виручив мене, спасибі.

— Ми допомагаємо одне одному, пам'ятаєш?

Уже майже стемніло, тож Біллі натягнув кашкет, куртку й підвівся. Мама розсердиться, якщо він повернеться додому надто пізно, та після сьогоднішніх подій йому вже було байдуже.

Над Лондоном запала ніч. У спальні пансіону, яка здавалася ще більш порожньою ніж досі, Софі дивилася крізь вікно на темні вулиці й провулки, темряву розтинали лише світло вуличних ліхтарів. У підвалі універмагу «Сінклер» спав Джо: тут його не турбували настирливі поліцейські, однак примарна постать Барона й далі не давала спокою, переслідуючи в снах. Десь неподалік, у спальні, при червоних язиках полум'я в каміні, сиділа Ліл і терпляче, одну по одній, нанизувала на нитку жменю зелених намистин. А по той берег річки, у південній частині міста, на своєму вузькому ліжку не міг заснути Біллі, втупивши очі в знайоме плетиво тріщин на стелі при мерехтливому вогнику свічки.

Він знову дістав записку й уважно обвів літери пальцем. Це було неабищо — мати такий доказ. Він уже почав розшифровувати написане, але світла виявилось замало, щоб розібрати нечіткі літери, доведеться набратися терпцю до ранку. Біллі обережно вклав папірець усередину однієї із книжок, що лежали коло ліжка. Він не хотів

ризикувати: побачивши записку, мама просто викине її як непотріб.

Він знав, що вже пізно, але заснути ніяк не міг. У нього залишився ще пристойний недогарок свічки, завдовжки з дюйм, тож Біллі витягнув з-під подушки номер «Хлопців Імперії», гарненько закутався в ковдру й почав читати.

ЧАСТИНА III

Небуденний шарм

Пишні страусині пера, троянди з тюлю — елегантність та вишуканість цього гарненького шовкового капелюшка кольору кави з молоком привернуть до себе увагу під час розкішної вечірки...

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Тривав другий день роботи «Сінклера», і людей в універмазі прибувало. На першому поверсі вражені покупці з'юрмилися довкола елегантною продавчині, котра демонструвала косметичні новинки: парфуми «Blanc de Perles», губну помаду й пудру з ефектом оксамиту. У відділі спортивних товарів кілька джентльменів захоплювалися новою колекцією ключок для гольфу. У зоологічній крамниці маленька дівчинка в супроводі люблячої бабусі вибрала собі в подарунок на день народження біле кошеня із зеленим бантом на шиї. А в ресторані «Мармуровий дворик» пила чай та смакувала тістечка сама герцогиня Алконборо. Нагорі в конторі телефони розривалися, пальці машиністок вистукували по клавішах, а внизу Сідні Паркер розчухував двері з особливим театральним шиком, пропускаючи нових збуджених покупців, які по всьому місту наслухалися про дива, що чекають за дверима неймовірного універмагу Едварда Сінклера.

Уперше Софі була приголомшена всім, що відбувалося довкола: нескінченним рухом ліфтів угору-вниз, безупинним гулом голосів, безперервним бреньканням на роялі. Густий солодкий аромат, що витав у повітрі, раптом став задушливим.

Щоправда, їй відлягло від серця, коли дівчина прийшла й почула втішні новини про Бerta Джонса. Здається, він одужає після поранення, але поки недостатньо оклигав, щоб говорити з поліцією. Магазинні пліткарі захоплено розповідали, що поліція приставила до нього цілодобову охорону.

Утім, та невеличка полегша, яку Софі відчула з новиною, що невдовзі Берт зможе розповісти правду про пограбування, розтанула, коли на роботу вийшла Едіт. Місіс Мілтон викликали в кабінет містера Купера, щойно вона прийшла, й Едіт скористалася її відсутністю, щоб розсісти-ся в підсобці, і тепер, оточена гуртом співчутливих дівчат і прикладаючи до очей облямованого мереживом носовичка, кидала на Софі злісні погляди.

Софі докладала неймовірних зусиль, щоб зберігати спокій та не хвилюватися, однак їй не вдавалося позбутися жахливого відчуття відрази, що огортало її, коли вона сама тягнула всю роботу у відділі. Це був лише другий день спілкування з покупцями, вона досі не звикла до гамору переповненого універмагу, а тепер їй довелося самій давати раду з дедалі більшою кількістю людей.

— У вас є така, але рожева? — допитувалася клієнтка.

— Фунт і дев'ять шилінгів! — обурювалася інша. — Чому ж учора я бачила точнісіньку таку модель у Гантінгтоні лише за гінею?! Цей Сінклер має нас за дурнів!

— Міс! Міс! Допоможіть-но мені, прошу!

— Хвилиночку, мадам! — засапано відповіла Софі, пірнаючи в підсобку, щоб знайти капелюшок із рожевою стрічкою.

— Ти диви, — просичала Едіт, щойно прийшовши. — Поводиться, наче нічого не сталося. Сталеві нерви.

Софі перебирала коробки.

— Вайолет, ти б не могла допомогти мені за прилавком? Покупці чекають.

Вайолет відклала шитво. Ранок вона провела із широко розплющеними очима, слухаючи Едіт. Тепер дівчина перелякано дивилася на Софі.

— Заради бога! — не витримала Софі. — Не кажи, що ти й справді віриш в усі ці нісенітниці!

Вайолет здивовано подивилася на Софі, а тоді перевела погляд на Едіт. Здавалося, вона от-от розплачеться.

— Схоже, ти добряче задурила їй голову, — уїдливо прокоментувала Софі, проминула обох дівчат і вийшла з підсобки. Вона вирішила, що краще вже мати справу з усіма невдоволеними покупцями світу, ніж зі своїми товаришками по роботі, якщо вони так упевнені в її провині.

У віддалених закутках підвалу, далеко від магазинного галасу, було напрочуд тихо. Сподіваючись, що його відсутності ніхто не помітить, Біллі прослизнув на склад із високими вікнами, захопивши великий шматок пирога й уранішню газету. Він гадав, чи застане Джо вранці, і йому полегшало, коли побачив юнака. Схоже, той теж йому зрадів. Біля ніг Джо крутився Блекі, підвальний кіт.

Джо помітив, що Біллі здивовано дивиться на кота, і знічено стеновав плечима.

— Він просто... прийшов, — пояснив. — Я його не приманював, чесно, — але схоже, йому тут подобається.

Джо присів на ящик, кіт із голосним муркотінням потерся об його ноги, а тоді застрибнув на коліна.

— Вибачай, більше нічого не вдалося принести. Мама пильно стежить за харчами. Але я спробую ще щось дістати пізніше, — Біллі простягнув шматок пирога.

Він сів на ящику навпроти Джо, котрий уже жадібно жував.

— Тобі тут не нудно? — поцікавився Біллі, роззираючись порожнім приміщенням. — Можу принести тобі якісь журнали, якщо хочеш.

— Нема сенсу, братику. Я ж не читаю, пам'ятаєш? — промимрив Джо з напханим ротом. — Але я тобі скажу. Краще я нудитимуся до смерті, ніж хвилюватимусь за власну шкуру, — він тицьнув у газету, яку тримав Біллі. — Що там таке?

Очі Біллі засяяли.

— Ти мушиш це почути, — сказав він і почав читати вголос:

— Ціла сотня! Не жартуй! — Джо недовіжливо витріщив очі.

— Так тут написано, чорним по білому.

— Це ж ціле багатство, кажу тобі!

Біллі жваво закивав. Відколи він прочитав оголошення, його не полишала думка, яке б це було неймовірне відчуття, якби саме він знайшов украдене — й отримав винагороду. Уявляв, як спокійно заходить до кабінету Капітана і, наче це найзвичайнісінька річ у світі, викладає втрачені коштовності на стіл. Він зміг би довести, що Софі не причетна до пограбування! Капітан буде задоволений, дядько Сід і містер Купер більше не ставитимуться до нього як до дівка, від якого немає жодної користі, і всі ним захоплюватимуться — а Софі найбільше.

— Що це взагалі за механічна штуковина? — поцікавився Джо, з відсутнім поглядом погладжуючи Блекі.

Біллі насупився, намагаючись пояснити.

— Це як маленька музична скринька у вигляді пташки. Як іграшка, але вся викладена коштовним камінням і всяке таке. Усередині є спеціальний механізм, завдяки якому щоразу, коли її накрутити, лунають різні мелодії. І таких у світі більше немає, тільки цей горобець так може. Тому він такий особливий. Я думаю, це була одна з найцінніших речей на виставці.

Джо протяжно присвиснув.

— Якщо ми хочемо з'ясувати, що відбулося, треба діяти швидко, — продовжив Біллі. — З оголошеною винагородою кожен дурень з універмагу намагатиметься їх відшукати. Але в нас є твоя записка. Це по-перше.

— Ти вже з'ясував, що там написано? — спитав Джо.

— Я працюю над цим, — досить туманно відповів Біллі. — Та я думав ще про одне. Те, що завжди робить у своїх розслідуваннях Монгтомері Бакстер.

Джо слухав, нахмуривши чоло. Він і досі не міг збагнути, хто такий цей Бакстер.

— Він *обстежує місце злочину*, — переможно оголосив Біллі. — Звісно, поліція це вже зробила. Але є шанс, що там буде якась підказка, котра може нам допомогти. Щойно в мене з'явиться можливість, я збираюся обстежити виставкову залу, і побачимо, що знайду, перш ніж хтось почне рознюхувати.

— Поліція перевернула твою кімнату догори дригом? — вражено повторив Біллі. — Але навіщо? Гадаєш, вони шукали коштовності?

— Мабуть, так, — сказала Софі. Після другого сніданку вони з Ліл прийшли на кінний двір розповісти Біллі, що сталося минулого вечора. Софі притулилася до стіни й глибоко вдихала холодне свіже повітря, наповнене запахом сіна й коней.

Тут вона почувалася набагато легше, ніж у задушливій атмосфері магазину — а найприємніше було опинитися подалі від персоналу. Софі не могла не помітити, що погляди й перешіптування ставали дедалі нестерпнішими.

Навіть Клодін, яка завжди була дуже приязною, відвернулася й поспішила далі, коли вони зустрілися на сходах. Навіть вона навіть засумувала за часами, коли її найбільшою турботою було образливе прізвисько «Софі-Задериніс». Тепер доводилося думати й про сержанта Грегсона. Увесь ранок він, здавалося, нишпорив поруч, а після подій минулої ночі його присутність видавалася їй навдивовижу зловісною.

— Це було просто жахливо, — розповідала Ліл й аж здригнулася від переживань. — Розкажи нам більше про того хлопця, що ти зустрів, Біллі. Він і справді бачив, як стріляли? Дай подивитися ту записку.

Біллі охоче розповів дівчатам про знайомство із Джо й що той бачив, однак вирішив пропустити ту частину історії, у якій погодився допомогти тому сховатися. Він не був упевнений, що дівчата схвалять його допомогу незнайомцеві, навіть не волоцюзі, а якоюсь мірою злочинцеві. Тепер же він обережно вийняв аркушик паперу, що надійно зберігався в кишені курточки, і простягнув його Софі:

— Ось. Він увесь розмок, тож прочитати було непросто, але я розібрав, що там написано і акуратно переписав.

Софі вголос прочитала список:

Стрічки оксамитні, голубі — 11-12 £
Ножі і виделки
Носовички — 1 £
Чоловічий ідеальний дощовик
Імпортні сигари
3 атласні накидки
Гаманець
Оранжеві рукавички — 11 £
Боа
Ціпок ясеневий
2 елегантні сорочки
Яскраві тюльпани, азалії
Папки і дипломат
Зелене екстравагантне манто
Ефіопські легенди
Ложки які-небудь
Білизна ажурна
Рушники
Одяг нічний

— Це ж просто список покупок, — розсміялася вона. — А може, сторінка з облікової книги універмагу.

— Він упевнений, що її впустив чоловік, який стріляв? — спитала Ліл, простягнула руку й забрала записку в Софі, щоб і собі роздивитися.

— Може, це містер Купер чи хтось інший, навіть сам Берт, загубив її у дворі, а той просто вирішив, що це належало грабіжнику, — припустила Софі.

Біллі похитав головою.

— Ні, — переконано сказав він. — Джо впевнений, що це загубив чоловік, який поранив Берта.

— То, може, це *справді* хтось із універмагу, — сказала Ліл, і вони стривожено презирнулися.

— Так чи інакше — досить дивний список, еге ж? — міркувала Софі. — Не схоже на замовлення чи облік, чи ще щось таке. Це просто набір усього поспіль, із різних відділів. Наприклад, рушники. Які саме рушники? У «Сінклері» продаються сотні різних рушників. І ціни теж дивні.

— Я так само подумав, — сказав Біллі. — Якесь безглуздя.

Ліл розглядала оригінал записки, наморщивши носа.

— А це що, отут? — поцікавилася вона, вказуючи на закарлючку в горішньому правому кутку папірця. —

Схоже на змію. Але це, звісно, може бути просто така хи-мерна чорнильна ляпка.

— Чоловічий ідеальний дощовик, — продовжувала Софі. — Що це має означати?

— Таке враження, що його просто... вигадали. Випадкові слова, у довільному порядку, — сказала Ліл.

— Але чому? Навіщо комусь вигадувати такий список покупок? — не вгавала Софі.

Біллі затамував подих.

— Тому що насправді це може бути зовсім не список покупок! — вигукнув він.

— Ти про що?

— Може, це не список, — пояснив Біллі. — Якесь зашифроване послання. Знаєш, як у «Танцюючих чоловічках»² чи «Подорожі до центру Землі»³. Секретний код. Грабіжники хотіли зберегти своє послання в таємниці, тож приховали його.

Софі мимоволі розсміялася.

— Секретний код! Це вже трошки занадто, ні?

Біллі схрестив руки на грудях.

— Тоді як інакше це пояснити? — не здавався він.

Софі стенула плечима.

---

² Одне з оповідань Артура Конан-Дойла про Шерлока Голмса.

³ Роман Жуля Верна.

— Не знаю. Я просто не можу уявити, як хтось вигадує секретний код про носовички, азалії й усе таке.

— Але ж у цьому й сенс, — утрутилася Ліл. — Тобто, він має виглядати абсолютно нормально. — Дівчина схвилювано розвернулася до Біллі: — Я бачила колись таке в театрі. Лиходій розсилав листівки, що звучали цілковито невинно, щось на кшталт *«Погода чудова, тітонька Мілдред прибуває до Брайтона у вівторок»*, а насправді це були закодовані послання із вказівками для його підручних!

— І ви вважаєте, що це воно? — спитала Софі, із сумнівом розглядаючи записку.

Біллі впевнено кивнув.

Ліл захоплено сплеснула в долоні:

— Чудово! Тепер нам потрібно лише з'ясувати, що в ній написано!

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

Біллі насупився й нашкрывав у зошиті, що його тримав на колінах, кілька слів, перекреслив їх і почав заново, драгуючись дедалі більше. Він мав би забирати коробки з відділу чоловічого одягу й зносити їх у кінний двір, щоб доставити клієнтам. Та натомість сховався на улюбленому підвіконні подалі від усіх, вдивлявся в список Джо й намагався згадати все, що колись читав про криптограми й шифри.

Він вишукував тихі закутки, де можна було спокійно почитати й де дядько Сід його не дістане, — і наразі це виявився найкращий прихисток, набагато зручніший за службову гардеробну чи стайню: віддалена комірчина, де зберігалися запаси товару зі спортивного відділу. У ній було невеличке прямокутне вікно із широким підвіконням, на якому дуже зручно сидіти й читати. Однак зараз історія, що захоплювала його кілька днів тому, забулася, а Біллі, примруживши очі, утупив погляд у список, затято намагаючись видобути з нього прихований зміст.

Найжахливіше, що в нього наростало неприємне відчуття, що Софі може мати рацію. Усі пункти списку виглядали досить невинно, він не міг побачити ані найменшого зв'язку з пограбуванням. А найгірше було уявляти — і від цього ставало геть не по собі — а якщо Джо збрехав, наче бачив постріл? Він міг просто підібрати із землі будь-якого папірця й приплести історію про побачене, розуміючи, що так можна переконати Біллі допомогти.

Хлопчина почухав голову. Не хотілося вірити, що Джо надурив його, і він був не готовий визнати поразку — ще не зараз. Просто треба бути послідовним — переконував себе Біллі. Насправді це не надто відрізнялося від задачки з арифметики, а вони завжди добре йому давалися. Хлопець замислено погриз олівця, надряпав ще кілька літер і знову зупинився. Ні, не виходить. Насупився, написав, перекреслив — і почав заново.

— Привіт! — пролунав поруч бадьорий голос. Він сіпнувся так рвучко, що ледь не гепнувся з вікна.

— Ти що тут робиш? Як ти мене знайшла? — запитав Біллі.

Ліл задоволено всміхнулася.

— Простежила за тобою, це ж очевидно, — пояснила вона, спритно всівшись на підвіконні поруч із ним. — Я знаю, як це робиться. Май на увазі — не лише ти любиш детективи. Якось дивилася просто чудову історію про...

Однак Біллі увірвав її на півслові, він не мав настрою слухати розп'якування про виставу.

— Слухай, я намагаюся розгадати цей шифр, — кинув він. — Це важливо.

— Розумію, — нетерпляче відповіла дівчина. — Саме тому я тут. Подумала, що зможу допомогти. Одна голова — добре, а дві — краще, і взагалі.

Біллі із сумнівом глянув на неї. Чомусь не міг уявити, що розшифрування кодів було коником Ліл, але дівчина мала такий серйозний вигляд, що він не зміг відмовити.

— Гаразд, — здався хлопець і, зітхнувши, підсунув записку, щоб обом було видно.

— І що ж ти надумав? — поцікавилася його непрохана помічниця.

— Не знаю. Є багато різних шифрів. Зсув. Заміна. Цей може бути справді складний. Вони навіть могли скористатися невидимим чорнилом.

— Почнімо з найлегших, — вирішила дівчина. — Який найпростіший різновид шифру?

Біллі наморщив чоло.

— Думаю, щось типу написання слів навспак. Чи використання першої й останньої літери слова, щоб зробити повідомлення незрозумілим.

— От ці й спробуймо.

— Але це точно щось набагато складніше, — запротестував Біллі.

— Ой, припини, просто спробуємо.

Тяжко зітхнувши, Біллі заходився писати слова навспак, починаючи з кінця списку. «ОТСИМАН ЕВОСКИНО АНРУЖА АНЗИЛІБ ИКИНШУР» — написав він.

— Бачиш? Нісенітниця якісь.

— А отой другий спосіб, що ти казав? За першими літерами слів?

Біллі записав перші літери кожного слова й постукав по зошиту. СОГНІВНЧІД.

— Якась дурня.

Ліл знизала плечима.

— Що ж, принаймні ми спробували, — а тоді схилилася й присунула записку ближче. — Чекай-но, а як щодо цифр і цін? — раптом спитала дівчина. — Їх теж слід урахувати.

Вона вихопила олівця, швидко щось написала, замислилась, дописала ще щось. А тоді вже Біллі вихопив олівця й додав ще пару літер. Раптом на папері прочиталися цілком звичайні слова:

С(Ь)ОГОДНІ/ВНОЧІ/ДІСТАН(Ь)/ГОРОБЦЯ

— Оце так... — видихнула Ліл.

Біллі дивився на слова, потім перевів погляд на дівчину. Наступної миті вони зістрибнули з підвіконня, Біллі

перекинув коробку воланів, Ліл ледь не зашпорталась об стос тенісних ракеток, й обоє вибігли з комірчини.

У відділі капелюшків Софі обслуговувала дуже модно вбрану панночку із ще більш модно вбраною леді поруч. Вони зручно вмостилися в оксамитових кріслах, а Софі гасала в підсобку й назад, приносячи все нові моделі капелюшків. Панночка приміряла їх, милувалася своїм відображенням у дзеркалі з позолоченою рамою, а тоді байдуже відкладала набік. Ліл із Біллі нетерпляче тупцяли, намагаючись не привертати до себе увагу, і дивилися, як Софі, почувши нове побажання, киває й усміхається, зосереджена на своїх обов'язках, наче нічого не сталося.

Здавалося, цьому не буде кінця, та нарешті панночка зупинилася. Друзі побачили, як Софі бере капелюшок із величезним страусиним плюмажем, який вибрала дівчина, і йде до підсобки, напевно, щоб спакувати його для доставки. Користуючись нагодою, вони поспішили слідом.

— Нам удалося! — оголосила Ліл, її голос зривався від хвилювання. — Ми розгадали шифр!

Софі підстрибнула від несподіванки.

— Тобто? — вигукнула вона.

— Дивись сюди, — узявся пояснювати Біллі, затагнувши її за горщик з пальмою. Його ледь не трусило від нетерплячки. — Пам'ятаєш, ти казала, що він якийсь дивний, що ціни не такі й так далі? Ти була права. Це секретне повідомлення. Поглянь.

— Усе виявилось насправді дуже просто, — сказала Ліл, коли вони схилилися над папірцем. — Читаєш перші літери кожного слова, — вона вказала на підкреслені літери в першому рядку: «стрічки», «оксамитові», «голубі». — І цифри теж читаєш як слова. Тоді цифра «11» стає словом «одинадцять» і так само перша літера.

— Стрічки оксамитові, голубі, — повільно прочитала Софі. — С-О-Г.. Одинадцять, дванадцять... я так розумію, О-Д... ножі і виделки... Н-І-В... СОГОДНІВ. Сьогодні, — прочитала вона. — Неймовірно. Це дійсно щось означає! Як ви це зробили?

Ліл зашарілася від гордощів.

— Це й справді дуже просто, — сказала дівчина.

— Ну, що там далі? — допитувалася Софі, уже й сама порожевіла від хвилювання.

Ліл прочитала все повідомлення.

— *Сьогодні вночі дістань горобця. Десята, підземелля.*
Барон.

Стрічки оксамитні, голубі	одинадцять 11-12 £	СОГОДА
Ножі і виделки	дванадцять	НІВ
Носовички - 1 £	один	НО
Чоловічий ідеальний дощовик		ЧІД
Імпортні сигари		ІС
три 3 атласні накидки		ТАН
Гаманець		Г
Оранжеві рукавички - 11 £	одинадцять	ОРО
Боа		Б
Ціпок ясеневий		ЦЯ
дві 2 елегантні сорочки		ДЕС
Яскраві тюльпани, азалії		ЯТА
Папки і дипломат		ПІД
Зелене екстравагантне манто		ЗЕМ
Ефіопські легенди		ЕЛ
Ложки які-небудь		ЛЯ
Білизна ажурна		БА
Рушники		Р
Одяг нічний		ОН
СЬОГОДНІ ВНОЧІ ДІСТАНЬ ГОРОБЦЯ.		
ДЕСЯТА, ПІДЗЕМЕЛЛЯ. БАРОН.		

— Барон? — невпевнено повторила Софі.

— Той Барон! — здивувався Біллі, раптом згадавши дивну вчорашню розповідь Джо. Він так тішився розшифрованому повідомленню, що аж дотепер не пов'язував його з історією Джо.

Та поки він думав, Софі стривожилась. Вона побачила, як місіс Мілтон збирає дівчат коло прилавка й похмуро роззирається, шукаючи Софі.

— Лишенько, краще йдіть, — поспішно сказала Софі. — Знайдіть мене пізніше.

І побігла до гурту дівчат. Місіс Мілтон усміхнулася, побачивши її, однак Софі помітила, що погляд керівнички залишився суворим і та швидко відвела очі. Радість від розшифрування розтанула, як сніг на сонці. Схоже, уже й місіс Мілтон її підозрювала.

— Любі мої, — жваво почала місіс Мілтон. — Я знаю, що перші дні були не надто радісними. Але ми повинні дуже постаратися й узяти себе в руки. Зібратися та докласти всіх зусиль. Цього очікує містер Сінклер. У суботу буде вечірка з нагоди відкриття, це особлива подія — для гостей містера Сінклера все має пройти ідеально. А тепер у мене оголошення. Як ви знаєте, я довго думала, хто стане моєю заступницею. Сьогодні вранці я обговорила деталі з містером Купером і рада вам повідомити, що ми вирішили. Моєю заступницею стане... Едіт!

Одна чи дві дівчини вражено охнули, і хоч Вайолет почала аплодувати, та досить швидко опустила руки. На обличчі Едіт відбилосся здивування, але його відразу змінив тріумф.

— Молодчина, Едіт, — квапливо додала місіс Мілтон. — Ти приступиш до нових обов'язків уже нині. І я бачу покупців, тож повертаймося до роботи.

Дехто з дівчат і далі перешіптувався й витріщався, тож керівничка ляснула в долоні й несподівано суворо поквapiла їх:

— Ворушися, Еллі, нема чого байдики бити.

Місіс Мілтон повернулася до роботи, а дівчата слухняно рушили слідом. Софі з важким серцем ішла останньою.

Ліл подалася до гримерної манекенниць, щоб підготуватися до вечірнього показу мод, а Біллі помчав сходами вниз, серце вискакувало йому із грудей. Він мав рацію, це справді зашифроване послання, і вони його розгадали! Звісно, узагалі-то це заслуга Ліл. Хлопець похитав головою, трохи злий на себе. Це він знав усе про шифри, але Ліл подумала й розгризла загадку! *«Десята, підземелля. Барон»*. Знову й знову він подумки проговорював ці слова, спускаючись на перший поверх.

Біллі збирався піти відразу в підвал і розповісти Джо, що вони з'ясували, та розпитати докладніше про цього

Барона, аж раптом зупинився на півдорозі, пригадавши, що він же хотів оглянути виставкову залу. Можливо, йому вдасться знайти ще якусь підказку, котра разом із зашифрованим посланням доведе, що людина, відома як Барон, безсумнівно була причетна до пограбування. Зрештою, хай Ліл і вдалося швидко розгадати шифр, та він ладен закластися, що про обстеження місця злочину вона анічогісінько не знала. Сповнений ентузіазму, Біллі повернув у протилежному напрямку, швидко пройшов у двері, що вели до відділів, а тоді крізь переповнений вестибюль.

На дверях виставкової зали досі виднів напис «Зачинено». Біллі подумав, що вони, напевно, замкнені, та коли торкнувся клямки, — ті відчинилися напрочуд легко. Якусь мить хлопець вагався. Він добре уявляв, що б сказали дядько Сід і містер Купер про ідею понишпорити у виставковій залі, коли чітко написано, що туди не можна. Однак безсумнівно, справа була надто важливою, щоб перейматися заборонами. Біллі глибоко вдихнув, озирнувся, аби переконатися, що його ніхто не бачить, а тоді швидко прослизнув за двері.

У виставковій залі було порожньо. Великі скляні вітрини з надрукованими описами й оксамитові подушки

зяяли пустою, деякі — розбиті, під ногами тріщали друзки скла. Однак скидалося, що після пограбування все лишилося, як було. Рухаючись якомога тихіше, Біллі почав оглядати вітрини, повільно просуваючись від стіни до стіни. Єдина складність полягала в тому, що він так і не знав, чого шукати. Йому точно не траплялося нічого такого, що під час своїх розслідувань зазвичай знаходив Монтгомері Бакстер: жодних крихт тютюну, слідів від куль чи залишків фарби. Біллі обережно підняв малесенький шматочок чорної тканини, який зачепився за уламок розбитого скла, але щось підказувало, що це не дуже допоможе. Можливо, огляд місця злочину був не надто вдалою ідеєю.

За дверима у вестибюлі пробив великий годинник. Біллі зрозумів, що його вже досить довго немає на робочому місці, — треба поспішати, перш ніж дядько Сід помітить відсутність племінника й лаятиме його. Попри все він не стримався, щоб наостанок не оглянути велику вітрину, де донедавна стояв механічний горобець. За допомогою «Хлопців Імперії», що лежали складені в кишені, Біллі обережно змів скло на підлозі — і затамував подих. Там і справді дещо було. Зовсім маленька річ, яку могли не помітити, лежала у вузькій шпарині гладкого паркету.

Біллі акуратно дістав предмет і роздивився, тримаючи двома пальцями. Це була довга тонка срібна шпилька з особливою голівкою у формі троянди. Йому вдалося, йому справді вдалося — він знайшов доказ!

Сповнений радощів, хлопець розвернувся й вибіг із приміщення.

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

Шпилька зі срібною трояндою лежала на долоні простягнутої руки сержанта Грегсона, а серце Софі похололо.

— То як? — повторив він запитання із переможною ноткою в голосі.

— Це моя, — похмуро відповіла дівчина.

Містер Мак-Дермотт уважно дивився на неї. Звісно, їм уже було відомо, що це її шпилька. Удавати, що це не так, не мало сенсу. Софі точно знала, які висновки зробить сержант Грегсон. Байдуже, що шпилька могла випасти з її зачіски будь-коли, за найбільш невинних обставин. Факт, що це знайшли у виставковій залі, просто під вітриною механічного горобця, став для нього достатньою причиною, щоб звинуватити її.

— Зрозуміло, — вдоволено сказав Грегсон. — Я теж так подумав. І як саме ви збираєтесь це пояснити, міс Тейлор?

— Я не збираюся пояснювати, — відповіла Софі. — Гадки не маю, як вона туди потрапила, але, на маю думку, це нічого не доводить, — вона не збиралася дозволити Грегсонові залякати себе. — Я часто її ношу. Вона могла випасти будь-коли. Ви вже знаєте, що я зустріла містера Купера у виставковій залі, коли виходила з універмагу. Можливо, саме тоді я її й загубила. Шпилька могла непомітно випасти з-під капелюшка так, що я не зауважила.

Грегсон не зводив з неї очей. Поруч із ним стояв похмурий містер Купер, а в кутку — незворушний містер Мак-Дермотт.

— Дивно, що ваші люди навіть не помітили її, коли обшукували виставкову залу раніше, — продовжувала Софі. — Може, хтось її підклав.

— Міс Тейлор, перепрошую, але невже ви справді вважаєте, що хтось намагається вас підставити? — розсердився Грегсон.

— Не знаю. Мені лише відомо, що після обшуку моєї кімнати в пансіоні — а там були ваші люди — деякі мої речі зникли. Вам не здається, що це вдалий збіг — знайти тут мою шпильку саме зараз?

Грегсон спохмурнів.

— Я не впевнений, що саме ви маєте на увазі, але ваші думки, міс Тейлор, мене не цікавлять. І про який обшук ви говорите?

— Я впевнена, що вам чудово все відомо, сержанте.

— Анічогісінько.

— Це трапилося вчора ввечері, — сказала Софі, дещо збита з пантелику. — Якись поліцейські перевернули мою кімнату догори дригом, доки мене не було. Я думала, це ви їх прислали.

Грегсон свердлив її поглядом.

— Можу запевнити вас, що не давав дозволу на жоден обшук, — кинув він.

Софі збентежено вдивлялася в його суворе обличчя.

— Але моя господиня сказала, що це була поліція.

— Вона справді так сказала? — саркастично перепитав Грегсон, усім своїм виглядом показуючи, що, на його думку, уся ця історія була виключно дурною вигадкою.

Софі відчула, як її стискають противні холодні мацаки страху. Було ясно, що їй не вірять. Грегсон робив нотатки, містер Купер уникав зустрічатися з нею поглядом. А що, як її справді арештують? Але ж вони не можуть так учинити без жодних справжніх доказів? Перед очима раптом з'явилося видиво вогкої тюремної камери. *«Зберігай спокій, вище голову, тримай себе в руках»*, — нагадала вона собі.

— Послухайте мене, прошу. Я нічого не крада. Я до цього не причетна, — сказала вона, намагаючись, щоб її голос не тремтів. — Але, гадаю, я можу сказати вам, хто це

зробив, — закінчила вона з ноткою відчаю, що промайнула в останньому реченні.

Грегсон різко відірвався від своїх записок.

— Що? — вигукнув він.

— Ми хотіли почекати, доки з'ясуємо більше, але — що ж, ми дещо знайшли. Записку із шифром, — Софі повернулася до містера Купера. — Це було в кінному дворі. Там, де поранили Берта, — додала вона. — У записці згадується горобець і, здається, її написав хтось, кого називають «Барон».

Містер Купер відвернувся, дещо спантеличений. Грегсон довго й уважно дивився на неї. А тоді нестримно розреготався.

— Нісенітниці! — врешті заявив він. — Повна дурня! Зашифровані послання — міс Тейлор, чесне слово, ви мали би бути вищі за це. Людину поранено, це дуже серйозна справа. Не марнуйте нашого часу якимись казочками. На сьогодні з мене досить.

Щоки Софі зашарілися від образи, але сержант уже навіть не дивився на неї, а старанно заповнював свої папери. Він коротко кивнув містеру Куперу, і вони разом вийшли з кабінету. Софі чула уривки їхньої розмови за дверима, але не могла розібрати слів. У кімнаті було тихо, лише містер Мак-Дермотт лунко кахикнув.

Здавалося, минула вічність. А коли вони повернулися, Грегсон відразу звернувся до Софі.

— На сьогодні це все, міс Тейлор, — коротко кинув він. — Але не думайте, ми уважно за вами стежитимемо.

Він зібрав документи зі столу й знову вийшов. Мак-Дермотт коротко кивнув Софі й Куперові — і також подався геть. Софі тремтіла, але розуміла, що більше від люті, ніж зі страху. Як він смів так говорити з нею — і відкидати її слова так зневажливо? Містер Купер сидів і похмуро дивився на неї, доки вона намагалася опанувати себе.

— Чи я можу йти, сер? — спитала вона. І почала підводитися, однак Купер похитав головою й жестом наказав їй знову сісти.

— Софі, — почав він, склавши долоні, і її серце знову тенькнуло, бо голос містера Купера звучав тепер інакше. — Сподіваюся, ти розумієш, що вся ця ситуація ставить мене в складне становище. Ти виявила себе як дуже цінний працівник. Але такі підозри шкодять репутації магазину. Це погано впливає на інших працівників. «Сінклер» — найкращий лондонський універмаг, ми просто не можемо дозволити собі такої атмосфери, — він заговорив тихіше: — Якби я міг зробити для тебе виняток, я б зробив. Але ми не можемо знижувати стандарт. Мені потрібно абсолютно й беззастережно довіряти своїм працівникам. Дуже прикро, але, на жаль, мені доведеться звільнити тебе.

Софі ошелешено дивилася на нього. З усіх можливих варіантів розвитку подій такого вона не сподівалася.

— Містере Купере, але ж я не причетна до цього всього! Ви повинні це розуміти! Це просто... дурні плітки, не більше!

— Вибач, Софі, — повторив містер Купер. — Буде краще, якщо ти підеш негайно. Ось твоя платня за тиждень.

Купер уклав їй у долоню довгастого конверта, на якому каліграфічним почерком було виведене її ім'я. Софі дивилася на нього й не могла повірити. Після всіх її зусиль і старань усе звелось до вмісту цього конверта. Раптом дівчину переповнило бажання подерти його на дрібні клаптики в Купера на очах.

Урешті, наче роблячи їй величезну послугу, містер Купер додав:

— Можливо, я міг би написати тобі рекомендацію для «Гантінгтона»?

«Гантінгтон»! Софі пополотніла. Вона чула, що дівчат там змушують працювати по чотирнадцять годин і спати в загальних кімнатах над магазином, а платять лише по кілька шилінгів на тиждень.

— Можеш іти, — сказав Купер, підводячись зі стільця. — Якщо поліції знадобиться допомога в розслідуванні, ми з тобою зв'яжемося.

Софі втратила дар мови. Вона не пам'ятала, як вийшла з кабінету, усе ще стискаючи в руці конверта. Біллі чекав

на неї, схопив за руку, щось нетерпляче говорив, але вона не розуміла жодного слова.

— Байдуже, — видушила Софі. — Мене звільнили.

Єдине, про що вона думала, — це якомога скоріше вийти з універмагу, перш ніж хтось її побачить. Дівчина поспішила сходами вниз, вибираючи найкоротший шлях через універмаг. Усе довкола було наче в тумані: дзеркала, пальми, стелі в хмаринки. Світло люстр розбивалося й розпливалося в неї перед очима, але вона не зупинялася, розштовхувала ліктями покупців, бурмотіла «перепрошую», зачепила посильного зі стосом коробок, аж врешті штовхнула двері, що вели до гардеробної. Як уві сні надягла капелюшок, пальто й рукавички, узяла парасольку. Коли бігла до службового виходу й сходами вниз, здавалося, у голові в неї вибухав і відлунював у вухах вражений шепіт продавчинь і продавців, порт'є та водіїв:

— Вони звільнили її!

— Їй помахали ручкою!

— А бодай тобі, невже вони вважають, що вона *справді* це зробила?

Лише влившись у натовп на вулиці, Софі зрозуміла, що більше ніколи не повернеться до «Сінклера».

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Біллі! Біллі!

Хлопець чув, як дядько Сід гукає його на подвір'ї, але зі стайні не вийшов. Він знав, що коли дядько врешті його знайде, — буде непереливки, однак лишився, де й був, поруч із затишною теплою Бессі, котра м'якими губами збирала з його долоні крихти цукру.

— Я подумала, що ти можеш бути тут, — пролунав голос у нього за спиною. Ліл підійшла, щоб і собі погладити кобилу. — Твій дядько здійняв неабиякий галас, шукаючи тебе.

— Хай хоч до ночі шукає, — буркнув Біллі.

Ліл співчутливо подивилася на нього.

— Ти ж розумієш, що це не твоя вина, — сказала вона. — Ти не міг знати, що це шпилька Софі.

— Я не повинен був нести знахідку їм.

— Ти ж не знав, що Софі звільнять. Жахливий учинок з їхнього боку, — Ліл трусонула головою, наче не могла повірити. — Шкода, що ми не побачилися, перш ніж вона

зникла. Зайду до неї в пансіон одразу після показу й подивлюся, чи з нею все гаразд.

— Я намагався піти слідом, але вона втекла, — із сумом сказав Біллі. — Я просто... справді думав, що можу зробити щось корисне.

— Що ж, можливо, тобі все ще вдасться, — сказала Ліл. — Зараз не можна здаватися. Це ти знаєшся на таких штуках, еге ж? Ти здогадався, що записка — це шифр. Тож зосередься й допоможи мені все обміркувати. Що нам відомо?

Біллі підвів очі, здивований її рішучим тоном. Якусь мить він, здавалося, вагався, але тоді на його обличчі з'явилася тінь усмішки.

— Гаразд, — відповів він. — Так і зробимо. Нам треба піти й побалакати із Джо.

— Джо? — брови Ліл здивовано вигнулися. — Той, хто бачив постріл? То він і досі десь тут?

Біллі забув, що Ліл із Софі не знають, що він сховав Джо в підвалі. Якщо зізнається, вона може здати його містерові Куперу. Якусь мить він вагався, не впевнений, чи може їй довіряти. А тоді прийняв рішення.

— Він у підвалі, — видихнув Біллі. — Ховається там.

— Чому? — спитала Ліл.

— Йому немає куди піти. Він був у банді, і тепер вони його шукають. Я знайшов, де йому пересидіти, доки рука не загоїться, — і все.

— Господи, а якщо Купер його там знайде?

— Навряд. Джо надійно сховався.

Якийсь час Ліл обмірковувала почуте.

— Можна мені познайомитися з ним? — спитала вона.

Біллі знизав плечима:

— Якщо хочеш.

І знову вони спускалися до підвалу й ішли безлюдними коридорами до порожніх складів. Цього разу дорогу показував Біллі — було помітно, що тепер він орієнтується набагато краще. Він провів їх кількома довгими звивистими переходами, аж до приміщення із двома високими вікнами, крізь які пробивалися косі сонячні промені. Кімната видавалася порожньою, тож Ліл здивувалася, коли Біллі свиснув — і раптом тіні наче згустилися — і з них виріс хлопець. Він був не менше здивований, побачивши дівчину, й одразу відступив назад.

— Це Ліл, — сказав Біллі, незграбним жестом намагаючись представити їх одне одному. — Подружка Софі. Це Джо.

Ліл підійшла ближче й придивилася до юнака. Йому було не більше шістнадцяти, як і їй. Високий, широкоплечий, але дуже кістлявий і худий. Волосся мав розкуйовджене й сплутане, і швидко відвів погляд своїх темних очей. Поранена рука була перев'язана брудною шматиною, а одяг виглядав старим і поношеним. Він невпевнено гля-

нув на неї і, відчуючи його ніяковість, Ліл сіла на ящику в кутку, доручивши розмову Біллі. Той уже розповідав Джо про події останніх кількох годин: про шпильку, про звільнення Софі й зашифроване послання. Коли Біллі розповів про його зміст, Джо вразився, а тоді його недовіра до Ліл умить випарувалася.

— Повірити не можу! — вигукнув він. — Чорт забирай! Я стільки пройшов, щоб позбутися його, і хай мене грім поб'є, якщо й тут Барон не об'явився!

— Та хто він такий — цей Барон? — не витримала Ліл.

— Це чоловік, на якого працював Джо, — пояснив Біллі. — Бос великої іст-ендської банди.

Джо пирхнув.

— Не просто якийсь там бос. Він — Бос. Барон — це найбільша риба, без нього вода не посвятиться. Гадаю, він і тут вмочив свої пальці. Я мав би здогадатися, — Джо довго дивився на них, а тоді трусонув головою. — Повірити не можу, що жоден з вас ніколи не чув про Барона.

— Це, мабуть, його вказівка, — сказав Біллі й знову вийняв папірець. — Зашифроване послання, де він наказує комусь викрасти ввечері горобця.

Ліл замислено дивилася на записку.

— Шкода, але ми не розуміємо, що означає ця вказівка. Це так шалено загадково. І яке саме підземелля мається на увазі?

— Що мене насправді цікавить, то це те, чому горобець настільки важливий, — повільно показав Біллі. — Тієї ночі вкрали купу інших цінних речей. А тут згадується лише горобець.

— Софі казала, що сержант Грегсон, той поліцейський, насамперед цікавився горобцем, — згадала Ліл. — Він особливий, правда ж? Не лише тому, що коштовний, а тому, що дуже незвичайний.

— І за його повернення обіцяно окрему винагороду. Про це була згадка в оголошенні Капітана, — і собі пригадав Біллі.

Ліл подивилася на Джо.

— Ти точно не впізнав чоловіка, який загубив папірця? Якщо це людина Барона, і якщо ти теж на нього працював, — то міг бачити його раніше.

Джо похитав головою.

— Я не розгледів обличчя в темряві, — пояснив він. — Одягнений звичайно — шапка, куртка з піднятим коміром, нічого особливого. Одне точно — це не один з Баронових хлопчаків. Інакше я б одразу впізнав, — на якусь мить він замовк, задумливо чухаючи голову. — Але під орудою Барона є різні люди. Це міг бути будь-хто.

Вони трохи помовчали, обмірковуючи сказане. Ліл зловила себе на тому, що вдивляється в записку, наче сила думки може змусити папір відповісти на всі їхні питання.

— Повірити не можу, що вони взяли й звільнили Софі, — заговорив урешті Біллі.

Ліл похитала головою.

— Як на мене, це повне безглуздя, — мовила вона. — Навіщо її звільняти? Вони ж не такі ідіоти, щоб справді повірити, наче Софі причетна. Вона — продавчиня, а не якийсь... професійний викрадач коштовностей.

— Шпилька їх переконала, — сумно сказав Біллі.

— Ця дурна стара шпилька нічого не доводить! — різко заперечила Ліл. На секунду замислившись, вона продовжила вже не так упевнено: — Я знаю, що це звучить як божевільня, але чи не здається вам, що все надто добре складається? Тобто Софі була на місці злочину того вечора, а тоді Грегсон допитує її — і всі раптом вірять у її причетність, а потім шпилька абсолютно випадково опиняється на місці злочину.

— Хочеш сказати, що шпильку підклали спеціально?

— Можливо. Схоже, хтось докладає значних зусиль, щоб скидалося на те, що Софі винна — чи принаймні, щоб уся увага була прикута до неї, а не до того, що сталося насправді. Не до Барона чи хто б за цим не стояв.

Джо обміркував сказане.

— Мабуть, ти маєш рацію. Як на мене, уся ця справа нечиста. От що: я постежу за фараонами, Грегсоном і тим другим детективом. Вони, мабуть, у Барона на гачку.

— Тобто він підкупив їх? — уражено уточнила Ліл.

Джо упевнено кивнув.

— Кілька фунтів — і коли треба, вони дивляться туди, куди він хоче. Барон постійно так робить. Половина лондонських копів продажні. За шматок хліба з маслом вони зроблять практично будь-що.

— Чекай, — очі в Ліл округлилися. — Софі ж знала, що в записці? Вона знала про Барона.

— Так, але не знала, хто це, — нахмурився Біллі.

— Але коли її допитували, вона могла сказати, що ми з'ясували.

— Ось воно! — Джо зрозумів хід думок Ліл. — У цьому причина. Якщо вона сказала їм, що їй відомо, і якщо вони працюють на Барона, то Софі нагнала на них добрячого страху. Гадаю, вони наговорили цьому вашому Куперові, що їй не можна довіряти й що її слід позбутися. Прибрати раніше, ніж Софі переконає когось почати рознюхувати про Барона.

Біллі продовжував супитися.

— То що ж у біса ми можемо зробити? — запитав він. — Тобто, якщо поліції довіряти не можна — до кого нам іти з тим, що ми знаємо? Розповісти Куперові?

— Не думаю, що Купер нас послухає, — похитала головою Ліл. — Він явно довіряє поліції, нам знадобляться реальні докази, щось вагомніше, ніж записка. Зрештою, Софі

вже розповіла Куперові про неї, і якщо Грегсон сказав їй не вірити, він і надалі всіх підозрюватиме. Може, він вважає, що ми самі її написали.

— Вам треба щось відшукати на цих фараонів, — сказав Джо. — Якщо зможете довести, що вони продажні, їхнє керівництво навряд чи цьому зрадіє.

— Гарна ідея, — задумливо протягнув Біллі. — Але як це зробити?

Ліл знизала плечима.

— Ну, ми точно знаємо, де працює Грегсон, — сказала вона. — У кабінеті Купера. Можемо почекати, доки він вийде, понишпорити там і, можливо, щось та знайдемо.

Біллі стривожено витріщився на неї. Йому ця пропозиція зовсім не припала до душі. Зрештою, його спроба розслідування закінчилася катастрофою. Одне діло — виставкова зала, але кабінет Купера — зовсім інше, і якщо останні кілька годин чогось його навчили, то це усвідомлення, як легко вилетіти із «Сінклера».

— Не впевнений, що це справді вдала ідея, — обережно висловив він свої сумніви.

— А що ще ми можемо зробити? — нетерпляче спитала Ліл. — Я піду й подивлюся, залишайся тут.

— Гаразд, гаразд, — квапливо погодився Біллі. — Я з тобою. Але давай не бігти поперед батька в пекло. Треба вибрати слушний момент, коли нас ніхто не помітить.

Згори, з кінного двору до них долинув приглушений знайомий голос:

— Біллі! У мене немає часу! Негайно сюди, лінтюху, бо відлупцюю тебе так, що сісти не зможеш!

Біллі тяжко зітхнув.

— Мушу вже йти, — сказав він. — Що довше мене нема, то гірше, — Біллі коротко кивнув Джо. — Я прийду пізніше з якоюсь їжею, якщо вдасться.

На подив Джо, Ліл не пішла з Біллі, а лишилася сидіти на ящику, розглядаючи нового знайомого своїми карими очима з-під довжелезних вій. Одна справа, коли вони балакали втрюх, але тепер Ліл і Джо залишилися самі, і йому стало так само ніяково, як тоді, коли вона з'явилася. Джо ще не доводилося зустрічати таких дівчат, як Ліл.

— Що із твоєю рукою? — спитала дівчина.

— Один приятель прислужився заточкою, — уривчasto пояснив Джо грубуватим голосом.

— Заточкою? Що таке заточка?

— Довгий ніж. Гострий як бритва.

— Господи, — видихнула Ліл. — Ти не проти, якщо я подивлюся?

Не чекаючи відповіді, вона взяла його руку й рішуче закотила рукав. У неї були теплі пальці й обережний дотик. Ліл стояла зовсім поруч, і на мить Джо легенько запаморочилася голова, але дівчина саме розгорнула

абияк накладену пов'язку й різкий біль повернув його на землю.

— Вибач, — сказала Ліл. — Виглядає зле. Думаю, її треба ретельно промити. Завтра принесу чим перев'язати, — вона опустила рукав. — Схоже, тобі не завадить добре попоїсти, — додала. — Біллі хороший хлопець, але практичним його не назвеш. Я принесу тобі якусь нормальну їжу й, якщо хочеш, дещо зі старого одягу мого брата.

Джо ніяково стеновав плечима. Ліл усміхнулася, і на мить йому аж потемніло в очах.

— Домовились. Мені час, — та коли вона ступила крок до дверей, Джо щось почув. Інстинктивно він потягнув її назад, жестом наказуючи не ворухитися й мовчати. А тоді повз двері кімнатки пролунали швидкі рішучі кроки.

— Це бува не містер Купер? — прошепотіла Ліл, коли все стихло.

— Вичепурений бородань? Гадаю, так. Він був тут разів зо п'ять. Завжди ходить туди, де хутра лежать. Мабуть, перевіряє, чи все там гаразд. Але я не попадаюся йому на очі, це нескладно.

Він різко замовк, наче втомився від такої довгої промови. Та Ліл зачепилася за його слова.

— Хутра? — перепитала вона. — Дивно. Цікаво, чи там справді є щось важливе. Може, Купер має якусь таємницю

й приховує її між соболями, — Ліл розсміялася, а Джо дивився на неї, зачарований і зніяковілий.

— Мені справді час, — сказала дівчина. — Побачимося.

Він стояв і дивився, як та зникає в коридорі, уважно роззирнувшись перед цим довкола, чи немає Купера. Боязко помацав руку: там, де її торкнулися пальці Ліл, вона здавалася інакшою. Джо знову сів у своєму закутку, але тепер, коли дівчина пішла, кімната раптом видалась йому геть порожньою.

— Мені ця ідея й далі не подобається, — висловив свої сумніви Біллі. День добігав до кінця, а вони з Ліл стирчали під дверима кабінету Купера.

— Ну ти й страхополох! Ми робимо це, щоб допомогти Софі, пам'ятаєш?

Біллі мимоволі розсердився.

— Так, але ми не зможемо їй допомогти, якщо нас обох упіймають і теж виженуть, — тут він зрозумів, що насправді Ліл насолоджується ситуацією, а її очі пустотливо блищать.

Вона дещо нетерпляче зітхнула:

— Нас *не* впіймають. Я чула, як Грегсон казав, що його не буде щонайменше пів години. Давай... ми не можемо тут стовбичити весь день. Я хочу побачитися із Софі дорогою до театру, забув? І мені не можна спізнюватися на репетицію.

Із цими словами вона швидко прослизнула крізь двері кабінету містера Купера. Біллі неохоче рушив за нею. Як скрізь, де з'являвся управитель магазину, у кабінеті панував зразковий порядок: книжки на стелажах вишикувалися ідеальними рядами, на камінній полиці цокав годинник, і кожна річ — чи то горщик із квітами, чи якась дрібничка — була, як сумно відзначив Біллі, на своєму місці.

Ліл уже стояла біля письмового столу, швидко перегортаючи папери на ньому. З того, як вони лежали, можна було не сумніватися, що документи належать Грегсонові — Біллі не уявляв, що Купер міг би так щось розкидати й лишити.

— Акуратніше, — прошепотів хлопчина. — Він помітить, що хтось тут був.

Ліл звела очі догори, але почала переглядати папери обережніше. Кілька хвилин було чутно лише шарудіння.

— Тут нічого немає, — сказала вона трохи згодом.

— Тихіше! — стривожено шикнув на неї Біллі. — Хтозна, чи Купер десь не поблизу.

— Це просто нудні папери, — сказала Ліл, зовсім трошечки тихіше. — Подумай, що ми насправді хотіли знайти? Тобто навряд чи він залишить десь на видному місці гарненький чек на кругленьку суму із підписом «*Барон*». Якщо його справді підкупили, гадаю, він не такий дурний, щоб про це скрізь кричати.

Біллі старанно намагався прочитати гору паперів, списаних дуже нерозбірливим почерком.

— Нам потрібно уважно все переглянути, — сказав він. — Доказ може бути будь-де. Можливо, це щось дуже маленьке.

— Навряд чи ми тут знайдемо підказку, — сказала Ліл. — Якщо доказ існує, його надійно сховали.

Біллі зиркнув на годинник на каміні й здригнувся.

— Подивися на час! Треба вшиватися.

— Секунду, — Ліл вказала на маленьке бюро із червоного дерева під стіною. — Поглянь на всі ці шухляди й полицки. Схоже на місце, де ховають речі.

— Ніколи! — підігнав її Біллі. — Вони можуть повернутися будь-якої миті. Ходімо! — він швидко прочинив двері, визирнув у коридор переконатися, що там нікого нема, і вийшов.

Не зважаючи на Біллі, Ліл залишилася в кабінеті й обшуквала бюро. У більшості шухлядок лежало лише письмове приладдя, чорнила, пера та промокальний папір, решта були замкнуті. «Дуже схоже на містера Купера», — сердито подумала вона. Ліл уже збиралася здатися, аж помітила складений аркуш паперу. Це була телеграма. Якусь мить вона дивилася на неї, а тоді почула, як відчиняються двері, і встигла відскочити від бюро. І побачила, як до кабінету заходить незнайомий чоловік.

Ліл ніколи не хвилювалася. Вона сліпуче всміхнулася.

— О, доброго дня, — безтурботно привіталася вона. — Я чекаю на містера Купера.

— Зараз цим кабінетом користується сержант Грегсон.

— Вибачте, я не знала, — сказала Ліл, дещо здивована тим, що її усмішка не справила звичного ефекту на цього чоловіка — високого шпакуватого джентльмена, якого вона не впізнала. — Вибачте за вторгнення. Не підкажете, де я можу знайти містера Купера?

— Ви знайдете його в кабінеті навпроти, міс... е-е-е...

— Роуз. Ліліан Роуз. Щиро дякую.

І, всміхнувшись на прощання, Ліл вийшла з кімнати, затиснувши в долоні зім'яту телеграму. Щойно двері за нею щільно зачинилися, вона помчала за ріг, де сидів схвилюваний Біллі.

— Я ж казав тобі йти! Це був містер Мак-Дермотт, приватний детектив! Він же не застав тебе там?

Ліл широко всміхнулася.

— Застав. Але це не має значення. Я просто сказала йому, що чекаю на містера Купера, і він повірив. Я ж актриса, забув? Це моя робота. Кажу тобі, він нічого не запідозрив.

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Софі надягла капелюшок. Вона не переймалася, чи бездоганно він сидить і чи зачіска не розкуйовдилася. Дівчина провела безсонну ніч, переживаючи знову й знову кожную секунду вчорашньої жахливої розмови із Грегсоном. І навіть коли врешті заснула, — сон був неспокійний.

Тепер, у примарному ранковому світлі, учорашній день видавався лише спогадом про нічний кошмар. Вона не могла повірити в те, що сталося. Софі розмірковувала, що про неї тепер думають і говорять інші співробітники «Сінклера», і від цього сорому аж холонула.

На диво, найнеприємнішим було звільнення. Софі несподівано для себе усвідомила, яким важливим став для неї «Сінклер». Уся ця краса... Вона дивилася на свою скромну кімнатку в пансіоні й думала, що в ній немає нічого гарного: обшарпані стіни, порожня камінна полиця, вилиняла ковдра на ліжку. Знову її відірвали від місця, яке вона любила, і від небайдужих їй людей, — гірко подумала дівчина.

Софі намагалася проковтнути клубок, що зростав у горлі. Їй слід узяти себе в руки. Просто треба пошукати іншу роботу та й усе.

Але вона не шукатиме роботи в іншому магазині, сумно подумала Софі. Ані звичайний галантерейний, ані інший великий лондонський універмаг, наприклад «Гантінгтон», ніколи не зрівняється із «Сінклером». Їй доведеться знайти інше заняття. Можливо, вона могла б давати уроки музики. Міс Пенніфезер завжди казала, що в неї гарний музикальний слух. Але Софі вже кілька місяців, відколи покинула «Квітучий дім», не сідала за піаніно, і їй доведеться добре повправлятися, перш ніж вона досягне рівня, якого очікують від учителя. Можливо, малювання? Папа часто хвалив її малюнки, а на відміну від доброї міс Пенніфезер, він не був схильний до перебільшень. Але їй потрібні рекомендації — чи принаймні імена інших її учнів. Невдала ідея — вона надто молода й недосвідчена, щоб когось учити.

Гувернантка? Це ж, наче, непогано? Може, стати компаньйонкою якоїсь заможної літньої леді? Для цього не потрібен особливий досвід. «Обов'язково знайдеться якась робота для неї», — сказала Софі сама до себе, натягуючи рукавички. Кінчики пальців уже почали протиратися. Вона дасть оголошення: «Порядна юна леді шукає гідну роботу». Спускаючись сходами, дівчина зосередилась на майбутньому тексті, і з цими думками вийшла у вранішню мжичку.

Насправді вона не мала бажання нікуди виходити того ранку. Найдужче їй хотілося залишитися в кімнаті, подалі від усіх і всього, пов'язаного із «Сінклером». Але минулого вечора до неї прийшла Ліл, що запізнювалася на репетицію й дуже поспішала. Подруга наполягла, що наступного дня із самісінького ранку Софі мусить побачитися з нею, і та не змогла відмовити. Вона була приємно здивована, що Ліл узагалі прийшла. Так чи сяк, по дорозі Софі може зайти до редакції «Леді» й дати оголошення, а до того ж, будь-що видавалося кращим, ніж необхідність пережити сніданок у пансіоні, де довелося б терпіти обурене перешіптування дівчат.

Ліл ховалася від дощу в парковій альтанці неподалік «Сінклера», де вони домовилися зустрітися. Поруч із нею сидів Біллі та хлопець у поношеному одязі — як вона здогадалася, Джо, той, що бачив постріл. Усі троє наминали принесені в торбинці булочки, і на обличчі в Софі з'явилася усмішка, коли дівчина уявила, що б сказала міс Пенніфезер про поїдання булочок у парку, та ще й у товаристві артистки кордебалету, посильного й хлопця, який, наскільки вона зрозуміла з учорашніх плутаних пояснень Ліл, утік із якоїсь іст-ендської банди.

— Софі! — вигукнула Ліл, радісно всміхнувшись і помахавши рукою, у якій тримала булочку. — Ходи познайомся із Джо.

— Вибач, що так сталося в магазині, — вихопився Біллі, перш ніж хтось устиг сказати хоч слово. — Я подумати не міг, це все через мене... — сумно зізнався він.

Софі сіла поруч із Ліл, узяла з торбинки булочку.

— Ти не винен, — сказала вона Біллі. — Ти лише намагався допомогти.

— Нам усім шкода, що так сталося, — мовила Ліл.

Софі спробувала всміхнутися, але почулася незручно через спрямовані на неї співчутливі погляди. Навіть Джо дивився так, наче йому було її шкода. Вона згадала, що саме його бачила під «Сінклером» кілька днів тому — і дала йому шилінг! Тоді це їй було шкода його, а тепер сама раптом стала кимсь, хто у всіх викликав жалість.

— Ти маєш почути про все, що ми з'ясували вчора, — говорила Ліл, — Біллі, розкажи ти!

Куди й поділося хвилювання! Біллі почав розповідати про вчорашні події, Ліл постійно щось докидала, а Джо перебивав коментарями про Барона.

— Отже, — підсумував Біллі, — ми гадаємо, що це Барон організував пограбування. Він підкупив поліцейських, щоб ті його прикрили, а вони використали тебе, щоб відвернути увагу від того, що сталося насправді.

Софі уважно слухала, стискаючи в руці булочку, про яку вже й забула, і напружено думала. Чи можливо, що іст-ендська банда й продажна поліція намагалися підставити її?

Це було більше схоже на одну з історій Біллі чи спектаклі Ліл, ніж на правду.

Відчуваючи, наче виливає відро холодної води на їхню радість, Софі сказала:

— Цілком імовірно, що цей чоловік, Барон, причетний до пограбування. Зрештою, ми бачили записку, і з твоїх слів, Джо, усе це скидається на правду. Але повірити не можу, що Грегсон працює на нього. Тобто, він був дуже несправедливий до мене, я знаю, — але це ще не означає, що він продажний. А як щодо Берта? Хтось намагався його *вбити*. Поліція точно не покриватиме зумисне вбивство, правда?

Джо звів очі догори, та перш ніж устиг щось сказати, Ліл, наче фокусник, що виймає кролика з капелюха, дістала з кишені клаптик паперу.

— Поглянь на це, — сказала, простягнувши записку.

Софі взяла тонкий пожмаканий папірець, телеграму для сержанта Грегсона.

— Я знайшла це вчора в його кабінеті, — пояснила Ліл. — Ми пішли подивитися, чи немає там чогось, що б доводило його співпрацю з Бароном. Мені це видалося дуже цікавим, можливо, це ще один шифр. Біллі забрав її додому й розшифрував повідомлення.

— Це від нього, — підтвердила Софі. І подивилася на них зацікавлено. — Яким дивом ви це розшифрували.

Біллі знизав плечима, а його щоки зашарілися.

— Не знаю. Я дивився на текст, підставляв, як минулого разу, і зрозумів, що він використав так званий шифр Цезаря — колись читав про нього в журналі «Відвага». Юлій Цезар використовував його у своїх листах, щоб зберегти таємницю, розумієш. Він досить простий: ти заміняєш кожен літеру наступною через три в алфавіті. Тобто А стає Г, бачиш?

Оплата: _____

ОТРИМАНО

No. _____

ПОШТОВИЙ
ШТАМП

ПОШТОВА ТЕЛЕГРАМА

Код. Час вручення. Місце відправлення та службові примітки.

СЕРЖАНТ ГРЕГСОН, УНІВЕРМАГ «СІНКЛЕР»,
ПІКАДІЛЛІ, ЛОНДОН

СГКЖ ПГУПЦУСДЙМ ЖДСУЙН ТВХРЙЩЬ ТЗУУГ ГГУСР

ОБІД МАРМУРОВИЙ ДВОРИК П'ЯТНИЦЯ ПЕРША БАРОН

Софі сиділа якусь мить непорушно й мовчки дивилася на телеграму. А тоді сказала:

— То це правда. Поліція й справді причетна до цього, — її голос звучав спокійно, але очі горіли. — Грегсон спеціально влаштував так, щоб мене звільнили. Він зробив з мене офірного цапа.

— Схоже, що так, — тихо погодився Біллі.

— Але послухай, Софі, — нахилилася до неї Ліл. — Ми цього так не залишимо. Обід, Мармуровий дворик, п'ятниця, перша? П'ятниця завтра. Судячи з написаного, Грегсон обідатиме з Бароном о першій у ресторані «Мармуровий дворик». У нас є реальна нагода піти й з'ясувати, хто такий Барон — чи принаймні, як він виглядає і, можливо, довести, що Грегсон — його шпигун!

Якийсь час Джо сидів мовчки. Потім неспокійно завогузився й заговорив:

— Чекайте-но хвилиночку, — почав він. — Перепрошую, міс, не хочу здаватися грубіяном, але якщо ви думаєте, що можна просто так узяти й вийти на Барона, то ви здуріли. Не те, що я вважаю, буцімто це неправильно — бо це несправедливо, що вас звільнили, — тут він кивнув на Софі, — але я не думаю, що ви уявляєте, у що лізете. Барон — це не якийсь там білоручка з галантерейної крамниці. Він лихий, небезпечний і розумний. Ви й близько до нього не підійдете, а якщо підійдете, то ніколи нікому

нічого не доведете. А навіть якщо й так, то життя вам дорожче. Хочете довести, що не пов'язані з пограбуваннями чи що цей фараон нечистий — уперед. Але не зв'язуйтеся з Бароном. Тримайтеся від нього подалі, щоб не вскочити в якусь рахубу.

— Ускочити куди? — спитала Ліл.

— У рахубу, от куди, — із серйозним виразом пояснив Джо. — От, приміром, глянь на цього субчика, якого підстрелили.

— Але ж ти маєш розуміти, що ми ніяк не можемо все кинути, — спробувала переконати його Ліл. — Барон завтра буде в «Сінклері», і це нагода побачити його *справжнього*. Що поганого в тому, щоб просто подивитися?

— Це розвідка, — урочисто оголосив Біллі. — Ми не збираємося нічого робити. Просто підемо подивитися на нього й зібрати інформацію, — завершив він.

— Ні, Джо правий, — утрутилася Софі. — Поглянь, що сталося зі мною, — просто тому, що я опинилася не в тому місці й не в той час. Якщо вони здогадаються, що за ними стежать, це може бути дуже небезпечно для вас. Я не хочу ризикувати, щоб через це хтось іще втратив роботу — чи щось значно гірше.

Ліл похитала головою.

— Вони не знатимуть, що ми стежимо. Ми обережно, — її темні очі серйозно дивилися на Софі. — Ми не можемо

сидіти склавши руки, ти повинна зрозуміти. Це було б неправильно.

Софі подивилася на подругу, на її рішучий вираз обличчя.

— Так, напевно, — урешті сказала вона, відчуваючи неймовірну вдячність за дружбу Ліл. У горлі знову почав утворюватися клубок, і їй довелося почекати кілька секунд, перш ніж вона змогла продовжити звичайним тоном: — Що ж, у такому разі вам доведеться жодним чином не привертати до себе уваги.

— А під яким таким приводом ви підете до тієї ресторації, — додав Джо, усе ще сумніваючись.

— На обід ми туди точно не підемо, — пробурмотів Біллі, почасти до себе, почасти до всіх. Він нещодавно бачив меню із цінами — і досі був уражений тим, що шматок звичайної камбали коштував, як його тижнева зарплатня. — Хіба що хтось із вас нещодавно розбагатів.

— Ось воно! — раптом вигукнула Ліл.

— Що?

— У мене є чудова причина бути там, — сказала вона із надзвичайно задоволеним виглядом. — Я шукатиму золото.

— Вибач — що?! — перепитала Софі.

Ліл жваво заговорила.

— Після репетицій під театром вештається багато хлопців, які чекають на дівчат із кордебалету. Їх назива-

ють «лаштунковими Джонні», кумедно, еге ж? — пояснила вона. — Деяким старшим дівчатам це подобається — тим, що шукають багатого чоловіка і яких ми називаємо полювальницями за золотом. Так чи сяк, є один молодик, містер Пендлтон, який ходить за мною назирці відколи я почала працювати в театрі й постійно хоче запросити мене кудись. Інші дівчата кажуть, що він непристойно багатий, здається, син якихось фабрикантів. Купа вільних грошей, щоб ними розкидатися. Тож я цілком могла б зласкавитися й дозволити йому запросити мене завтра на обід — але звісно ж, лише до «Мармурового дворика»!

Софі раптом розсміялася.

— Ліл, але ж ти не можеш піти на побачення з незнайомим хлопцем, щоб шпигувати за кимось! — сказала вона.

— Чому ні? Я й так збиралася погодитися. Він просто дурненький хлопчак, але подумайте про їжу! Наскільки вона там смачніша за те, що дають у тій гидкій старій їдальні.

— Не поспішай, — утрутився Біллі, думки якого вже переключилися на організаційні моменти. — Ресторан величезний. А якщо вас посадять із протилежного боку від Грегсона? — він розгладив порожню торбинку з-під булочок і огризком олівця накидав план ресторану. — Дивіться. Є два входи: один біля ліфтів, другий біля головних сходів.

— Три, — доповнила Софі, схиляючись над планом. — Є ще менші сходи, що ведуть до заднього лівого кута.

— У ресторані чотири різні зали, — продовжив Біллі. — Ви можете навіть не побачити Грегсона зі свого місця. Неможливо спостерігати за всім приміщенням.

— Але ж я не буду сама, чи не так? Ти теж там будеш.

— І з якої ж причини? — нетерпляче сказав Біллі. — Я не можу піти туди на обідню перерву!

— Ти — посильний, — сказала Софі, розмірковуючи вголос. — У тебе є причина бути де завгодно. У «Сінклері» посильні — скрізь. Ніхто не звертатиме уваги на тебе, доки здаватиметься, що ти зайнятий. А якщо хтось питає, завжди можеш відповісти, що приніс посылку чи листа.

— Ти навіть можеш сказати, що це повідомлення для мене, — додала Ліл, і її очі засяяли на думку про новий план.

Софі розкришила свою недоїдену булку й тепер го-дувала нею кількох горобців, що застрибнули на східці альтанки.

— Шкода, що я не зможу бути там із вами, — сказала вона, і в її голосі вчувалися сердиті нотки.

Джо похитав головою.

— Тобі краще триматися подалі, — кинув він. — А ви двоє вважайте, щоб вас не завітрили, — він здригнувся й не зміг цього приховати. Сама думка про те, що Барон

буде в одному будинку з ним, хай навіть п'ятьма поверхами вище, видавалася неймовірною, наче справджувався найгірший із можливих нічних кошмарів. «Краще вони, ніж я», — похмуро подумав він. Джо ніяк не міг позбутися думки, що вони затіяли дурне.

Невдовзі всі розійшлися: Біллі із Джо повернулися до «Сінклера», а Софі з Ліл вийшли з парку під однією парасолькою.

— Ти ж прийдеш на мою прем'єру в суботу? — раптом спитала Ліл. — Звісно, я дістану тобі квиток.

Софі ледь не розсміялася. Враховуючи події останніх кількох днів, запрошення подивитися музичну комедію звучало дуже «доречно».

Але Ліл не жартувала.

— Пообіцяй, що прийдеш, — попрохала вона незвичайно схвильовано. — Інакше в мене нікого не буде серед глядачів. Мій брат поїхав, а батьків запросити не можу. Вони радше помруть, ніж погодяться побачити мене на сцені. Але думка, що я буду єдиною з кордебалету, до кого ніхто не прийде, — нестерпна. Я впевнена, що зіграю набагато краще, знаючи, що ти дивишся.

Софі була зворушена.

— Звісно, я прийду, — сказала вона, відчуваючи, що не може підвести Ліл.

Подруга вдячно всміхнулася:

— Чудово! Я б запросила тебе за лаштунки після вистави, ми б точно вигадали щось цікаве, але одразу йду до «Сінклера» на цю жахливу вечірку з нагоди відкриття. Здається, Капітан хоче бачити там усіх манекенниць, — дівчина скривилася, хоч Софі підозрювала, що насправді Ліл вважає цю вечірку якою завгодно, але аж ніяк не жахливою. Та й хто б міг їй цим дорікнути? Усі знали, що вечірка містера Сінклера з нагоди відкриття універмагу стане однією з найважливіших світських подій року, і Софі відчула розчарування від думки, що тепер у неї немає нагоди побачити все на власні очі. А Ліл продовжувала говорити:

— Так чи сяк, я шалено рада, що ти прийдеш. Дістану тобі найкращий квиток, який лише зможу! — її ентузіазм заражав і, попри все, Софі виявила, що, виходячи з парку, вона всміхається.

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Томе, остання партія!

— Нарешті, — відгукнувся один із працівників, витираючи носовичком чоло, щойно доверху завантаживши коробками черговий фургон. Був ранок п'ятниці, а для візників і посильних це вже означало напружений день: вони намагалися впоратися із чимраз більшою кількістю замовлень, а покупців дедалі прибувало.

— Якщо так далі піде, доведеться їм, мабуть, узяти більше людей, — сказав Джордж.

— Капітан, напевно, гроші лопатою гребе, — докинув Том.

— Міг би й нам трошки додати, — пробурмотів ще один посильний. — Як на мене, із таким темпом ми заслуговуємо на пару додаткових монет.

— Біллі! Чай! — покликав Джордж.

Біллі завантажував інший фургон і прибіг саме тоді, коли одна з куховарок принесла їм ранковий чай. За гарної погоди шофери, візники та посильні мали звичай пити чай разом у дворі — одні збиралися групами погомоніти, інші курили біля стіни. Джордж зазвичай сидів на стільці й читав газету, коментуючи свіжі новини. Сьогодні він уже повідомив про російських біженців і нові військові кораблі Британського флоту — на думку Джорджа, це покаже тому кайзерові, хто тут головний. А зараз він хитав головою над новинами про викрадення Капітанових коштовностей. Хоч це вже й не було новиною на перших шпальтах, газетярм досі не набридло спекулювати, хто може за цим стояти.

— Тепер пишуть, що це емігранти. Або якась злочинна банда, — сказав він, замислено потираючи підборіддя. — Подейкують, в істських доках такого зараз гать гати.

Біллі стискав кружку із чаєм, міцним та солодким, і задоволено присьорбував.

— А ти чув про банду, якою керує такий собі Барон? — раптом спитав він.

Від несподіванки Джордж замалим не вдавився. Він відкинувся на стільці.

— А бодай тобі, нащо ти таке верзеш? Хочеш, щоб мене грець побив!

— І де ж такий шмаркач чув про Барона? — зі сміхом поцікавився Том.

Біллі знизав плечима, мовляв, що тут такого.

— Просто чув, як про нього говорили, стало цікаво, хто це.

— Послухай мене, синку — не треба тобі нічого знати про Барона, — тихо й серйозно проказав Джордж.

— Та годі, Джордже, — пирхнув якийсь посильний, гасячи цигарку об землю. — Барон — це просто старі байки.

— Але є кілька цілком непоганих, — додав Том. — Пам'ятаєте історію про хлопців з Лаймхаузу? Аж волосся дибки стає.

— А Гокстонська наречена? І що вони з нею зробили? У кошмарах не наснитися.

— Гаразд, не при малому, — увірвав Джордж. — Свої брудні історії після роботи переповідайте. А зараз треба працювати. Ти, хлопче, зі мною, — звернувся він до Біллі, і той слухняно рушив слідом.

— Я тобі скажу одне, що варто знати про Барона, — пробурмотів дорогою Джордж. — Тримайся від нього якомога далі.

Біллі повернувся до роботи, а від думки, що через пару годин вони з Ліл збираються втнути дещо прямо проти-лежне, у животі наростала тривога.

Ресторан «Мармуровий дворик» у «Сінклері» був сама вишуканість. Офіціанти в білих фраках снували між білими мармуровими колонами, які й дали ресторану його ім'я, розносячи срібні таці та кришталеві келихи. Зал під розписаною золотими завитками стелею наповнився шумом розмов, дзенькотом склянок, звуками, з якими вилітали пробки із пляшок шампанського. Поодинокі бліді промені, що проникали крізь вітражі, виблискували на діамантах багатії спадкоємиці з Америки, яка саме влаштувала обід на двадцять персон.

Вродливий офіціант уклонився Ліл, щойно та ввійшла й нервово роззирнулася, виглядаючи Грегсона. Вона раптом усвідомила, що її вихідна батистова сукня й найкращий капелюшок з маками, які вдома здавалися їй цілком нарядними, тут виглядали просто й буденно. Ну, сукня принаймні була нова: вона купила її в універмазі з першої зарплатні, отримавши щедрю знижку, як і всі дівчата Капітана. А молодий містер Пендлтон явно не мав жодних зауважень до її вигляду. Щойно побачивши Ліл іздалеку, він жваво підхопився зі стільця, ледь не перекинувши при цьому вазу із квітами.

Ліл сіла на своє місце, удалині помітивши Біллі, що ховався в кутку за великою композицією із тропічних рослин біля головного входу до ресторану. Судячи з того, як він роз-

зирався, Грегсон ще не з'явився. Дівчина швидко відвела погляд, щоб не привертати до Біллі уваги, і променисто всміхнулася містеру Пендлтону — той аж почервонів від задоволення. Та взявши меню, Ліл раптом розхвилювалася. Чи тому, що вони з Біллі чекали на Грегсона, чи тому, що вона непокоїлася за Софі, чи просто через прем'єру ввечері — раптом Ліл перетворилася на клубок натягнутих нервів.

А довкола точилися діалоги:

— Мамо, невже я конче мушу вдягати той жахливий ліловий? Рожева тафта набагато гарніша!

— Герберт Гладстон мав би отямитися. Це безсумнівна загроза! Ми — острівна нація, чорт забирай, а Німеччина — ні. З якого дива їм потрібний флот, не менший за наш?

— Друже, скуштуй устриць — вони просто дивовижні. Офіціанте, ще шампанського, будь ласка!

— Так-от, коли бідолаха зашкутильгав, і мені довелося змінити коней... — Пендлтон теж говорив. Він почав розповідати надзвичайно довгу історію про полювання. Ліл кивала й усміхалася, наче слухає, але насправді вся її увага була прикута до постаті, що саме проходила за спиною Пендлтона. Це був сержант Грегсон — вона впізнала круглі окуляри й густі вуса. Він справді прийшов!

Грегсон сів за столик, який Ліл погано бачила зі свого місця, і дівчина ледь відхилилася вбік, щоб краще

спостерігати за ним. Той сидів сам, нервово гортаючи меню. Вона ніколи не думала, що такі як Грегсон можуть переживати, та з іншого боку, таємно працювати на Барона — заняття не надто спокійне. Ліл відхилилася ще трошки й випадково скинула із краєчка столу ніж для масла. Той голосно дзенькнув об підлогу.

— Усе гаразд, міс Роуз? — турботливо запитав Пендлтон, а в цей час офіціант швидко прибрав ножа з підлоги й поклав на стіл новий.

— Так, звісно. Дуже перепрошую, містере Пендлтон, я так заслухалась, що не помітила, як зачепила ніж! — розсміялася Ліл, намагаючись приховати роздратування. Її щоки вкрив рум'янець. Тепер доведеться слухати цю нудну мисливську історію, і вона не зможе добре роздивитися Грегсона. Та щойно дівчина повернулася до Пендлтона, біля ліфтів виник несподіваний рух і гамір. Увесь зал озирнувся, і Ліл тут-таки зрозуміла чому: до ресторану увійшов не хто інший, як сам Капітан, в елегантному ранковому костюмі із кремовою орхідеєю в петличці.

— То це і є Едвард Сінклер? — спитав Пендлтон дещо заголосно. — Дуже імпозантний.

Ліл зацікавлено спостерігала, як Сінклер кивнув кільком джентльменам, уклонився леді в хутрі й зупинився перекинутися словом з метрдотелем. Із ним було двоє чоло-

віків, як вона здогадалася — журналісти: один щось писав у записнику, а другий, веселий на вигляд хлопець, ніс велику фотокамеру. За ними йшла сувора леді, у якій вона впізнала міс Етвуд, особисту секретарку Сінклера. Ліл пам'ятала її зі співбесіди з містером Сінклером: та сиділа поруч із ним, неохоче тримаючи на міцно стиснутих колінах маленького песика Капітана.

— Я ніколи не вважав «Сінклер» звичайним універсальним магазином, — Ліл почула, як Сінклер говорить з одним із журналістів, коли ті проходили повз, а навколо схилялися офіціанти. — Це не просто місце торгівлі — це храм, це — музей, — він махнув рукою, охоплюючи все довкола, а молодий журналіст швидко писав, явно намагаючись зафіксувати кожне слово. — «Сінклер» — це пам'ятник стилю та вишуканості, красі й шарму. Він — центр міста. Місце, де люди можуть зустрітися й поспілкуватися. Тут можна сховатися від буденності й рутини. Місце, де можна *мріяти*.

— Містере Сінклере, чи можна вас попросити... — заговорив журналіст, чий голос поступово віддалявся, у міру того, як вони із власником магазину йшли далі. Фотограф тягнув за ними громіздке фотообладнання. Коли все вгамувалося, Ліл підвела погляд — і завмерла. Доки присутні дивилися на Сінклера, до столика сержанта Грегсона підсів

другий чоловік, але зі свого місця вона не могла розгледіти його обличчя.

Ліл глибоко зітхнула.

— Перепрошую, я на хвилинку, містере Пендлтоне, — і, не чекаючи на відповідь, Ліл встала й швидко попрямувала залом до жіночої вбиральні. Наблизившись до неї, дівчина розвернулася й присіла за рослинами поруч із Біллі. Той міцно стискав конверт з її ім'ям, який мав доставити, якби раптом довелось пояснювати комусь, що він робить у ресторані.

— Думаєш, це він? — одразу запитала Ліл.

— Ти що тут робиш? — сердито засичав Біллі, роззираючись.

— З нашого столика погано видно, — знизала плечима дівчина. — Хай там як, а мені треба відпочити від Пендлтоне. Він тільки й торочить, що про полювання. Нудьга, — вона знову визирнула з-за квітів. — Але скажу тобі, що печене курча із трюфелями виглядає неймовірно. То що, як гадаєш — це справді він?

Обоє дивилися на столик Грегсона на іншому кінці зали. Чоловік навпроти зовсім не був схожий на іст-ендського злочинця, якого вони собі уявили з розповідей Джо, хоч, безсумнівно, той вирізнявся на тлі інших присутніх джентльменів. Високий, кремезний і вбраний з не-

дбалою екстравагантністю. Його важко було не помітити. Темне густе волосся торкнула сивина. Здалеку вони звернули увагу на блиск цівка зі срібним набалдашником, кілька масивних срібних перснів на пальцях і фіолетовий шовковий шарф. Чоловік схилювся над столом, карі очі дивилися просто на Грегсона, котрий слухав уважно й шанобливо. Судячи з виразу Грегсоного обличчя, Ліл здалося, що справа не лише в повазі. Поліцейський боявся. Він жодного разу не відвів погляду від Барона, наче загіпнотизований.

— Схоже, у них заноситься на довгу розмову, — задумливо сказала вона. — Як гадаєш, може, удасться підійти ближче? Нам же нічого не чути, це просто жахливо.

— Ми мали не привертати до себе уваги, забула? — незворушно відказав Біллі.

— Чудово. Та якщо ми цього не зробимо, то просто змарнуємо час. Ми й слова не почули з їхньої розмови, — на якусь мить вона замовкла, а тоді продовжила: — Мушу повертатися, бо Пендлтон ще почне мене шукати.

— Гаразд, — сказав Біллі, хоч насправді не слухав її, його погляд був прикутий до Грегсона.

Ліл вислизнула з кутка і, наче нічого не сталося, повернулася до свого столика. Біллі спостерігав, як вона проминула фотографа, що власне розклав камеру й робив знімки

містера Сінклера за столом. Побачив, як містер Сінклер підвів погляд і показав на Ліл. На мить Біллі злякався, що її викрили, та коли фотограф підкликав дівчину, заспокоївся. Не встиг він і оком змигнути, як Ліл уже позувала біля однієї зі статуй, чарівливо всміхаючись до камери. «Оце так не привертає до себе уваги, взагалі жодної», — подумав Біллі. Доки він дивився, Ліл засміялася на якусь репліку фотографа, а тоді прийняла нову позу. З іншого боку зали містер Пендлтон також спостерігав за нею. Йому саме подали суп, і він похмуро його їв.

Барон уже підвівся, наказуючи щось Грегсонові на прощання. А тоді розвернувся й пішов. Поліцейський провів його неспокійним поглядом.

На іншому боці зали фотограф тиснув руку Ліл.

— Дякую, міс Роуз, ви нас урятували, — усміхаючись казав він. — Ці знімки — саме те, що треба. Ми ж не можемо показати «Сінклер» у картинках без його славетних манекенниць. Надрукуємо за день-два, — він на секунду замовк, а тоді додав уже серйозніше: — У вас справжній талант. Я працюю не лише для «Дейлі Пікчерз», у мене є власна студія, роблю листівки й усяке таке. Мені завжди потрібні хороші моделі. Це платна робота, чесна й достойна.

— Справді? — перепитала Ліл, усміхнувшись у відповідь.

Фотограф поліз у кишеню.

— Ось моя візитівка, — сказав він, простягнувши їй картку. — Чому б вам не зайти до мене в контору завтра вранці, я покажу вам проявлені фото? Обговоримо, чи ви б погодилися позувати мені найближчим часом.

Повертаючись до містера Пендлтона, вона глянула на візитку фотографа, потім на столик, за яким сидів самотній Грегсон. Можливо, подумала Ліл, що їхні відвідини ресторану виявляться не зовсім змарнованим часом...

ЧАСТИНА IV

Вечірня вишуканість

Розшиита бісером вишукана стрічка для волосся чудово доповнить вечірній туалет і довершить зачіску кожної юної леді. Вона прикрашена коштовною шитилькою, і це неодмінно вразить присутніх під час найважливіших подій — чи то на прем'єрі в театрі, чи на світській вечірці.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

Важкі темні хмари перекочувалися над Лондоном. Вітер гнав брижі поверхнею ріки, від чого вода здавалася темною й неспокійною, зривав перший весняний цвіт із дерев. Мацаки туману із запахом вогкості поповзли містом, і суботнього ранку Пікаділлі перетворилася на море чорних лискучих парасольок.

Швейцари «Сінклера» під зливою зупиняли таксі для модниць, котрі надто переймалися, що ж станеться з їхніми новенькими весняними капелюшками під дощем. Невдоволені погодою перехожі пересувалися швидше, цокали язиками й хитали головами. Натомість усередині універмагу було тепло й світло. «Сінклер» заповнили змоклі покупці, які ховалися від дощу й обговорювали святкове відкриття, що мало відбутися ввечері. Опівдні перед величезним золотим годинником у вестибюлі зібралася невеличка групка. Склалася певна традиція, що

няні приводили дітей подивитися, як б'є годинник, і малі радісно плескали в долоні, коли із дверцят обабіч годинника з'являлися фігурки чоловіка й жінки під парасольками й граційно вклонялися одне одному, перш ніж знову сховатися. Побачивши брудні сліди на мармурі у вестибюлі, Сідні Паркер скрушно похитав головою й послав Біллі по відро зі шваброю.

«Аби лише до вечора перейшло», — пробурмотіла сама до себе міс Етвуд, озираючи мокрі вулиці крізь вікно кабінету.

Насправді вона не думала, що дощ завадить гостям з'явитися на довгоочікувану вечірку містера Сінклера. Але підмочити настрій він таки може! У цій огидній мжичці гостям не вдасться подихати свіжим повітрям на чудовій терасі, облаштованій на даху універмагу.

— Містер Сінклер не чекатиме до завтра! — накинулася вона на одну з машиністок, що додруковувала остаточний список гостей.

— Я... я перепрошую, міс Етвуд, мем, — писнула перелякана дівчина, а секретарка висмикнула з її тремтячих пальців готовий список і пішла до кабінету Капітана.

Дощ ритмічно стукотів по шибках високих підвальних вікон. Біллі, Джо й Ліл сиділи на ящиках і жували сендвічі.

Під ногами крутився кіт Блекі. Він переселився сюди з бойлерної і, здавалося, завжди жив у цьому підвалі, переважно дрімаючи за теплою трубою в закутку. Урешті кіт згорнувся клубочком коло Ліл і голосно замуркотів.

Утім ніхто не звертав на нього уваги. Усі розглядали фотографію, яку Ліл принесла вранці від фотографа.

— Гарзд, це він, — сказав Біллі, стежачи, щоб крихти не падали на фото.

Джо, примруживши очі, косував на обличчя чоловіка, якого можна було розгледіти на задньому плані.

— Це точно не Барон, — заявив хлопець. — Він виглядає як справжній піжон.

— Він зустрівся із сержантом Грегсоном, як і написано було в повідомленні, — заперечила Ліл. — І Грегсон явно його боявся.

— Це єдина фотографія? — спитав Джо.

— Гадаю, так. Я поцупила її, коли фотограф вийшов заварити мені чаю. Навряд чи він помітить. Не найкращий знімок. Але єдиний, на якому його видно.

Джо вдивлявся в зображення. Чи це справді Барон? Він не скидався на чудовисько, про яке перешіптувалися на вулицях Іст-Енду. Звичайний елегантно вдягнутий чоловік, нічого особливого. Він міг бути ким завгодно.

Та що довше Джо дивився, то більш непевною ставала ця думка про звичайного чоловіка. Було щось загрозливе в лінії його плечей, у пильному погляді, у різких зморшках. Джо надто часто бачив такі риси, щоб відразу не розпізнати їх — і раптом, попри весь гарний одяг, Барон видався йому могутнім і небезпечним. Хлопець ледь стримався, щоб не здригнутися.

— Шкода, що не видно Грегсона, лише його потилицю, — казала Ліл, підперши рукою підборіддя й розглядаючи знімок з-за плеча Джо.

— Якщо ми хочемо довести, що він працює на Барона, нам знадобиться більше доказів, — погодився Біллі. — Та попри все — це хороший початок.

Дорогою до кінного двору в голові Біллі роїлося від думок. Він був переконаний, що справжня фотографія Барона, людини, яку ніхто ніколи не бачив, — це дуже важливо. Але що їм з нею робити?

Він одягнув плащ-макінтош і пішов під дощем допомагати розвантажувати ящики шампанського для свята. Та думками щораз повертався до ресторану: до чоловіка, що говорив, схилившись над столом, до напруженого обличчя Грегсона, який слухав його. Про що вони говорили? Барон уже отримав коштовності, але чи були в нього інші плани?

І якщо так, то чому для зустрічі із Грегсоном він вибрав ресторан у «Сінклері»?

Питання в його голові швидко змінювалися, мов у калейдоскопі. Схоже, поки ніхто не помітив, що він не надто зосереджується на своїй роботі. Усі були зайняті, універмаг гудів в очікуванні свята.

Навіть за мірками «Сінклера» це мала бути грандіозна подія. Дівчина, що принесла їм чай уранці, розповіла про смаколики, які готувалися на кухні й від яких у всіх потекла слінка: копчений лосось та ікра, лобстери й фаршировані бекаси. Десерти будуть розкішні: ніжні, як хмаринка, притрушені цукровою пудрою тістечка, гори меренг із кремом, морозивні торти з полуницею.

Та їжа була не головною: на гостей чекали чудові розваги. У вестибюлі гратиме найкращий лондонський оркестр, а манекенниці продемонструють найвишуканіші сукні з Парижа. У всьому магазині відбуватимуться виступи: співатиме оперна зірка, танцюватиме прима-балерина, а відомий ілюзіоніст показуватиме фокуси. У вестибюлі влаштують танці, у курильній джентльмени гратимуть у покер, а в «Мармуровому дворіку» подадуть розкішну вечерю. Окрім цього шановні гості містера Сінклера зможуть випити шампанського й досхочу помилуватися універмагом. Персонал попрохали залишитися попрацювати ввечері.

Їх додатково нагодують у їдальні о шостій, і всі працюватимуть до другої ночі, доки не закінчиться свято. Це буде надзвичайно довгий і виснажливий день, але працівники ладні змиритися із цим, якщо це шанс побачити всі сюрпризи, приготовані містером Сінклером.

Найбільш очікуваними були гості. Мали прибути всі вершки Лондона: аристократи й зірки Вест-Енду, інтелектуали й славетні красуні, політики та відомі митці й письменники. Найцікавішу чутку повідомила машиністка з бюро міс Етвуд: на вечірці очікували дуже важливу персону з королівської сім'ї. Не одна продавчиня того дня витала думками в хмарах, плекаючи надію, що ввечері до її прилавка підійде багатий юнак і по вуха закохається.

Єдиний, хто, здавалося, не переймався цим усім, був містер Купер. Він ходив відділами, одягнений, як і щодня, у звичайний чорний костюм. Уважний погляд не пропускав жодної плями на мідних дверях, жодної порошинки на черевиках продавців. Після обіду універмагом поширилася чутка, що Сінклер планує несподівано перевірити, чи все готове для вечірки.

— Краще переконайся, що все виглядає якнайкраще, — сказав Клодін Білл із відділу спортивних товарів. — Сідові здається, що подув східний вітер.

Клодін стривожилась. Персонал універмагу користувався фразою «подув східний вітер», коли містеру Сінклерові траплялося бути в тому особливому настрої, за якого він не пробачав найдрібнішого промаху.

— *Zut alors!*⁴ — пробурмотіла вона й побігла переказати новину мсьє Паскалеві в салоні краси.

Нагорі, у відділі жіночого одягу, усе було ідеально, а продавчині наввипередки намагалися проштовхнутися до дзеркала, щоб поправити зачіски. Але навпроти, у відділі капелюшків, панував хаос.

Коли Ліл увійшла із двома перев'язаними голубою стрічкою коробками, Мінні та Вайолет гасали туди-сюди з комірчини, а Едіт намагалася впоратися з височенним стосом коробок.

— Куди їх покласти?

— Звідки ці коробки? — сварливо запитала Едіт.

— Із гримерної манекенниць, — пояснила Ліл. — Вони нам не знадобляться.

— Гаразд, я лише спитала. Просто поклади їх кудись.

Ліл так і зробила, а тоді зупинилася.

— Знаєш, вам справді треба поквапитися, — кинула вона. — Капітан може з'явитися будь-якої миті, а ти ж не хочеш, щоб він побачив відділ у такому стані?

---

⁴ От дідько! (фр.).

— Знаю, дуже дякую за пораду, — відбуркнула Едіт. Не встигла вона замовкнути, як коробки вислизнули їй з рук і впали на підлогу, а кілька гарно вбраних леді, що саме міряли тюрбани перед дзеркалом, озирнулися й скривилися через раптовий галас. Одна з них осудливо позирнула на Едіт крізь пенсне.

Ліл допомогла позбирати коробки.

— Що відбувається? — спитала вона. — Де місіс Мілтон?

— Пішла додому, у неї зуби розболілися, — з відчаєм у голосі сказала Едіт. — Після обіду тут просто божевільня, а тепер, коли немає Софі, нам так не вистачає рук, — вона глянула на Ліл, а тоді раптом наважилася: — Послухай, а ти б не могла мені допомогти?

Ліл уражено дивилася на неї, не вірячи власним вухам.

— Допомогти тобі? — скептично перепитала вона. — Ти хочеш, щоб я допомогла *тобі*?

— Ну, як ні, то просто забирайся звідси, — відповіла Едіт і пішла віднести стос коробок. Її обличчя пашіло.

Якусь мить Ліл задумливо спостерігала, як Едіт, похитуючись, дійшла до комірчини й пожбурила коробки. Навіть із розгардіяшем усередині кімнатка нагадала їй про Софі. У пім'яті Ліл зринуло, як вони сиділи на підлозі, і подружка розповіла їй про смерть свого батька. Не вірилося, що Софі вже ніколи тут більше не з'явиться.

Вона ще раз подивилася на Едіт — і прийняла рішення.

— Гаразд, я допоможу. Що треба робити?

Через пів години у відділі капелюшків знову панував лад. Доки Едіт та інші дівчата обслуговували покупців і мили підлогу, Ліл упорядковувала комірчину, поскладала коробки на полиці й навіть підмела. А коли закінчила, Едіт пробурмотіла кілька здушених слів подяки.

Ліл довго дивилася на неї. А тоді м'яко промовила:

— Будь ласка, Едіт. Я впевнена, ти б учинила так само, якби допомога знадобилась Софі.

Вона крутнулася й пішла з думкою, що справедливість трошки відновлено, тихенько мугикаючи під носом улюблену пісню з вистави. Підходячи до сходів, Ліл помітила Сінклера, що зіперся на прилавок у відділі жіночого одягу й говорив з нажаханою продавчиною. Позаду з похмурим виразом обличчя стояв містер Купер, а за ним — роздратована міс Етвуд із записником у руках. Навіть на відстані було помітно, що ці двоє одне одного недолюблюють. Інші продавчині напружено виструнчилися, чекаючи своєї черги.

Але Ліл було напрочуд байдуже. Після того, що сталося із Софі, їй не полишала думка, що отримати догану за брудні руки чи плями на прилавку — це такі дрібниці, навіть якщо тебе вичитує сам Капітан.

Продовжуючи мугикати, вона збігла сходами до гри-
мерної манекенниць, зайнята думками про свій вечірній
дебют на справжній сцені у Вест-Енді й наперед цьому
радіючи.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

Софі дивилася на своє відображення в дзеркалі. Останні два довгі й виснажливі дні вона провела, оббиваючи пороги газет і даючи оголошення, а щоб заощадити кілька пенні, не витрачалася на омнібус і скрізь ходила пішки. Повернувшись того вечора додому, вона була така змучена, що пошкодувала про дану Ліл обіцянку прийти на прем'єру. Однак зараз, коли Софі вдяглася й була готова до виходу, настроїй несподівано покращився. Вона тішилася, що не проведе вечір самотою в пансіоні, думаючи про свято в «Сінклері». І навіть те, що вона вдягла свою найкращу сукню, подіяло на неї, наче магія. Шовк шурхотів у такт рухів довгої спідниці — і Софі почувалася геть іншою людиною.

Це була її перша майже доросла вечірня сукня. Папа подарував її Софі на останній день народження. Улаштував звану вечерю перед поверненням до Південної Африки, і їй дозволили бути на ній присутньою, у новій сукні. Софі

майже бачила папа знову, як він говорить і щиро сміється далеко від неї, на протилежному кінці сяючого столу, та замиготіла свічка — й ілюзія розтанула.

Тепер вона бачила лише своє відображення в пожовклому тріснутому дзеркалі. Їй довелося відмовитися від більшості одягу, але думка попрощатися із цим платтям була нестерпною. Софі зраділа, коли трапилася нагода знову вдягнути його, бо воно нагадувало їй колишнє життя. Ліл наполягла позичити їй розшиту вечірню торбинку, розмальоване метеликами віяло й театральний бінокль, а ще подарувала їй гарненькі атласні черевички, які виявилися Софі трохи затісні. Взувши їх, Софі відчула, як змінилася, наче від помаху чарівної палички феї-хрещеної. Але щось і досі було не так. Дослухаючись до внутрішнього голосу, вона висмикнула шпильки із зачіски, яку довго й старанно вкладала, і труснула волоссям, щоб воно розсипалося по спині. Додала оксамитову стрічку й знову глянула на себе в дзеркало. Нарешті вона знову виглядала, як колишня Софі.

Уже вкотре за вечір дівчина взяла фото зі стільця. Ліл принесла його, коли дорогою до театру заходила до Софі залишити торбинку й черевички. Усмішка збігла з її лиця, коли дівчина подивилася на чоловіка в кутку фотографії. Його обличчя здавалося їй чужим, однак щось у ньому знову й знову притягувало погляд.

Софі кілька хвилин дивилася на знімок, а тоді поклала на камінну полицю — праворуч від фотографії папа, яку вона витягла з розбитої рамки. Покладені поруч, фото зовсім не пасували одне до одного. Ліворуч — обвішаний медалями папа в елегантному військовому мундирі. Праворуч усміхнена Ліл, а за нею — чоловік, який, на їхню думку, був Бароном.

Софі зітхнула й розвернулася, узяла пальто й торбинку. Вона із приємністю замкнула двері кімнати, залишивши там Баронове обличчя. Лише на сьогодні забуде про нього, про «Сінклер» і просто насолоджуватиметься відвіданням театру у своїй найкращій сукні, щоб подивитися сценічний дебют Ліл.

Та на півдорозі її затримали. Місіс Мак-Дафф стояла у дверях, склавши руки, і вороже дивилася на Софі.

— Щось сталося? — спитала Софі.

— Щось сталося? — грубо передражнила її власниця. — Щось сталося? Яка свята невинність!

Вона з ніг до голови оглянула Софі, підозріливо глипнувши на сукню, тфельки, вечірню торбинку.

— Тобі відомо, що це? — вона сердито обвела рукою довкола.

— Пансіон? — і собі досить прохолодно перепитала Софі.

— Пансіон для дівчат, що працюють, — заявила місіс Мак-Дафф. — Зрозуміло? Працюють. Наскільки мені відомо, ти більше не працюєш. А це означає, що тобі тут більше не раді.

— Я скоро знайду нову роботу, — сказала Софі.

— Ага! Усі так кажуть. Але я знаю, як воно буває. Не встигнеш і оком змигнути, як гроші в тебе закінчатся, а нероб мені тут не треба.

— Але ви не можете... просто викинути мене на вулицю.

— Ще й як можу, — сказала місіс Мак-Дафф. — У тебе є тиждень. Якщо за цей час не знайдеш роботи — пристойної, порядної роботи, а не казна-чого, — мусиш виїхати, або я викличу констебля. А як я чула, з поліцією тобі краще не зв'язуватися.

— Це смішно, — сказала Софі. — Я не зробила нічого поганого.

— Та невже? — стишила голос місіс Мак-Дафф. — А що ж тоді він від тебе хоче? О, ти ж таке янголятко, аякже. Така свята й безгрішна, хоч до рани прикладай, а сама знається з такими, як він.

— Який іще він?

— Ти чудово знаєш який, — голос місіс Мак-Дафф тепер нагадував гарчання.

— Кого ви маєте на увазі? — майже крикнула Софі, тупнувши ногою й закипаючи від люті.

— *Барона*, — просичала місіс Мак-Дафф.

Якусь мить Софі незмигно дивилася на неї, а тоді випростувалася.

— Я не маю нічого спільного з Бароном, — різко відповіла вона.

— А я чула інше, — заявила хазяйка. — Я знаю, що люди кажуть. А кажуть, що...

— Гадаю, ми поговоримо про це вранці, — увірвала її Софі, надто сердита, щоб вислухати ще бодай слово. — Мені час іти.

Вона оминула господиню й вийшла, хряснувши дверима. Серце Софі шалено калатало. Тепер її ще й на вулицю виганяють! Що ж робити? Грошей на інший пансіон у неї не було. Дівчина трусонувала головою. Життя, яке вона намагалася зібрати до купи по шматочках, розвалювалося — і все через нього. Барон, чиє обличчя, як тінь у кутику фотографії. Чоловік, чиє ім'я залишалося невідомим.

Але принаймні в неї є Ліл та інші, подумала вона, намагаючись угамувати тремтіння долонь, коли розкривала парасольку. Згадала, як важливо для Ліл, щоб вона прийшла сьогодні на прем'єру, і співчутливі обличчя, коли її друзі

вирішили допомогти з'ясувати, хто ж насправді стоїть за пограбуванням.

Із такими думками Софі йшла крізь мжичку в напрямку Вест-Енду, гордо випроставшись під старенькою парасолею. Вона не помітила чоловіка в плащі з піднятим коміром, що стояв під дощем навпроти пансіону, а тепер обережно, однак невпинно, ішов назирці.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Дощ ущух саме перед початком свята. Роззирнувшись вестибюлем, міс Етвуд вдоволено кивнула. Останні приготування ще тривали: для оркестру розставляли стільці з позолоченими спинками, золотий годинник начищали до блиску. Офіціант вишикував келихи для шампанського на застеленому білосніжною скатертиною столі, а Клодін розставляла по місцях кілька великих квіткових композицій, кожна із символічною орхідеєю Сінклера.

Усе виглядало як слід, і міс Етвуд була дедалі більше задоволена собою. Купер, безсумнівно, заплямував свою репутацію через пограбування, а сьогоднішнє свято стало нагодою довести, на що вона здатна. Міс Етвуд поправила шийну хустку й чи не всоте подивилася на список гостей, відчуючи себе успішною жінкою.

До неї підбіг хлопчик-посильний з конвертом у руці.

— Повідомлення з лікарні, мем, — пробурмотів він.

Міс Етвуд розірвала конверт і прочитала записку. На коротку мить її самовдоволений вираз обличчя зник. А тоді вона підвела погляд і побачила, що посильний досі тут і дивиться на неї сповненими цікавості очима. Вона роздратовано пирхнула й заховала конверт до кишені.

— Віднеси це в кабінет містера Купера, негайно, — наказала вона, віддавши посильному список гостей.

Біллі взяв папери, які вручила йому особиста секретарка Капітана, намагаючись надати обличчю якомога ввічливішого виразу. Він терпіти не міг обов'язку кивати, козиряти й усіляко демонструвати пошану, незалежно від того, як грубо ставилися до нього.

— Так, мем, ні, мем, як накажете, мем, — пробурчав він собі під носа, щойно міс Етвуд уже не могла його почути.

Біллі не переставав думати про повідомлення з лікарні. Може, це були новини про Берта Джонса? Може, йому нарешті покращало настільки, щоб він міг розповісти поліції, що трапилося тієї ночі, коли його поранили? Біллі хотілося затриматися й з'ясувати, однак він знав, що станеться, коли не виконати наказу, тож розвернувся й поплентався до кабінету управителя магазину.

Двері були прочинені, за ними Біллі почув звуки: хтось відсунув стілець, чийсь кроки, — однак хлопець і далі

стояв на порозі й не наважувався увійти. Він не знав, чи це був містер Купер чи сержант Грегсон, який і досі користувався кабінетом Купера на час розслідування. Йому не надто хотілося перетинатися із Грегсоном. Біллі зазирнув у шпарину й побачив Купера — і завмер від подиву, усвідомивши, чим саме був зайнятий управитель.

Той стояв біля бюро й полірував — як миттєво визначив Біллі — револьвер. Чорний і важкий, він виблискував у міцних Куперових руках. Управитель зважив його в долоні, а тоді швидко сховав до кишені недбалим рухом звиклої до зброї людини. Замкнув шухляду — клацнув замок, узяв зі столу якісь папери й рушив до дверей.

Біллі відскочив, але коли Купер вийшов, він і досі стояв під дверима.

— Чого тобі, Паркере? — різко спитав той.

— Міс Етвуд наказала вам це передати, сер, — промимрив Біллі.

Купер кивнув і взяв папери.

— Старайся, Паркере, — кинув він, віддаляючись. — Будь сьогодні постійно напоготові. І стеж, щоб руки були чистими.

Біллі завмер, де стояв. Він не йняв віри побаченому. Навіщо містерові Куперу револьвер? Невже йому відомо, що сержант Грегсон таємно працює на Барона? Від цієї

думки Біллі раптово полегшало, але це відчуття зникло так само швидко, як і з'явилося. Якщо Купер озброєний, це означало, що магазин і всі в ньому були певною мірою в небезпеці.

Піддавшись раптовому поруху, Біллі подався коридором услід за Купером. Спочатку думав, що це дуже захопливо — стежити за чоловіком з револьвером, бо саме так завжди робив Монтгомері Бакстер (зазвичай майстерно замаскувавшись), однак зараз, коли це відбувалося з ним, зовсім не відчував захвату. Зате клубок усередині розростався. Обережно й тримаючись на безпечній відстані від Купера, Біллі пройшов за ним поверхом і спустився до книгарні.

Зазвичай книгарня була найулюбленішим місцем Біллі в усьому універмазі. На підлозі лежали товсті східні килими, стіни обшиті темним деревом, скрізь стояли зручні крісла, а головне — безліч книжок. Тут панував чудовий спокій, лунали приглушені розмови, тихий шелест сторінок, і час від часу покашлював містер Уайт, директор книгарні, який хворів на бронхіт.

Містер Купер на секунду затримався біля вітрини з атласами й швидко озирнувся. Біллі шмигнув за сте-лаж, злякавшись, що його помітять. Він опинився біля полиць із книжками для дітей: грубі збірки казок у шкі-

ряних палітурках, абетки й казки матінки Гуски на крейдянному папері, численні ряди книжок Льюїса Керолла і Френсіс Бернетт, Редьярда Кіплінга та Едіт Несбіт. Раніше ніщо б не завадило йому зупинитися й розгорнути «Копальні царя Соломона» чи перечитати кілька сторінок «Острова Скарбів», однак зараз його увага була прикута до містера Купера. Управитель універмагу прямував до дверей у кутку, з табличкою «Для персоналу», котрі, як було відомо Біллі, вели на вулицю. Та доки хлопець намагався побачити, що робитиме містер Купер, поруч з'явився продавець із візочком, доверху завантаженим книжками, — і все загородив. Біллі швидко відійшов, намагаючись не загубити з очей переслідуваного, аж раптом пролунав голосний гуркіт, і він із жахом зрозумів, що перекинув столик із виставленими книжками.

— О, вибачте мені, я перепрошую, — видушиє із себе Біллі, намагаючись поскладати розкидані книжки. До нього поспішав розлючений містер Уайт. А найгірше, що десь із гори пролунав знайомий і дуже сердитий голос:

— І що в біса ти собі думаєш?

Дядько Сід міцно вхопив Біллі за лікоть.

— З мене досить. Ти підеш зі мною.

Надворі хлюпотів дощ, але будівля театру сяяла, наче феєрверк. На фасаді висвічувалися величезні вогненно-червоні літери: «Театр «Фортуна»», а під ними в очікуванні прем'єри нової вистави Гілберта Ллойда товпилися люди у вечірніх туалетах. Довга черга під парасольками вишикувалася й терпляче чекала, щоб придбати квитки на дешеві місця, але Ліл уже дала Софі квиток, і та одразу пішла до входу.

Усередині дівчина пробилася крізь натовп і купила програмку за пенні. Софі трошки скривилася, прочитавши назву вистави — «Продавчиня», та відіграла неприємне відчуття, щойно побачила ім'я *Ліліан Роуз*, надруковане дрібними літерами в кінці списку артисток кордебалету. Ім'я зірки, міс Кітті Шоу, було надруковане великими літерами вгорі на кожній сторінці — навіть над назвою вистави. Можливо, одного дня на титульній сторінці опиниться й ім'я Ліл?

Білетер у червоній лівреї та білих рукавичках показав Софі її місце на галереї. Люстри заливали все навкруги жовтим світлом, довкола лунали розмови, шелестіли шовк і атлас, доки глядачі всідалися на місця. У ложах нагорі почали з'являтися леді та джентльмени в розкішних вечірніх туалетах: багато хто із жінок займав своє місце якомога пізніше, щоб у всіх була нагода оцінити їхній

вигляд. «Це інший світ», — подумала Софі, спостерігаючи за леді в розкішній шовковій вечірній сукні й із перлами на шиї, що граційно вклонилася іншій, вбраній у пишну атласну сукню та з віялом зі страусових пер у руках.

Щось у всьому цьому видалося на диво знайомим, і доки Софі дивилася на них, то згадала, що вже була в цьому театрі колись давно, ще дитиною. Якийсь різдвяний спектакль, може, «Попелюшка»? У пам'яті сплигло, як настроювався оркестр, червоний оксамит крісел. Доки дівчина перебувала в полоні спогадів, світло згасло й оркестр загравав вальс, а Софі знову перетворилася на дитину — щасливу, що завіса прошелестіла вгору й вистава почалась.

— Я завжди казав, що мати тебе балує, дозволяючи читати всі ці книжки й думати про казна-що! — обличчя дядька Сіда наливалось кров'ю.

Біллі сидів навпроти нього в гардеробній для персоналу. Величезна ліврея головного порт'є лежала недбало складена на лавці, ноги дядько протягнув перед собою. Біллі повірити не міг, що той не кричить: він же приготувався до добрячої прочуханки, а знаючи дядька Сіда, то й до ременя. Натомість дядько завів його в гардеробну й на поліг, щоб вони «по-чоловічому поговорили».

— Якщо хочеш вибитися в люди, мусиш тяжко працювати, — тихо й проникливо говорив дядько Сід. — Іноді доводиться робити речі, які тобі не до душі, але треба скоритися й виконувати, що кажуть.

Біллі відкрив уже рота, та дядько Сід спинив його, махнувши рукою.

— Не сперечайся, не задавай питань, просто слухай і виконуй вказівки. Я так завжди робив — і не нарікаю. Знаю, що ти вважаєш мене надто суворим, але це для твого ж добра.

Запала незручна мовчанка, дядько Сід зняв кашкет і почухав голову. Біллі розглядав блискучі носики дядькових черевиків — і з сумом мусив визнати, що його власне взуття було стоптане й брудне. Уперше він волів, щоб дядько на нього кричав. Будь-що краще за таке вичитування! Але як пояснити дядькові Сіду, що він не огинався й не займався дурницями, а лише намагався довідатися, хто насправді винен у пограбуванні, щоб Софі знову взяли на роботу?

— Я знаю, тебе засмутило, що ту дівчину звільнили. Усі ми проходили через... е-е-е ... певні почуття до дівчат, — досить недолуго намагався розрадити його дядько Сід.

Біллі побуряковів. Він утупився в підлогу, думаючи, що згорить від сорому, якщо дядько почне зараз розпові-

дати про свої любовні пригоди. Не встиг він заперечити, як той продовжив:

— Але далі так не можна — усі ці витання в хмарах, помилки, зникання на кілька годин, щоб почитати. Гадаєш, я не звернув уваги, як ти постійно ходиш у підвал — і невідомо, хто ще помітив! Питання не лише в мені, інші теж на тебе скаржаться — мені, на мого ж племінника! — дядько Сід похитав головою. — Я намагаюся вберегти тебе від чорного списку містера Купера, але не зможу робити це вічно. Ти мусиш узятися за розум. Твоя мама розраховує на тебе й твою добру платню.

На секунду він замовк, і Біллі вже подумав, що виховна година скінчилася, однак дядько продовжив:

— Хлопче, для тебе це шанс у житті. Для нас обох. Я змалку працював, щоб отримати нагоду потрапити в таке місце. І я не стоятиму просто так, і не дивитимусь, як ти марнуєш наші можливості.

На цих словах його голос ледь помітно затремтів — і Біллі раптом стало страшенно соромно. Сповнений каяття він глянув на свого дядька: ідеальні вуса, начищений кашкет, блискучі гудзики. Дядько *пишався* роботою в «Сінклері» — раптом зрозумів Біллі. Для нього це було все. А племінник поводився, наче йому зовсім байдуже.

— Це твій останній шанс. Доклади всіх зусиль на сьогоднішній вечірці. Покажи своє серйозне ставлення. Ще один вибрик — і я вмиваю руки. І сам поскаржуся Куперові.

Із цими словами дядько Сід підвівся й поквапився вийти, а Біллі винувато дивився йому вслід.

Софі обмахувалася віялом і роззиралася довкола. Багато крісел спорожніло: на початку антракту більшість глядачів поспішила до буфету, але в неї не було чого витратити на лимонад чи цукерки, тож дівчина лишилася на своєму місці.

Вона насолоджувалася кожною хвилиною першого акту, хоч Ліл була права — історія й справді виявилася дуже невибагливою: казка про вродливу продавчиню, яка щасливо заручилася з бідним студентом, аж доки не захопилася вродливим мільйонером, що підійшов до її прилавка. Мільйонер приїхав із Колорадо знайти осиротілу доньку давнього друга, власника шахт, та повідомити їй про великий спадок. Для Софі було надто очевидно, що продавчиня й виявиться цією донькою, і все закінчиться тим, що вона успадкує статки та вийде заміж за свого бідного, але шляхетного коханого. Та хай якою передбачуваною здавалася ця історія, приємно було

зануритися в уявний світ, де на героїв гарантовано чекав щасливий кінець. Софі захоплено спостерігала за кожним виходом Ліл: ось вона виконує ідеальні піруети на сцені, ось у скромній білій сукні та з мереживною парасолькою в руках приковує до себе всі погляди, співаючи веселу пісеньку про дива британської торгівлі, і пускає очима бісики.

До початку другого акту Софі вирішила розважитися, розглядаючи ложі. Світські красуні, обвішані коштовностями, перешіптувалися, затуляючись віями. Джентльмени пихкали сигарами й поплескували одне одного по плечах, а офіціанти доливали їм шампанського. Жінки в сукнях здавалися живою ілюстрацією журналів мод. Софі саме вирішувала, яку б вибрала — блідо-голубу шовкову чи з яскраво-зеленого оксамиту, аж раптом її погляд зупинився на чоловікові, що самотньо сидів в одній з найрозкішніших лож. Дивно, що хтось сидів тут сам — майже як вона, подумала Софі, невесело всміхнувшись. А тоді нахмурилась і подивилася ще раз. Обличчя чоловіка розпливалося в неї перед очима — та вона його впізнала, бо вже бачила раніше. Дівчина згадала про бінокль, дістала його з торбинки й непомітно спрямувала на чоловіка в ложі.

Спершу Софі не повірила власним очам. Напевно, їй здалося! Але ні, сумнівів не залишилося. Виразний профіль і посріблене сивиною темне волосся, зачесане назад, важко було не впізнати. У ложі спокійно сидів чоловік, чиє обличчя вона бачила того дня на принесеному Ліл фото, яке зараз лежало в неї вдома на камінній полиці. У ложі сидів Барон.

Вона впустила бінокль на коліна, наче той був із розпеченого заліза. Дівчина знала, що чоловік не міг побачити, як вона його розглядає, однак серце її шалено калатало. На мить усе видалося якимсь сновидінням. Вона знову глянула на ложу. У цей час чоловік дістав годинника, позирнув на нього, а тоді відкинувся на кріслі й закурив.

Софі швидко роззирнулася. На неї ніхто не дивився. Різким рухом згорнула віяло, підвелася, сховала бінокль до торбинки й почала пробиратися до проходу із червоним килимом.

Їдальня для персоналу гуділа, мов вулик. Продавчині позбивалися групами й захоплено перешіптувалися, продавці хихотіли й штурхали одне одного, гадаючи, як може закінчитися сьогоднішній вечір. Біллі сидів мовчки й доїдав пудинг, уважно дослухаючись до розмови дядька Сіда із двома швейцарами.

Коли доїв, до їхнього столика підійшла схвильована Клодін.

— Ви не бачили мсьє Купера? — спитала вона дядька Сіда. — Бутоньєрка Капітана готова, Купер хотів сам віднести її нагору, але я ніде не можу його знайти.

Дядько Сід промокнув вуса серветкою.

— Негарно змушувати Капітана чекати. Краще віднести одразу. Зганяй-но хлопче, — звернувся він до Біллі, — якщо вже закінчив, зроби щось корисне.

Біллі ще ніколи не був у Капітанських апартаментах і трошки нервував, піднімаючись широкими, устеленими грубим килимом сходами, обережно тримаючи в руках тацю, на якій лежала неймовірно вишукана орхідея для Сінклерової петлички. У кабінетах було тихо й приємно. Хлопець навшпиньки проминув обшиту деревом кімнату, де гарно вбрані молоді чоловіки щось зосереджено писали в записниках, а тоді наступну, де сиділа машиністка й стукала по клавішах.

Нарешті він дійшов до приміщення, де працювала міс Етвуд і який з'єднувався з особистим кабінетом Капітана, але секретарки ніде не було видно. Біллі затримався помилуватися оббитими блискучою шкірою стільцями, полицями із книжками, великими картинами на стінах

і подумав, як же тут гарно, більше схоже на розкішну бібліотеку, ніж на секретаріат.

Але що йому робити? Біллі почекав ще трошки, сподіваючись, що машиністка помітить його й запропонує сама віднести квітку, але тоді згадав слова дядька Сіда й рушив уперед. Він дійшов до дверей кабінету Сінклера й уже збирався постукати, коли почув з-за дверей виразний голос Капітана.

— Тримайте язика за зубами, міс Етвуд. Не треба розносити сьогодні похмурі новини, які всіх лише засмутять. Зрозуміло?

— Але ж сер, Джонс... Тобто...

— Мертвий. Дуже прикро. Навіть трагічно, не заперечую. Але від того, що ми оголосимо про це завтра, нічого не зміниться. Враховуючи обставини, ми не можемо дозволити собі сьогодні напруженої атмосфери.

Біллі швидко відступив від дверей, і саме в цей момент вийшла похмура й бліда міс Етвуд.

— Невже нарешті принесли квітку? — кинула вона. — Саме вчасно, ми вже не могли дочекатися. Поклади он там і можеш іти.

Біллі кивнув і поставив тацю на стіл, який указала міс Етвуд. А потім швиденько пройшов усі інші примі-

шення, намагаючись не звертати уваги на моторошний холодок, що з'явився в грудях.

Атласні туфельки Софі безшумно ступали грубим килимом на довгому шляху до лож. Дівчина почекала, доки білетер відвернеться, і швидко прослизнула на сходи. Коли з'явився офіціант із напоями, вона високо підняла голову й усміхнулася, наче просто повертається на своє місце. Схоже, спрацювало, бо той не затримуючись пройшов повз. Софі видихнула й пішла далі, рахуючи ложі: перша, друга, третя... Здається, ось ця — Баронова.

Двері були прочинені, і на секунду вона зупинилася, не певна, що збирається робити. Стояти в коридорі й чекати, коли він вийде, Софі не могла — надто підозріло. Вона зазирнула в щпарину, готова відскочити й негайно вибачитися за помилку, якби з'явився інший білетер.

Дівчина побачила чоловіче плече. Схоже, він і досі сидів сам, випроставшись у кріслі, і кутив сигару. Дим хмарою клубочився довкола нього. Кинувши погляд убік, вона помітила всередині ложі оксамитові порт'єри обабіч дверей. Може, сховатися за однією з них?

Звук кроків змусив її швидко прийняти рішення. Софі обережно прочинила двері, благаючи подумки, аби лише

вони не скрипнули, і беззвучно сховалася за важкою
порт'єрою.

Серце в неї стугоніло ще більше, а подих видавався
оглушливим. Софі намагалася заспокоїтись, та щойно по-
чула, як Барон заговорив, — її охопив жах.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Звісно, це сентиментальні шмарклі, але Ллойд — розумний чоловік. Вони на повідку в нього ходять.

Софі аж у голові запаморочилося. На мить дівчині здалося, що Барон помітив її присутність. Та судячи з усього, у ложі був хтось іще: той, хто зайшов, доки вона піднімалася сходами й до кого саме звертався Барон. Вона втиснулася подалі в найтемніший куток за портъєрами й обережно визирнула. Праворуч від Барона сидів джентльмен. Вона могла розгледіти його волосся, дещо посивіле на скронях, медаль на піджаку й золоту печатку на мізинці. У руці він тримав сигару. Вишуканий фрак був ідеально підігнаний, шовковий циліндр лежав поруч на стільці. Загалом незнайомиць виглядав, як типовий джентльмен під час світської події, і дівчина замислилась, чи Ліл була не помилилася щодо Барона, а ці двоє цілком невинних чоловіків просто насолоджуються виставою.

— Ми тут з тобою не про мюзикл говорити зібралися, — сказав Барон. Він повернувся ліворуч, і Софі зрозуміла, що той звертається не до чоловіка, якого вона саме роздивлялася, а до когось третього, невидимого для неї. Дівчина злякалася, що в ложі виявилось троє чоловіків, а не один, і кожен міг помітити, як вона прокралася за порт'єру.

Відсунулося крісло — і Софі завмерла. Однак ніхто не встав. Натомість третій чоловік щось тихо сказав (вона не розібрала слів), а тоді пролунав щирий Баронів сміх.

— Заради Бога, Фредді! Ти надто переймаєшся. Зрозумій — ця людина не бачить далі власного носа. Я впевнений, він не помітив, що тебе немає. А щодо того, буцім тебе можуть упізнати тут, — ти вмієш чудово маскуватися. І краще за будь-кого знаєш, що театр — ідеальне місце для приватних розмов, — якусь мить він дивився на глядачів, судячи з усього — спостерігав, як у ложах навпроти балакали й пили шампанське. — Поглянь. Нікого з них не цікавить ніхто, окрім власної персони.

Запала довга пауза, під час якої Софі боялася дихати, а тоді Барон продовжив.

— Але після сьогоднішньої ночі можемо почати планувати твій від'їзд. Я думав про овдовілу сестру десь у далекій провінції, яка не дає ради без любого надійного брата. А може, ти завжди мріяв повернутися в село сво-

го дитинства, вирощувати кабачки й перемагати на конкурсах садівників? Та всі ці захопливі деталі можна продумати пізніше. Від завтра почнемо обмірковувати твою нову роль.

Невидимий чоловік прокашлявся й щось тихо та швидко сказав, але Барон перебив його:

— Із цим уже розібралися сьогодні. Джонс мертвий.

Із боку невидимого чоловіка пролунав здивований вигук, та Барон продовжив:

— Охорона біля його ліжка трошки заважала, але, звісно, Грегсон про все потурбувався. Джонс уже нікому не розповість, що бачив. Юний зарозумілий дурник. У майбутньому тобі слід обережніше вибирати спільників, Фредді.

Софі була така вражена, аж ухопилася за порт'єру, щоб не впасти. Вони говорили про Берта, зрозуміла дівчина. Берт був мертвий, і присутні чоловіки до цього причетні. Та перш ніж вона встигла усвідомити це, Барон знову заговорив.

— Утім, забудь про це, — різко кинув він. — Поговорімо про сьогоднішній вечір.

Світло знову згасло, оркестр заграв жваву мелодію. Починався другий акт. Софі намагалася не пропустити жодного слова.

— Я приєднаюся до вас пізніше, ти ж пам'ятаєш. Передача документів десь після одинадцятої. Коли все провернемо, я дам сигнал, що можна продовжувати. Щойно вийдемо з будинку, ти робиш своє. Зрозуміло?

Інший чоловік, Фредді, заговорив — цього разу виразніше. У нього був вищий голос, різкі нотки якого видалися Софі на диво знайомими.

— Так, абсолютно, — підтвердив він.

— Добре, — похвалив його Барон. — Фредді, мушу зізнатися, що ми були готові цілковито довірити тобі сьогоднішнє завдання. Але вирішили, що краще все-таки з'явитися на вечірку, — нашу відсутність помітять. Окрім того, наш контакт із Берліна чекатиме на зустріч, ми не можемо нікого підвести.

Фредді щось пробурмотів на знак згоди. А тоді дещо невпевнено спитав:

— Вибачте мою нахабність... але що це за документи, які ми передаємо вночі?

Запала тривала мовчанка. Глядачі задоволено сміялися із жартів на сцені, але в Бароновій ложі наче війнуло холодом. Барон мовчав. Він дивився на іншого джентльмена, який і слова не зронив за всю розмову. Здавалося, між ними відбувається німий діалог, а тоді той другий джентльмен коротко кивнув і відкинувся у своєму кріслі.

Барон обернувся до Фредді.

— Насправді, друже, тебе це не стосується, — промовив він. Трохи зачекав, наче хотів дати йому час усвідомити сказане, і продовжив: — Але за останні місяці ти довів свою вірність. Людина із твоїми вміннями може бути корисною. Тому для тебе ми зробимо виняток. А це, як тобі добре відомо, трапляється нечасто.

Знову запала тиша, і Барон продовжив:

— У документах, які ми передаємо сьогодні на Берлін, — таємна інформація щодо британського флоту. Зокрема креслення нових субмарин.

Софі рукою затисла рота. Вона знала, що Барон лиходій і поганець, але такого аж ніяк не могла уявити. Цей чоловік передавав військовій таємниці Британії іншій країні! Вона притиснулась до стіни, щоб відновити рівновагу. За порт'єрою щось нерозбірливо бурмотів Фредді, а на сцені актори саме жваво танцювали під веселу пісню.

— Фредді, як на такого кмітливого хлопця іноді ти досить повільно метикуєш. Звісно, Берлін добре заплатить за це, але ставка тут набагато вища. У нас довготривалі стосунки, а зараз ми намагаємося зблизитися ще більше. І звісно, нам слід подякувати за це *горобцеві* Сінклера.

Очі Софі розширилися. Барон справді говорив про механічного горобця і, судячи з усього, про його секрет! Та доки вона намагалася здогадатися, про що саме могло йтися, Фредді тихо й шанобливо проказав:

— Мушу зізнатися, я й досі не до кінця розумію ролі механічного горобця.

Інший джентльмен попереду Софі зітхнув, так наче йому набридла ця розмова. Він засовався в кріслі й заку-
рив сигару. Поруч Барон пояснював Фредді:

— Ти ж розумієш, у чому полягає шифрування й ко-
дування? На підставі певних інструкцій твориться текст,
який для неозброєного ока здається абракадаброю, — та
коли знати, яка система використовувалася, текст можна
розшифрувати й відтворити його зміст. Таким чином та-
ємну інформацію передають іншим особам, наприклад,
нашим друзям у Німеччині. Навіть якщо повідомлення
перехоплять, воно виглядатиме абсолютно невинно. Ти
стежиш за моєю думкою?

Не чекаючи на відповідь, Барон продовжив:

— Недолік полягає в тому, що хоч більшість людей і не
зрозуміє послання, розумний дешифрувальник — той, хто
знає, що шукає, — зможе проаналізувати й розкодувати
послання, тож цей метод не є абсолютно надійним.

Барон знову зупинився. Димок від сигари проплив
біля носа Софі, у горлі почало дерти й вона ледь стримала
кашель.

— Тепер ми дійшли до суті. Єдиний спосіб створити
незламний шифр — використати для шифрування випад-
кову послідовність цифр. Якщо в одержувача є ця послі-

довність — ключ, — він може прочитати повідомлення. Але в ньому немає логіки, немає структури — немає нічого, чим може скористатися навіть найрозумніший дешифрувальник і прочитати текст.

Цей метод забезпечує незнаний досі рівень захисту. Він виключає недоліки всіх попередніх. Але для успішного кодування критично важлива *справжня* випадковість чисел. Випадкову послідовність не можна створити, просто клацаючи на машинці чи вигдавши в голові.

Софі відчула, як Барон поглядає на іншого джентльмена, наче перевіряючи, чи він слухає, але той і далі роздивлявся глядачів у ложах.

— І тут у гру вступає горобець. Музична забавка, наче шкатулка — але щоразу виконує іншу мелодію. Механізм налаштований так, що завжди відтворює ноти в абсолютно випадковому порядку. Він унікальний, іншого такого у світі не існує. Маючи у своїх руках горобця й розгадавши його таємницю, можна розробити нову систему створення випадкових послідовностей і чисел, а відтак — незламного шифру, — тут Барон знову подивився на мовчазного джентльмена, який цього разу легко кивнув, наче погоджуючись із ним. Софі замислилась, чи бува не він створив шифр, але той не проронив і слова.

— Тепер ми можемо надсилати повідомлення в будь-яку точку земної кулі будь-якими засобами: телеграфом,

телефоном, радіо — і ніхто не зможе прочитати їх, якщо не має ключа, — продовжив Барон. — Ніхто, жоден уряд світу не впорається із цим.

— То ось чому годинникар... — почав було Фредді.

Барон кивнув.

— Містер Мендель працював на нас. Колись бідолашний старий був одним з найкращих, але навіть він не зміг розібратися, як відтворити унікальний механізм горобця. Утім, якийсь час Мендель був корисним. Однак згодом почав нервувати, а коли люди нервують, то починають говорити зайве — чи не так, Фредді? Хлопчаки мали потурбуватися про нього, але один Бог знає, як їм удалося спартачити таке просте завдання. Вони молоді й не надто розумні, тож для важливої роботи, зокрема крадіжки горобця, нам треба було когось обережнішого — когось, як ти, Фредді.

Він зупинився, перевів подих і продовжив:

— Спочатку ми намагалися купити горобця — звісно, анонімно, але цей дурень Сінклер відмовився продавати його за будь-яку ціну. «Дорога серцю пам'ятка», — заявив він. Для цього впертого ідіота це лише сувенір на згадку про якусь інтрижку.

— Що ж, Сінклер надто часто ставав нам на шляху. Сьогодні ми зробимо так, щоб це більше не повторювалося. Мушу сказати, що мене дуже тішить вишуканість

плану. Що може бути кращим, ніж позбутися джерела проблем під час його власного свята? Досконале рішення. Майже як годинниковий механізм, — він засміявся, задоволений із власного жарту.

Раптом, не відриваючи очей від сцени, озвався елегантний джентльмен:

— Фітце, ти забагато говориш, — голос у нього був різкий, аристократичний, із невиразною ноткою, яку Софі ніяк не могла ідентифікувати. Вона дивилася, зачарована й здивована, що після такої довгої мовчанки він урешті заговорив. Хто він, щоб таким тоном звертатися до Барона? Чи Фітц — його справжнє ім'я?

Барон замовк і, здавалося, на кілька хвилин усі затамували подих. Урешті джентльмен махнув рукою в шовковій рукавичці на знак того, що все сказав, і розмова продовжилась.

— Чи берлінський зв'язковий отримає систему шифрування? — тихо поцікавився Фредді.

— Ні. Свою інформацію ми тримаємо при собі. Берлін отримає набір ключів, випадкову послідовність цифр, яку ми створили за допомогою нашої системи, що дозволить їм розшифрувати повідомлення, надіслані нами впродовж наступних місяців. І звісно, надзвичайно важливо, щоб їх не перехопили, тому я передам їх особисто, разом з іншими документами. Щойно дам сигнал, що все

пройшло гладко, і ми вийшли з будинку, — активуєш пекельну машину. Її налаштовано рівно на північ, тож у тебе буде достатньо часу, щоб запустити механізм і покинути приміщення.

— Ви впевнені, що все спрацює?

Джентльмен уважно подивився на Фредді.

— Розрахунки точні, — різко кинув він. — Якщо зробиш усе, як треба, помилка неможлива. Тож постарайся.

— Так, сер, — відповів Фредді більш нервово, ніж досі.

— На вечірці будуть найвпливовіші люди країни, ми позбудемося значної частини керівних партій. Виникне небачений досі хаос, — продовжував Барон. — Дехто із членів Товариства зможе зайняти вільні посади й придушити заворушення. Ми опинимося у виграшній позиції, й зробимо наступний крок у досягненні наших планів. А в процесі попрощаємося із Сінклером та його паскудною крамничкою.

У задушливій темряві за порт'єрою Софі запаморочилося в голові. Думки плутались, вона намагалася зрозуміти підслухане. Дівчина знала, що таке пекельна машина: папа любив пояснювати їй військову термінологію. Це була бомба із запобіжником чи механізмом, який можна налаштувати так, що він спрацює в певний час. Фредді активує бомбу під час вечірки в «Сінклері» сьогодні опівночі. Її пронизав жах: вона хотіла втекти, але ноги не слухалися.

Далеко від неї, на сцені, закінчувався другий акт, глядачі голосно аплодували, кордебалет знову вийшов на сцену, кланявся й надсилав повітряні поцілунки.

Барон і чоловік поруч із ним теж підвелися, усміхалися та аплодували. Однак голос Барона був холодний, як лід, коли він сказав:

— Навряд чи потрібно нагадувати, що все, що я розповів тобі, Фредді, — абсолютно таємне. Товариство не схильне пробачати. За будь-яке невиправдання їхньої довіри плата дуже висока. Сподіваюся, ти розумієш.

— Звісно, — із повагою запевнив Фредді. Щось в офіційності його манер здалося Софі ще більш знайомим, і вона визирнула крізь щілинку, аби роздивитися краще. І охнула, перш ніж устигла стриматися. Бо Фредді, поплічник Барона, виявився ніким іншим, як містером Купером.

Хай яким тихим був цей звук, його виявилось достатньо, щоб Барон озирнувся. Софі одразу зрозуміла, що той побачив її. Він неголосно когось покликав, і не встигла дівчина отямитися, як двері за нею прочинилися, сильна рука схопила її й витягла з-за порт'єри. Софі спробувала закричати, але їй до обличчя притисли носовичок. Задихаючись від важкого нудотного запаху, вона побачила, як чоловіки озирнулися на неї. Містер Купер був шокований, Барон байдужий, але третій елегантний

джентльмен дивився їй прямо в очі, — і вона зрозуміла, що той усміхається. Його холодна, весела посмішка була останнім, що побачила Софі, перш ніж темрява впала, як завіса, закривши світ довкола.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Морок. Чиїсь руки грубо хапають і трусять її. Голова стає все важчою й безсило хилиться набік. Вона падає, падає, у порожній голові пульсує біль. Усе тіло болить. Боляче розплющувати очі.

Софі лежала на чомусь блискучому й гладенькому. Де вона? Перед очима все пливло. Вона пам'ятала, що була в театрі, дивилася, як Ліл танцює на яскраво освітленій сцені, глядачі довкола сміялися й аплодували — усі, крім чоловіка, що мовчки сидів і кутив сигару...

Софі спробувала підвестися, але почувалася надто слабкою, її нудило. Дівчину огорнув раптовий страх, хоч вона й не розуміла чому. Софі лежала в порожній багато вмебльованій кімнаті на шкіряному дивані. Поруч помітила свою вечірню торбинку. Лампи розсіювали дивне

зеленкувате світло, та, попри це, кімната видавалася темною. Довкола виблискували різноманітні годинники та інші механізми, більшість була прикрашена золотом та сріблом і закрита в скляних вітринах. На якусь мить збита з пантелику Софі подумала, що вона у виставковій залі «Сінклера», але згадала про пограбування. До того ж, зібрані тут предмети були зовсім інші. Сінклерові скарби здавалися красивими й радісними, а в механізмах, що вишикувалися вздовж стін Баронової кімнати, відчувалося щось суворе й похмуре.

Барон. Звісно. Поступово пам'ять поверталася і, попри задушливе тепло в кімнаті, Софі затремтіла. Її знайшли за порт'єрою. Вона згадала важкий запах, коли до носа притиснули насяклий чимсь носовичок, і як усе перевернулося догори дригом і зникло. Вона зрозуміла, що її одурманили. А тоді перенесли до цієї кімнати й залишили.

Усе ще з важкою головою Софі непевно звелася на ноги. Із другого боку кімнати були двері, якимось дивом вона до них дійшла й поторсала ручку. Зачинено. Звісно, що її замкнули.

Вона порачкувала назад до дивана й упала на нього, обхопивши голову руками. Перед очима витанцьовували циферблати. Яка ж вона дурепа! Саме цієї миті містер Купер і Барон можуть бути в «Сінклері», готові запустити

пекельну машину — а вона ніяк не може їм завадити. Усередині в неї все стиснулося, коли згадала, що в універмазі будуть Біллі із Джо, і що Ліл піде на свято після вистави. Вони вже вбили Бerta, тепер збираються скривдити її друзів і, напевно, сотні інших невинних людей — а вона сидить тут ув'язнена й змушена спостерігати, як годинники на стінах хвилина за хвилиною відраховують час до півночі. У горлі став клубок.

Та водночас із відчаєм усередині почало наростати інше почуття. Воно нестримно міцнішало, і Софі зрозуміла, що почуття це дужчало вже давно, відколи звичне життя було зруйноване. Папа, «Квітучий дім», її колишнє життя, навіть «Сінклер» — у неї відібрали все й кинули тут саму, ні з чим.

Однак дещо в неї залишилося — злість, яка сповнювала її до краю. Дівчина втерла сльози й змусила себе випростатися. Їй набридло піднімати голову, зберігати спокій і здаватися незворушною. Набрідло бути сильною, набридло всі ці моральні настанови папа. Бо на нього Софі теж сердилася — насамперед за те, що покинув її саму із цим усім. Однак єдине, що мало значення тут і зараз, — план Барона підірвати сьогодні вночі бомбу в «Сінклері», і лише Софі про це знала. Коли щось і варте відчайдушного вчинку, — то це якраз воно.

Софі змусила себе піднятися й перетнути кімнату, важко дихаючи й розтираючи руки долонями, щоб зігрітися. Стрілки годинників щойно перейшли за десяту. Тобто вона лежала неспритомна не так уже й довго, і перебувала неподалік театру «Фортуна» й Вест-Енду. Час іще був.

Софі швидко підійшла до дверей і ще раз поторсала ручку. Надійно зачинено. Вона схилилася визирнути крізь замкову шпарину, але не побачила нічого, окрім порожнього коридору. За дверима, схоже, нікого не було.

Потім підбігла до вікна на протилежній стіні. Розсунувши штори, вона виявила, що вікно не просто зачинене, а й заграбоване. «Барон явно потурбувався про безпеку», — похмуро подумала Софі. А може, вона не перша, кого тут ув'язнили. Зіп'явшись навшпиньки, дівчина намагалася роздивитися щось крізь матове скло й зрозуміти, де вона, але не побачила нічого, окрім віддаленого тьмяного світла інших вікон.

Головне — не панікувати! Софі пригладила розкуйовджене волосся й спробувала подумати логічно. Біля вікна стояв великий письмовий стіл, завалений газетами, листами й мапами. Дівчина почала швидко переглядати папери. Там була купа складних креслень, схожих на годинникові механізми, і багато аркушів із цифрами й лі-

терами, списаних чітким рівним почерком. «Це, напевно, і є оті шифри», — подумала Софі. Якби Біллі був тут, імовірно, він зміг би їх розгадати, але вона нічогосінько не розуміла.

Серед паперів лежала червона шкіряна папка із золотим тисненням закрученої змії. Усередині щось було, і Софі згадала записку, яку знайшов Джо: рівний почерк, дивний знак, що видався їм схожий на змію. Вона провела пальцем по тисненню — це було те саме зображення. Записку написали тут і, безсумнівно, написав її Барон.

І весь час його шпигуном у «Сінклері» був сам *містер Купер*! Барон, напевно, надсилав йому зашифровані вказівки під виглядом звичайних документів, так, щоб ні в кого не виникло підозр. Можливо, Берт теж був до цього причетний як підручний Купера? Але тоді чому його застрелили? Не дивно, що містер Купер дуже здивувався, побачивши Софі у виставковій залі того вечора — напевно, вона завадила йому саме тоді, коли він зібрався виконати баронові вказівки. А тепер вона опинилася тут, і якщо Барон позбувся Берта, щойно той став проблемою, він анітрохи не вагатиметься, щоб так само вчинити з нею.

На мить кімната знову гоїднулася в неї перед очима, але Софі стиснула кулаки, перевела подих і повернулася

до столу. Наступним у її руках опинилося запрошення з вузькими позолоченими полями.

СІНКЛЕР

Містер Едвард Сінклер має честь запросити Вас на вечірку з нагоди відкриття універмагу «Сінклер», що відбудеться в суботу, 20 березня 1909 р. Початок о 21:00.

Універмаг «Сінклер», площа Пікаділлі, Лондон

18343	23847	84584	48317	34679	78922
73559	88312	09487	43020	21938	10873
93816	08790	17613	22989	09867	70927
35241	98778	12398	07397	98726	29700
14585	28797	22625	09088	79878	66738
00393	67843	86768	45662	26754	25476
23522	13980	25325	78989	26788	23657
66894	34587	98789	34786	14314	22535
19425	79888	23535	24565	97888	88897
57531	67832	52352	52335	67876	08707
08532	29875	15311	98798	57698	53289
57844	88966	35252	87687	25353	09899
42624	23535	58767	78766	21990	06725
38668	98799	02975	52209	36379	22355
35462	33589	09877	68868	32522	98766
45702	52523	21135	70272	07803	25678
38796	25352	78999	09887	98629	10700
22257	96868	13555	21509	46644	43489
95799	78688	23578	98766	34687	98766
27573	23566	87655	34666	23556	89679

«Як на містера Сінклера, запрошення було на диво скромне й просте», — думала Софі, перевернувши картку й розглядаючи синьо-золоту монограму Сінклера. Якщо Барон був одним зі спеціальних гостей, це означає, що містер Сінклер з ним знайомий. Звісно, він міг не знати його як Барона, але можливо, у Лондоні той відомий під іншим, більш шанованим ім'ям? Звісно, вони знайомі — пригадала Софі. Спогади про розмову в театрі й досі виринали уривчасто, але вона саме згадала, як Барон казав, що їхню відсутність помітять. І те, як назвав містера Сінклера дурнем і джерелом проблем. Барон хотів знищити Едварда Сінклера, його універмаг і всіх поруч із ним. Він був не просто знайомий із Сінклером: Барон хотів убити його. Софі зібралася з духом і продовжила переглядати документи, складаючи їх на край столу, аж раптом під стосом паперів натрапила на невеличку в'язку ключів.

Вона кинулася до дверей, але жоден ключ не підійшов. Софі відчула гірке розчарування, хоча наврод Барон замкнув би її в кімнаті з ключами від виходу. Зате один з менших ключів підійшов до шухляд столу, і Софі почала нишпорити в них, не надто знаючи, що саме шукає, але сподіваючись знайти те, що допоможе їй звільнитися. Шухляди були захаращені паперами, бухгалтерськими

книгами, листами — нічого корисного, аж раптом їй весело підморгнуло яскраве самоцвітне око.

На білому оксамиті вглибині шухляди лежав механічний горобець.

Затамувавши подих, Софі дістала диво-пташку, щоб роздивитися. У руці горобець видавався дуже маленьким, тендітним і на диво холодним. Щедро інкрустована іграшка була втіленням досконалості. Пальці дівчини потягнулися до мініатюрного ключика й обережно накрутили його. Кімнату заповнила негармонійна деренчлива мелодія. Софі беззвучно засміялася й із пташкою в руках важко опустилася на стілець біля столу.

Аж коли вона сіла й задивилася на ключик, що повільно розкручувався, заслухана в дивну мелодію, яка поступово стихала, — побачила другі двері. Вони були в книжковій шафі, і Софі навряд би їх помітила, якби точно таких не було в кабінеті папа у «Квітучому домі».

Десь у грудях зажеврів слабкий вогник надії. Може, Барон забув про ці двері й не замкнув їх? Обережно стискаючи горобця, вона підійшла, штовхнула — і розчаровано опустила руки. Двері не відчинилися. Вона спробувала знайдені на столі ключі, але ті, звісно ж, не підійшли.

Дівчина зазирнула в замкову щпарину, але нічого не побачила: схоже, ключ залишили у дверях із протилеж-

ного боку. Софі лягла на підлогу й припала до шпарини під дверима. Та побачила лише паркет. Виходу не було. Вона згадала день, коли Едіт замкнула її в комірчині з Ліл. Якби ж то зараз найбільшою її проблемою був страх перед місіс Мілтон.

Замкнута з Ліл... І раптом її осяяло. Ліл розповідала про виставу, де неймовірно вродливий герой вибрався із зачиненої кімнати. У комірчині його трюк би не спрацював через килими на підлозі. Софі поглянула на паркет: тут килимів не було. Вона тихенько засміялася.

Дівчина ще раз зазирнула в замкову шпарину. Темно. Безсумнівно, ключ був із того боку дверей, але успіх її плану залежав від того, чи за ними хтось є, а цього вона не знала. Софі прислухалась: ніби тихо. Доведеться ризикнути.

Вона повернулася до столу, взяла газету й срібний ніж для листів. Загорнула горобця в білий оксамит й обережно поклала до торбинки. І знову прислухалась. Тихо.

Затамувавши подих, Софі розгорнула газету, розглядила її й повільно запхнула під двері. А тоді, зціпивши зуби, узяла ніж для листів і вставила його вістря в замкову шпарину, обертаючи й похитуючи, щоб вивільнити ключ. Він не поворухнувся. Софі штрикнула ще раз, сильніше. Уже засумнівалася, що виштовхне його, аж раптом ключ

випав, голосно брязнувши об підлогу. Вона перелякалася, що галас приверне увагу тих, хто був у будинку, але відступати пізно. Софі обережно присунула газету до себе. Чи не застрягне ключ у шпарині під дверима й підлогою? Чи не завеликий він для цього?

Ключ пройшов! Спрацювало! У голові знову запаморочилося від полегшення, Софі підняла ключ і вставила його в замок. І крутнула. Вдалося! Їй справді вдалося. Вона вибереться звідси!

Але спочатку потрібно вийти із цього дивного будинку. Зосередившись, Софі схопила торбинку й обережно прочинила двері, навіть не уявляючи, що може чекати на неї по той бік.

3
ДЕНЬ ИЛИ ПИТЕРСБЕРГ
И МАШИ ДО БУКІНІЕМСЬКОГО ПАРАДУ ПИТЕРСБЕРГ

МАРЬПОРИТ
РЕСТОРАН
БОРН
КШИЖИ

309
Fasta spreczowane a T115

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

На площі Пікаділлі яблуку не було де впасти через численні екіпажі, коней та автомобілі. Під «Сінклером» зібралася збуджена юрба, що чекала на гостей. Глядачі із заздрістю дивилися, як щасливі власники спокусливих запрошень, убрані у вишукані вечірні сукні та фраки, піднімалися сходами до дверей.

Присутні штурхали одне одного, коли під руку з паном Гілбертом Ллойдом, щойно із прем'єри, з'явилася Кітті Шоу, зірка Вест-Енду; захоплювалися вродою знаної світської левиці місіс Ізабель Вайтлі, що прибула у вражаючій сукні з бірюзового атласу, і всі фотографи негайно кинулися робити знімки. І коли головні двері прочинялися, музика та світло поглинали обраних, а решті діставалися хіба що крихти побаченої мимохідь розкоші.

Усередині гості захоплювалися красою вестибюлю, прикрашеного лампами й гірляндами екзотичних квітів. Тут були всі бодай трохи відомі люди: поважні матрони, схвильовані панночки в легких, мов повітря, платтях, вишукано вбрані джентльмени, визнані красуні, що позували фотографам. То тут, то там можна було помітити витончену постать у неймовірній сукні, але серед такої кількості вродливих жінок практично неможливо було відрізнити, хто тут гості, а хто — дівчата Капітана, що демонструють найрозкішніші сукні універмагу. Спалахи блискали, прикраси мінилися, світло мерехтіло на лискучих інструментах духового оркестру та сяяло на завитках корпусу золотого годинника. Здавалося, навіть келихи шампанського піймали золоті іскри й розсіювали їх довкола. Видовище було приголомшливе, і від хвилювання кілька панянок, для яких ця вечірка виявився першим у житті, зімліли.

У залах точилися голосні розмови про запрошених знаменитостей. Художник Макс Каменскі упадав за модельєркою міс Генрієттою Бовілл, вродливий актор з театру на Бродвеї Фредерік Уїтмен танцював з найстаршою донькою герцога Бофорта. Схоже, присутня була більшість кабінету міністрів. І справді — бракувало лише самого містера Сінклера. Клодін шепнула мсьє Паскалеві, що той і досі перебуває з найважливішими гостями у своїх

розкішних апартаментах. Але навіть без господаря можна було не сумніватися, що вечірка з нагоди відкриття «Сінклера» стане блискучою світською подією — як устиг занотувати в блокноті срібним олівчиком, що його завжди про всяк випадок тримав під рукою, автор світської хроніки «Іост», перш ніж натовп знову затягнув його у свій вир.

Софі навшпиньки пробиралася довгим порожнім коридором. Кімната, де її ув'язнили, була багато вмебльованою, нею явно часто користувалися, натомість коридор справляв зовсім інше враження. Навіть у невиразному світлі вона помітила, що паркет змінився на грубі дошки. Вони зловісно поскрипували під ногами, хоча Софі й намагалася ступати якомога тихіше. Стелі заснувало павутиння, вікна були наглухо забиті й лише поодинокі смуги світла від вуличних ліхтарів пробивалися крізь дошки. То тут, то там дівчина натрапляла на двері, що вели до порожніх кімнат, де зі стін клаптями відпадали пожовклі шпалери, а підлоги вкривали ветхі килими. Серце в неї виривалося із грудей, а все тіло напружилось. Що це за місце?

Софі поспішала, усе ще непевно тримаючись на ногах. Кілька разів вона навіть спіткнулася. Там, де темрява була особливо непроглядною, довелося йти навпомацки, тримаючись однією рукою за стіни, з яких від доторку

сипався тиньк. І весь час дівчина думала: чи в будинку є хтось із Баронових людей? Чи її лишили саму? Так чи інакше, вона хотіла вибратися звідси якомога швидше.

Урешті вона дісталася сходів, які губилися в темряві. Озирнулася, однак іншого шляху не було. Доведеться йти.

Софі спускалася все нижче й нижче, обережно намагаючи кожен сходинок, перш ніж ступити на неї. Сходи здавалися довжелезними, але зрештою вони закінчилися. Дівчина стояла в низькому кам'яному тунелі, крізь тонкі атласні туфельки відчувався холод каміння. У тьмяному світлі на старому, запилюженому столі вона розгледіла лампу й із полегшенням узяла її. Поруч навіть знайшлася коробка сірників. Не замислюючись, Софі чиркнула одним. Маленький жовтий вогник у темряві додав їй упевненості в собі.

Тремтячими руками запалила лампу й зраділа, коли тепле світло розігнало темряву. Та не встигла Софі трошки розслабитися, як замислилась, звідки тут, де все вкрите шаром пилу, взялися нова гасова лампа й повна коробка сірників. Хтось нещодавно сюди навідувався. І він може бути зовсім поруч.

Намагаючись не звертати уваги на страх, що наростав усередині, вона рушила далі, високо піднявши лампу й освітлюючи нею кожний куток. Це був старий порожній

підвал. Де-не-де лежали діжки чи стояли шафи із заплісневелими пляшками вина. Вогке повітря обвівало холодом шкіру, вона затремтіла від важкого затхлого запаху. Кожна порожня кімната вела до наступної, і так без кінця, а виходу все не було. «Десь він таки має бути», — подумала Софі, намагаючись не впасти у відчай. Але порожній підвал переходив у наступний порожній підвал, і вона вже не могла згадати, з якого боку прийшла.

Її почала огортати паніка, дівчина схлипнула — у темряві цей звук пролунав вражаюче голосно. І тут вона почувала віддалений шум — спочатку шарудіння, а тоді жахливий гуркіт, наче щось протягнули підлогою. Хотілося закричати, але жоден звук не вирвався з горла. Замість цього вона побігла, судомно стискаючи лампу, перечіпляючись через каміння, аж доки її не зупинила стіна. Намість у неї запаморочилася голова й вона не могла поворухнутися, та невдовзі усвідомила, що під долонею щось є — тверде й холодне. Стиснула пальці. Клямка! Вона знайшла двері!

Смикнула їх на себе, але ті не ворухнулися. Знову пролунав гуркіт, і Софі злякалася. Вона ще раз поторсала, ручка врешті зі скреготом піддалася, дівчина потягнула двері на себе, швидко проскочила в отвір, і в паніці впустила лампу. Важкі двері захрюснулися в неї за спиною, і вона опинилася в абсолютній темряві.

Тремтячими руками Софі намацала лампу й сірники. Двічі впустила коробочку, перш ніж удалося знову запалити світло.

Доки Софі збиралася із силами, жахливий звук затих, і на зміну йому настала лунка тиша. Запах плісняви теж зник. Дівчині здалося, наче вона опинилася в дивній герметичній капсулі на дні океану. У світлі лампи побачила черговий підвал, проте він був доволі чистий, без павутиння й куряви. Уздовж стін стояли стелажі, заповнені коробками та ящиками. Схоже на склад у «Сінклері» — спантеличено подумала Софі. Під протилежною стіною стояв великий металевий сейф.

«Це сховище», — прошепотіла дівчина, і її голос прозвучав неприродно лунко. Намагаючись угамувати серцебиття, Софі роззирнулася приміщенням, освітлюючи лампою кутки. Нічого нового там не було, тож вона підійшла до полиць і навмання вибрала невеличку скриньку. Підняла кришку. Із м'якої соломи щось сліпуче зблиснуло. Дістала предмет і роздивилася його при світлі лампи. Це був величезний самоцвіт. У другому ящику лежала діамантова корона. Коштовності. Неймовірно. У цьому сховищі зберігалася дбайливо спакована решта скарбів, викрадених із виставкової зали в «Сінклері».

Спершу Софі замислилася, а тоді рішуче закрила скриньку. Зараз головне — вибратися звідси. Лише їй

відомо, що має статися в «Сінклері», і лише вона може завадити цьому. І шлях до цього один: повернутися в порожній будинок та спробувати знайти вихід назовні.

Вона попрямувала до дверей і обережно їх відчинила, усім серцем сподіваючись більше не почути жахливого звуку в темряві. Врешті Софі наважилася знову ступити в коридор, високо піднявши лампу над головою. Тепер дівчина обережно рухалася вздовж стіни й намагалася рахувати кроки. Вона мріяла про драбину чи сходи — будь-що, по чому можна піднятися й вийти із цього підземного лабіринту. Та врешті вийшла на дещо зовсім інше: приземкуватий, викладений каменями-кругляками тунель, що зникав у мороці. Повітря в ньому було холодне й вогке, під ногами тьмяно зблискували брудні калюжі. Десь далеко скрапувала вода.

Лампа освітила намальовану крейдою на стіні стрілку, що вказувала вглиб тунелю. Софі прийняла рішення, закинула розшиту бісером торбинку на плече й підняла ліхтар. Секунду із сумом дивилася на поділ своєї найкращої сукні, на подаровані Ліл чудові атласні черевички. А тоді ступила в брудну воду й знову рушила в темінь.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Годинник вибив восьму, музика раптово стихла й танці зупинилися. Запанувала тиша, у залі почала наростати атмосфера загального очікування. Аж раптом спалахнув прожектор — і всі вражено ахнули: в ідеальному колі світла з'явився сам містер Сінклер. Він стояв на галереї, високо над гостями. У руці тримав келих шампанського, білосніжний жилет контрастував із розкішним фракком, на якому блищав ланцюжок золотого годинника.

— Пані та панове! — повільно заговорив він гучним голосом і слова відбилися від стін вестибюлю. — Дякую, що приєдналися до мене з нагоди урочистого відкриття універмагу «Сінклер». Я радий вітати вас усіх тут. Як вам відомо, «Сінклер» — не просто універмаг, а тому цей вечір буде особливим. Сьогодні універмаг належить вам: ходіть

досхочу, на вас чекає безліч сюрпризів. Насолоджуйтеся і приготуйтеся до несподіванок. Та спочатку я б хотів, щоб ви взяли келихи й ми разом виголосили тост...

Унизу виріс ліс келихів із шампанським, і гості хором проказали:

— За «Сінклер»!

Біллі вискочив бічними дверима на кінний двір. Усередині було гаряче й задушливо, і він не міг збагнути, як молодим джентльменам у фраках вдається залишатися такими спокійними й увічливими. Його форма неприємно прилипала до тіла, а гасання магазином помітно втомило хлопця. Наповнене знайомим туманом нічне повітря приємно холодило обличчя.

Кінний двір виявився порожнім: усі візники та посильні давно пішли, сьогодні ввечері доставок не було. Покупки гостей пакуватимуться й розвозитимуться в понеділок, у коробках, перев'язаних особливою золотою стрічкою на згадку про вечірку. Біллі сперся на холодну стіну, у вухах дзвенів відгомін свята, а в голові роїлися суперечливі думки.

Хлопець намагався усвідомити почуте в кабінеті містера Сінклера. Він гадав, що Берт цілковито видужає, — і сподівався, що коли той оклигає, то розповість правду про пограбування й підтвердить непричетність Софі. Тепер Джонс мертвий, і ніхто із працівників «Сінклера» про це

не знав. «Враховуючи обставини, ми не можемо дозволити собі сьогодні напруженої атмосфери», — знову почув він спокійний голос містера Сінклера. Біллі провів рукою по обличчю, хлопцеві стало недобре, а потім його огорнув сум. Він ніколи особливо не симпатизував Бертові, але те, що з ним сталося, — просто жахливо.

І постріл відбувся прямо тут — у дворі, раптом усвідомив Біллі й здригнувся. У темряві було моторошно, на секунду він подумав, чи не повернутися назад і не сховатися в якомусь кутку почитати «Хлопців Імперії», що лежали в кишені, та заспокоїтися. Але Біллі знав, що на це немає часу: він наважився вискочити лише на пару хвилин.

Цього разу хлопець пообіцяв собі зосередитися на праці й лише на ній, і довести дядькові, що він не лінивий нездара, який не може впоратися зі своєю роботою. Він вимив руки, аж шкіра почервоніла, начистив черевики, аж вони засяяли майже як дядькові, і навіть пригладив неслухняне волосся брильянтином, позиченим у мсьє Паскаля. Біллі ідеально дотримувався всіх інструкцій. Він виконував свої обов'язки, а в натовпі довкола з'являлися й знову зникали обличчя: міс Кітті Шоу, оточена групою залицяльників, піднімає келих, проголошуючи тост; міс Етвуд дає вказівки офіціантові; містер Мак-Дермотт стоїть на галереї й уважно спостерігає за всіма. Містер Купер, що снує в юрбі, наче темна тінь. Однак Біллі вирішив не відволікатися. Щоразу,

помітивши управителя універмагу, Біллі згадував про револьвер і небезпеку, яка чигає на них, однак гнав ці думки подалі. І про смерть Берта він забуде. Думати про таке — не його справа: він не Монтгомері Бакстер і ніколи ним не стане. «Не сперечайся. Не задавай питань», — пролунали в голові слова дядька Сіда.

— Агов!

Хлопець вирішив, що голос із темряви йому почувся: мабуть, після галасливої вечірки слух підводить. Але ось знову, настирливіше й сильніше:

— Агов! Біллі!

Біллі стривожено озирнувся. Із темряви виринула постать, і він відступив назад, а тоді з полегшенням зрозумів, що це Джо. Але що він тут робить о такій порі, серед ночі?

Джо кивнув головою вбік, показуючи, щоб вони відійшли в тінь, де їх ніхто не побачить. Він весь час нервово роззирався, і Біллі охопило лихе передчуття.

— Що сталося? — спитав він, наблизившись.

— Я шукав тебе, — коротко сказав Джо, сам не свій. — Треба спуститися в підвал.

— Не можу, — знітився Біллі. Побалакати в підвалі було б добре, але ж Джо розуміє, що він не може просто так вештатися в розпал святкування. — Дядько Сід мене прибіє, якщо не повернуся вчасно.

— Ти мусиш, — нервово сказав Джо.

— Я справді не можу, — сказав Біллі, — не хочу більше проблем. Постараюся прийти пізніше, якщо вийде.

— Кажу тобі, ти маєш спуститися зараз, — наголосив Джо. І зніяковів: — Дехто хоче з тобою поговорити.

Софі швидко плеснула води в обличчя. Вона тремтіла у своїй тонкій сукні, але холоду не відчувала, просто тіло трохи залякло. Свіжа вода була дуже приємна після вогкого й затхлого повітря в тунелях. Їй уже почало здаватися, що вона лишиться там назавжди. Світло лампи кидало дивні гострі тіні, тишу порушувало хіба що ритмічне капотіння води, човгання й відгомін власних кроків, а десь далеко — тихе шарудіння, але Софі щоразу переконувала себе, що це лише щурі.

Тунель закінчився раптово. Ще до того, як вона побачила двері з великою намальованою крейдою літерою «С», ще перед тим, як вона розчахнула їх і вдихнула цей неповторний аромат троянд із фіалками, інтуїція підказувала їй, куди саме вона прийде. Затамувавши подих, змокла й брудна Софі стояла в темному підвалі універмагу «Сінклер» перед рядом блискучих шуб. «Дістань горобця. Десята, підземелля». Містер Купер увесь час спілкувався з Бароном — вражено зрозуміла дівчина. Він постійно ходив підземним переходом, що вів безпосередньо зі складу шуб у підвалі «Сінклера» до підвалів у дивному будинку Барона.

Софі ледь не зомліла від полегшення, пройшовши вперед і торкнувшись м'якого хутра. Десь ізгори, здалеку, долинали приглушені звуки музики й голоси, ледь чутно бренькало піаніно, хтось співав — і вона зрозуміла, що це звуки свята з нагоди відкриття, яке було саме в розпалі. Софі стояла, закоцюбла від холоду, аж раптом годинник у вестибюлі пробив одинадцятку. І ці звуки наче перемкнули вимикач десь у неї всередині. Вона точно знала, що повинна зробити! Там, у магазині, — сотні людей, що були в жахливій небезпеці. Люди, яких Барон, не змигнувши оком, уб'є, щоб замести власні сліди. Там Ліл та її друзі. Вона повинна зупинити його.

Знову хлюпнула води в обличчя, спробувала заспокоїти дихання й угамувати тремтіння. За спиною почулися кроки. Вона розвернулася й побачила обуреного й спантеличеного Біллі, за яким поспішав Джо.

— Ти що тут робиш? — спитав Біллі.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Треба викликати поліцію, — прошепотів Біллі.

— Я ж уже казала, — просичала у відповідь Софі, ви-
зираючи з їхньої схованки за двома мармуровими русал-
ками, що прикрашали фонтан у вестибюлі. Грав оркестр,
лунала музика, гості танцювали. — Їм не можна довіряти.
І в нас немає часу. Барон казав, що з'явиться після одинад-
цятої. Тобто зараз.

— Тоді варто ще комусь повідомити, я бачив містера
Мак-Дермотта...

— Ні, — нетерпляче прошепотіла Софі. — Пам'ятай,
він теж може працювати на нього, — дівчина роззиралася
вестибюлем, намагаючись знайти Барона серед барвисто-
го натовпу.

Вона не могла повірити, що повернулася сюди. Софі вже встигла забути, яке ж тут усе гарне: скрізь сяяли лампи, м'яко освітлюючи гостей, а ті всміхалися й жартували в колах золотого світла й не здогадувалися про небезпеку, що чигала на них. Софі відчула, як усередині все стиснулося. Якби вона закричала, щоб усі негайно вийшли з будинку, — чи послухалися б її?

— Не знаю, — сказав Біллі. Його охопило жахливе передчуття. З одного боку, він не міг перестати думати про дядька Сіда, який уже напевно його шукає, і якщо Біллі швидко не повернеться — може виконати свою погрозу й поскаржитися Куперові. Водночас він і досі не оговтався від розповіді Софі, зокрема про містера Купера.

Хлопець провів спітнілою долонею по лобі. Із того, що розповіла Софі, він ніяк не міг повірити в одне. Видавалося неможливим, що містер Купер — той самий містер Купер, який вичитував йому за брудні руки чи незашнуровані черевики, який ходив і перевіряв, чи всі дотримуються правил, — насправді працював на Барона. А крім того всі ці шпигуни й зрада, викрадення та секретні тунелі. Бомба! Це все звучало неймовірно, наче його мрії про Монгтомері Бакстера раптом стали реальністю. Він краєм ока позирнув на Софі, яка уважно приглядалася до гостей, і вкотре перепитав:

— Ти впевнена?

— Скільки разів повторювати? — нетерпляче мовила його подруга. — Абсолютно. Містер Купер увесь час працював на Барона. Він організував пограбування. Викрав прикраси. Мабуть, він же й поранив Берта — і тепер Берт мертвий. Купер підлаштував, щоб усе виглядало так, наче злодії проникли іззовні, та насправді весь час це був він. Саме він виніс прикраси через тунель у підвалі до сховища Барона, як і написано в записці.

— Дістань горобця. Десята, підземелля, — пробурмотів Біллі.

— Баронові потрібен був лише горобець. Усе інше не мало значення — лише приємний додаток. Йому потрібен був горобець, щоб зрозуміти принцип його роботи й розробити систему кодування, яку ніхто не зможе розгадати, навіть найкращий спеціаліст із шифрування. Цей чоловік — шпигун, продає секрети Британії іншим країнам. У нього є креслення якихось підводних човнів, які він планує передати комусь із Німеччини сьогодні на вечірці.

Біллі протяжно присвиснув. У всіх історіях «Хлопців Імперії» завжди було повно шпигунів і зрадників, але слухати, як Софі розповідає, що це відбувається тут і зараз, на вечірці, у них під носом, здавалося неймовірним.

— А тоді Купер запустить вибуховий механізм і знищить «Сінклер».

— Але навіщо?

Софі розгублено похитала головою.

— Не знаю. Він не любить містера Сінклера, але це не єдина причина. Може, тому, що тут зібралося багато важливих людей. Він говорив про страх і нестабільність, я не дуже зрозуміла, але це не має значення. Мусимо його зупинити.

— Софі, якщо це правда, ми повинні негайно комусь повідомити, — знову наголосив Біллі.

— Я розумію, але кому? Містера Сінклера я ніде не бачу, ми не можемо звернутися до когось із працівників — бо ті можуть бути заодно з Купером! Половина з них може виявитися його співниками.

«Половина працівників може виявитися його співниками». Перед очима спалахнув образ дядька Сіда. Із важким серцем він знову згадав його слова, сказані в гардеробній. «Не сперечайся, не задавай питань, просто слухай і виконуй вказівки». Неможливо, щоб дядько Сід був частиною плану містера Купера!

— Хай там як, у нас немає часу, — продовжила Софі. — Вони от-от передадуть папери. Якщо зможемо завадити цьому, ворог не отримає секретних документів, — Біллі

відкрив був рота, але дівчина вела далі: — А якщо передача не відбудеться, якщо нам вдасться затримати їх, Купер не зможе активувати бомбу, бо Барон і його зв'язковий усе ще будуть *усередині*. Так ми зможемо виграти час, щоб їх зупинити, — вона у відчаї перевела погляд на Біллі, що смикав її за рукав, намагаючись перервати. — Я знаю, ти вважаєш мене божевільною, але присягаюся, що це все правда. Ми не можемо цього допустити, просто *не можемо*.

— Зажди, Софі, — перебив її Біллі. — Здається, я його бачу. Барона. Он там, *дивися!*

Джо не міг усидіти в темному підвалі. Слова «Барон» і «бомба» гули йому в голові, наче церковні дзвони. Інстинкт самозбереження переконував якомога швидше вибиратися із «Сінклера». Він не збирався сидіти на місці й чекати, доки будівлю висадять у повітря. Однак і досі був тут.

Барон в універмазі, принаймні так сказала Софі. Він похитав головою, усе ще не в змозі повірити, що та вродлива юна леді, яка дала йому шилінг кілька днів тому, і забрюхана мокра дівчина, яка з'явилася в підвалі сьогодні вночі, — одна й та сама особа.

Уся її розповідь звучала дивно. Насамперед, ніхто ще не втік від Барона. Він не міг зрозуміти, як їй це вдалося.

Може, ніхто не припускав, що така чепурна панянка в білих рукавичках і з вишуканими манерами намагатиметься втекти? Він і сам би не подумав, що вона на таке здатна. Але Софі виявилася сильнішою, ніж гадалося, — і вона не була дурною. Якщо сказала, що йому треба залишити підвал, треба дослухатись.

Ця думка змусила його поквапитися. Поспішаючи нагору, дівчина забула свою торбинку. Джо не надто уявляв, що з нею робити, тож незграбно сунув під пахву, став на ящик, підтягнувся й виліз у вікно. Вікно виходило на кінний двір, і саме цим шляхом він зазвичай вибирався та спускався до підвалу. У темному порожньому подвір'ї він заспокоївся, і в голові дещо прояснилося.

«Барон в універмазі». Ця думка спершу лякала його, а тоді раптом розсердила. Це мало бути його місце — безпечне, тихе й подалі від Іст-Енду, але незбагненним чином Барон проник і сюди. Куди б Джо не пішов, Барон слідував за ним, мов тінь.

Він був уже по горло ситий постійним страхом. Якби мав гроші, — думав Джо, — то негайно вийшов би звідси й поїхав з Лондона. Пішов би в доки, купив місце на якомусь старому кораблі, байдуже куди, — може, до Америки. Кудись, де він не знатиме нікого й ніхто не знатиме його.

Проблема лише в тому, що грошей у нього не було й не передбачалося. Біллі й решта — усі вони ставилися до нього добре, але навряд чи хтось мав зайву копійчину. Він подивився на сумочку Софі й зважив її в руці — вона здалася йому важкою. Згораючи від сорому, Джо відкрив торбинку й зазирнув усередину. Грошей там не було, лише дівчачий дріб'язок: віяло, хустинка й щось маленьке та важке, загорнуте в м'яку білу тканину. Цікавий, що там, хлопець розгорнув шматинку.

Промінь світла впав на предмет у його руках — і той замерхтів. Від подиву в Джо відвисла щелепа — він зрозумів, що це.

Звісно, це виявився горобець. Маленький і важкий, ледь задерта голівка, задерикуватий блиск коштовного ока — він виглядав таким живим, що здавалося от-от змахне крильцями й випурхне з рук. Під емаллю й каменями виднівся тонкий золотий механізм. Тремтячим пальцем хлопець торкнувся коліщаток.

Джо був зачарований. Як механічний горобець опинився в торбинці Софі? Невже їй удалося забрати його в Барона? І тут йому сяйнуло: за повернення горобця, цілого й неушкодженого, обіцяли п'ятдесят фунтів винагороди. Виявляється, у нього є гроші — ось, лежать прямо на долоні.

Думки завирували йому в голові. Можна відразу піти до фараонів, віддати горобця й зажадати обіцяної винагороди... Але тільки дурень так би вчинив. Вони вирішать, що сам Джо його й поцупив. Набагато простіше піти на Друрі-Лейн — там був лихвар, який ні про що не питався. Із грошима в кишені він швидко опиниться в доках, щоб навіки попрощатися з Бароном.

Ця думка надихнула Джо. На мить кольнуло відчуття провини перед Біллі й Софі, котрі намагалися зупинити — як вони казали? — пекельну машину. Але чим він насправді може їм допомогти? Та вони й не просили про це — сказали йому забиратися, вирішивши, що користі від нього жодної. І були праві, еге ж? Він не підставлятиметься заради купки багатіїв.

Доки Джо стояв і розмірковував, із тіні вискочив Блекі й потерся головою йому об ноги. Хлопець присів, але схоже, сьогодні кіт не був налаштований на пестоці й пішов геть, задерши хвоста. «Така котяча натура, — подумав Джо. — Незалежні самітники. Без почуттів».

Він тільки зробить їм послугу. Вони не муситимуть його більше переховувати. Хлопець прогнав неприємну думку, що вирішить Софі, коли виявить пропажу, а тоді ще гіршу — що скаже Біллі, коли зрозуміє, що Джо пішов. А ще була Ліл... він точно знав — де б не опинився,

іншої такої не зустріне. На мить Джо засумнівався, але швидко опанував себе. Не дивно, що Джем і решта вважали його слабаком! Чи він і справді думав, буцім така дівчина, як Ліл, захоче мати щось спільне з таким волоцюгою? Правда полягала в тому, що Ліл і решта ніколи не стануть його друзями — не насправжки. Вони жили в іншому світі, за зовсім іншими правилами — згідно з якими Біллі міг потрапити в халепу, допомагаючи таким, як Джо, чи мчав ризикувати власною головою, щоб урятувати голови інших. Йому ніколи не стати схожим на них. Як і Блекі, він мусить сам дбати про себе, за нього ніхто цього не зробить. Добре було б подякувати, але, може, це й на краще.

Рішення прийнято. Він знову загорнув горобця в тканину й поклав до кишені. Саму торбинку з речами лишив у кутку біля службового входу. І швидко рушив до воріт, що вели з кінного двору, раз лише озирнувся на «Сінклер» — і вийшов у провулок.

Аж раптом почув голос Ліл: той чітко прозвучав у голові, наче вона опинилася поруч і повторила вже раніше сказані в парку слова: «Ми не можемо сидіти склавши руки... Це було б неправильно». Джо зупинився й тихо вилаявся. Те, як він саме збирався вчинити, було досить неправильним, еге ж?

Джо засумнівався, його роздирали суперечливі почуття. І доки він стояв, то побачив дещо, від чого серце завмерло в грудях. Біля входу, спершись на блискучий чорний автомобіль, стояли й курили три постаті, які він упізнав би будь-де. Хоча й вдягнуті інакше, у темну форму шоферів, що возять джентльменів, але помилитися було неможливо. Джо відступив назад у рятівну тінь кінного двору, та надто пізно. Один з них озирнувся й дивився просто на нього.

— Так-так-так... А хто це тут у нас такий? Наш давно загублений друзяка Джо. Де ж ти був, малюче Джо? Ми скрізь тебе шукали...

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Софі аж у горлі пересохло. На протилежному кінці заповненого вестибюлю вона побачила того, про кого говорив Біллі. Висока помітна постать із фіолетовим шовковим шарфом на шиї та сигарою в руці стояла біля оркестру.

— Це він, — тихо промовила Софі.

— І що тепер? — спитав Біллі.

Повз них попід руку пройшла весела парочка, на секунду заслонивши Барона. А коли віддалилася, вони здивовано побачили, що поруч із Бароном стоїть молода жінка в гарній зеленій сукні з шовку й тафти. Її волосся закручувалося ідеальними кучериками. Схоже, вона щойно приїхала — її плечі вкривала коротка біла шубка, у руках незнайомка стискала білу хутряну муфту.

— А це хто така? — спитав Біллі.

Дівчина розгублено похитала головою. І лише коли жінка повернулася до Барона, наче відповідаючи на чийсь, принагідно кинуту репліку, Софі зрозуміла, що відбувається.

— О, ні! Це і є берлінський зв'язковий, — пробурмотіла вона.

— Оця?.. — перепитав ошелешений Біллі. — Але ж...

Та Софі вже схопилася на ноги. Вона не уявляла, що збирається робити. Навіть пробираючись між людьми, штовхаючи офіціантів з підносами й наступаючи на шлейфи суконь, вона не думала ні про що інше, тільки про те, що в неї на очах Барон швидко дістає конверт із кишені та передає його леді в шубці. Люди здивовано позирали на Софі. У натовпі виділялося лише обличчя якогось чоловіка, що прикипів до дівчини поглядом. Але зупинятися чи згадувати, хто це, було ніколи. Вона просто бігла вперед, інстинктивно схопивши з таці отетерілого офіціанта келих шампанського. Жінка взяла конверт і вже збиралася сховати його в муфті, але Софі саме добігла й вихлюпнула шампанське просто їй в обличчя.

Жінка здригнулась і зойкнула від холодних струмочків, що потекли по шиї. Це дало Софі ту необхідну мить! Вона блискавично вихопила конверт із рук жінки, краєм ока помітивши розлючене обличчя Барона. І ось вона знову щодуху мчала крізь юрбу, а за нею біг Біллі.

— Які ж ми раді знову тебе бачити, малюче Джо.

Джем ходив довкола нього, бавлячись, наче кіт мишею. Джо інстинктивно відступив, але Том якимось чином уже опинився за його спиною.

— Стережися, — вишкірився той.

Вони оточили його трикутником: Джем, Томмі та Айзек — хлопець із руками, як довбні, колишній чемпіон з боротьби, як пам'ятав Джо. Хлопець сумно подивився, як зовсім поруч освітленою площею Пікаділлі снували автомобілі, лунали голоси. Там він міг бути в безпеці. Але тут, у вузькому провулку, який вів до кінного двору, було темно й безлюдно, а поруч маячили хіба що силуети Джема, Томмі та Айзека.

— Що ви тут робите? — врешті видушив він із себе.

— Що ми тут робимо? — передражнив його Джем зі знайомою кривою посмішечкою, а тоді презирнувся спочатку із Томмі, а тоді з Айзеком. — Що ми тут робимо, хлопці?

— Допомагаємо, — радісно пояснив Томмі.

— Саме так, — погодився Джем. Він замислено дивився на Джо. — Так, ми тут допомагаємо. І ось що я тобі скажу: одне мене цікавить, а саме — що робиш тут ти, малюче Джо. Я гадав, ти намагатимешся більше з нами не зустрічатися. Не надто розважливо із твого боку.

— Просто йду собі в справах... — почав було Джо, відступаючи назад, але чомусь щоразу за його спиною виринав хтось із трійці.

— Не варто поспішати, — промовив Джем. Він стояв так близько, що Джо розгледів його поламані зуби. — Нам є про що поговорити.

— Агов! Джо!

Голос пролунав так раптово, що всі аж підскочили від несподіванки. Голос був дівочий і, піднявши очі, Джо побачив, як до них поспішає Ліл. Дівчина розпашіла від збудження: адже сьогодні була її прем'єра в театрі, згадав він, і тепер Ліл ішла на свято. На голові в неї красувався капелюшок із маками, пурпуровий шарф на шиї підкреслював яскраві губи й рум'янець на щоках, а темне волосся здавалося ще блискучішим.

— Не думала тебе зустріти! — вигукнула вона, підбігши. А тоді помітила трьох чоловіків. — Добрий вечір, — радісно привіталася Ліл.

Джо весь затерп від страху, коли Томмі розплився в посмішці.

— Оце так-так, малюче Джо, — протягнув він з огидним задоволенням у голосі. — А хто це в нас тут такий?

Софі не знала, що вміє так швидко бігати. Її черевички ковзали блискучим паркетом, подих забивало, але вона

мчала далі, розштовхуючи здивованих й ошелешених гостей.

— Гей, ти! Зупинись! — почулося позаду, але Софі й не думала про це. Вона бігла, проминувши прилавки з рум'янами, пудрою й парфумами, оминула посильного з горою коробок. Далі повз відділ квітів, де натовп зібрався подивитися на соло балерини в ніжно-рожевій пачці. Вгору й убік, вище сходами, вона мчала, притискаючи до грудей конверт, а Біллі біг поруч. За спиною чимраз ближче гупали важкі кроки. Вона напружено думала, куди метнутися далі. Через галерею, читальний зал, службовими сходами. Може, вийде відірватися на четвертому поверсі.

Вони вбігли до відділу капелюшків. Тут нічого не змінилося. Промчавши, наче в імлі, і перекинувши вітрину з капелюшками, Софі почула вереск Мінні та Вайолет.

— Ти що тут забула? — не вірячи власним очам і взявши руки в боки, загородила їм дорогу Едіт. Та Софі відштовхнула її й побігла далі. Часу не було, ані Едіт, ані будь-хто інший не міг її спинити.

Знову сходи. Дівчина прислухалася до тупоту позаду, але почула лише власний подих та відлуння кроків — своїх та Біллі. Перед очима все пливло, у тісному корсеті дівчина ледве дихала, однак продовжувала бігти, знаючи, що десь унизу годинник відраховує хвилини до півночі.

— Не сюди! — прохрипів Біллі позаду. — Вийдемо на дах!

— Я знаю, там можна спуститися через оранжерею, а з другого боку є сходи, — видихнула Софі.

Вони промайнули крізь двері й опинилися на терасі на даху. Після гучної вечірки тут було напрочуд тихо, лише молоде листя дерев шелестіло на вітрі. То тут, то там парочки гуляли посипаними гравієм доріжками. Софі різко звернула праворуч із центральної алеї й занурилась у чорні тіні дерев, що темніли, наче гострокутні витинанки.

Двері були просто перед нею, одразу за ставком із золотими рибками. Звідси вони могли б спуститися й вийти на вулицю — там, серед людей, можна остаточно позбутися переслідувачів. Вона з полегшенням ухопилася за клямку, але двері не відчинилися. Софі нетерпляче поторсала.

— Чорт, зачинено, — видихнув їй над вухом Біллі.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Софі стояла на даху, притискаючи до грудей дорогоцінний конверт, серце стугоніло, а вона не знала, куди бігти далі.

Вітер пронизував її, розвівав волосся й забруднену спідницю. Унизу клаптиковою ковдрою простягнувся Лондон, немов осяяний дрібними вогнями пейзаж із лялькових будиночків. Приховані зазвичай деталі зараз було видно як на долоні: комини й криві дахи; маленькі, наче поштові марки, непомітні віконечка на горищах; арматура на дахах площі Пікаділлі підтримує літери, що складаються в слова на кшталт «СИГАРИ» чи «БОВРІЛ»⁵.

---

⁵ Bovril — торгівельна марка концентрованого бульйону (прим. пер.).

Вона задивилася, як тротуаром пересувалися крихітні, мов іграшкові, силуети людей.

Світло потьмяніло, Софі запаморочилося в голові. Голоси й кроки ставали дедалі ближчими й швидшими, тікати було нікуди.

— Придумав! — раптом вигукнув у темряві Біллі. — Скоріше! Сюди!

Вони знову бігли по даху, кроки відлунювали, а подих у грудях перехоплювало. Між тінями дерев вони мчали крізь сад до ставка. Там було щось на кшталт альтанки, де вишукані леді могли зустрічатися спекотними літніми пообіддями, щоб попити в затінку чаю з льодом. Зараз, звісно, у ній було темно й порожньо, але вони вбігли досередини й зачинили за собою двері. Тиша. Біллі взяв із рук Софі конверт, роззираючись довкола, наче шукаючи, де б його сховати, але Софі жестом наказала йому сидіти тихо.

Затамувавши подих, обоє припинили в темряві.

Повільні кроки прошурхотіли гравієм. І зупинилися.

Із-за дверей пролунав голос:

— Я вражений вашими діями. Справді. Ви мене здивували, а таке трапляється нечасто. Однак зараз немає коли бавитися в хованки. Виходьте й віддайте конверт. У мене ваші друзі й, боюся, настрій у них не надто радісний. І якщо не зробите, як я кажу, він стане ще гіршим.

Софі стояла поруч із Біллі в альтанці. Вона забрала в хлопця конверт і знову притисла до грудей.

Навпроти нетерпляче переминався з ноги на ногу Барон. Одразу за ним стискав револьвер Купер. Очі Біллі вилізли на лоба, коли він побачив управителя універмагу, однак Софі не звернула на того жодної уваги: вона із жахом дивилася, як Купер вільною рукою тримає Ліл. Волосся в неї розтріпалося, від страху дівчина пополотніла.

Двоє дужих чоловіків у формі шоферів, що стояли поруч із Бароном, тримали Джо — його щокою збігала цівочка крові, хлопець відчайдушно силкувався вирватися. Третій чоловік стояв позаду зі шматком свинцевої труби в руках, задоволено помахуючи нею.

Побачивши Біллі, Купер несподівано йому всміхнувся:

— Знову вскочив у халепу, Паркере? Як завжди, голова забита всім, тільки не роботою, — голос звучав абсолютно так само, як завжди — різко, чітко й дуже знайомо.

— Це все ви, — видушив із себе Біллі, але його голос затремтів. — Це ви вкрали коштовності. Ви стріляли в Бerta Джонса.

Вираз обличчя Купера не змінився.

— Бідолаха Берт, — промовив він буденним тоном, міцніше притискаючи Ліл. — Так пишався моєю довірою. Але я зробив невдалий вибір. Берт не вмів тримати язика

на припоні й не патякати. Не пощастило, — Купер на мить зупинив погляд на Софі. — Можливо, варто було вибрати в помічниці тебе, — іронічно зауважив. — Ти продемонструвала надзвичайні здібності.

Біллі обурено глянув на нього.

— Увесь цей час ви працювали на Барона, чи не так? — спитав він, жестом вказавши на Куперового товариша, що саме почав виявляти ознаки нетерплячості. На подив Біллі, Купер розреготався.

— Ох ти ж, недотепо, — сказав він. — Я завжди знав, що ти малий дурник, Паркере. Справді вважаєш, що Барон особисто перейматиметься кимсь таким, як *ти*?

Софі наче грім ударив. Із переможного виразу Куперового обличчя було зрозуміло, що це правда: чоловік зі шпакуватим волоссям, що стояв зараз на даху, — не Барон. Які ж вони були дурні, гадаючи, що врешті дізналися, як виглядає Барон. На мить вона подумки повернулася до ложі й знову побачила сцену, де маленькі люди рухалися, наче маріонетки. «Фітце, ти забагато говориш». І раптом усе стало на свої місця: елегантний джентльмен, обличчя наполовину в тіні, наполовину освітлене, дивна посмішка. Обличчя в натовпі озирається на неї, їхні погляди перетинаються на коротку мить, коли вона біжить між гостями. І тут Софі все зрозуміла.

— Годі! — нічну тишу порушив голос Фітца, чоловіка, якого вони досі вважали Бароном. — Припни язика, Фредді.

І звернувся до Софі.

— Документи, будь ласка. Важливі люди чекають. Віддайте їх, міс Тейлор, і ми відпустимо вас і ваших друзів. Інші варіанти будуть не такими приємними, — він уважно подивився на неї здалека, аж їй здалося, наче війнуло холодом. Дівчина напружено думала: може, викинути документи з даху на вулицю? Чи жбурнути у ставок?

Фітц дивився їй в очі.

— Не раджу хитрувати, — сказав він. — Лише поворухніться, лише писніть, спробуйте покликати на допомогу — і вашим друзям це так не минеться.

Софі ніби заціпеніла — маленька постать на даху в подертій вечірній сукні. Вітер розкуйовдив їй волосся, неслухняні пасма падали на обличчя, а вона відкидала їх назад. Дівчина дивилася на Джо в руках Баронових хлопчаків — тих, від кого він так прагнув утекти. Дивилася на Ліл — та тремтіла. Досі Софі ніколи не бачила подругу наляканою, навіть на секунду. Від цієї думки в горлі утворився клубок. Виходу не було.

— Ніколи думати, міс Тейлор. Фредді, допоможи леді прийняти рішення.

Купер вишкірився й тицьнув револьвером у ребра Ліл. Та скрикнула, Софі кинулася вперед.

— Забирайте, — вигукнула вона й простягнула конверт Фітцові, що нетерпляче простяг руку їй назустріч. Один із чоловіків тут-таки схопив Софі за руку, різко штовхнув назад і притис до землі.

Фітц сховав конверта під піджак і криво всміхнувся.

— Ходімо, не варто змушувати їх чекати, — звернувся він до Купера й рушив до сходів. А тоді озирнувся й кинув:

— Фредді, зачини їх тут, а тоді приготуйся врешті активувати механізм. Скоро північ.

— Але ж ви обіцяли відпустити нас! — сердито вигукнув Біллі.

Той засміявся.

— Справді? Вам не пощастило — я не з тих, хто дотримує слова, — і його чорно-біла постать швидко розтанула в темряві.

Купер підштовхнув Ліл до альтанки. Джо марно шарпався в руках своїх наглядачів, які тільки зловтішалися з його спроб.

— Завжди знав, що ти погано скінчиш, малюче Джо, — прошепотів йому на вухо Джем.

Намагаючись утекти, Біллі відчайдушно рвонув уперед, але один з Баронових хлопчаків грубо схопив його

за плече, кинув на землю й знерухомив. Біллі відкрив рота, щоб закричати, але чоловік міцніше притис його обличчям до землі. Хлопець почув над головою крик Софі, який різко увірвався. Біллі марно смикнувся, досі не вірячи, що все це трапилося насправді. Це все неправильно, історії про Монтгомері Бакстера закінчуються інакше.

Хтось перевернув його горілиць. Із темряви виплило велике й бліде обличчя Купера.

— Цього разу тобі таки доведеться послухатися, Паркере, — сказав він, і світло згасло.

Розлючений дядько Сід піднімався службовими сходами. Він ледь не закипав від гніву. Дядько справді думав, що врешті йому вдалося донести щось до свого впертого племінника. Уперше Біллі, здавалося, справді слухав, а не замріяно дивився кудись убік. Він добре почав вечірню зміну і, здається, дуже старався. А потім, варто було відпустити його на п'ятихвилинну перерву, як той зник і не з'являвся от уже цілих пів години. Сід спустився до підвалу, де постійно пропадав Біллі, але внизу його не було. А тоді Едіт з відділу капелюшків (хто б подумав) розповіла, що він буцімто побіг на терасу на даху з тією дівчиною, що йому подобалась і яку звільнив Купер. Що вона тут робила — незрозуміло. Так

чи с'як, він сприйняв це досить скептично, бо Едіт — ще та змія.

Та в що б не вплутався Біллі — він покладе цьому край раз і назавжди. Якщо доведеться — особисто притягне його до Купера на заслужену кару, — сумно вирішив Сід. Інакше він сам урешті задасть племінникові добрячого прочухана. Той давно на це заслуговував. Теж мені — влаштовувати цирк в універмазі під час вечірки містера Сінклера! Що цей шмаркач собі думає?

— Скоріше, нам конче потрібно вийти звідси!

Біллі застогнав. Голос Софі здавався дуже далеким. У голові паморочилося, але він змусив себе підвестися. Хлопець сидів на підлозі в альтанці, Джо присів навпроти, біля дверей, і роздивлявся замок, поруч із ним — Софі.

Ліл сперлася на стіну. Дівчина була дуже бліда, але, схоже, неушкоджена.

— Вони зіпсували мій найкращий капелюшок, — сказала Ліл, хоча її голос звучав зовсім не так бадьоро, як зазвичай.

Біллі відчув, як щось стікає його чолом. Витер лоба долонею — на пальцях була кров. Усе довкола гойднулося, до нього підскочила Ліл і приклала йому до голови щось м'яке.

— Тобі зараз полегшає, — сказала вона, уже більш упевнено своїм звичним тоном. — Ось, тримай.

— Дай шпильку, — пробурмотів Джо Софі. Він намагався відімкнути замок — здогадався Біллі, приклавши до лоба носовичка Ліл.

— Швидше, — квапила Софі, — у нас майже не лишилося часу.

— Я намагаюся, — огризнувся Джо, і саме в цей момент щось голосно клацнуло — і двері відчинилися.

— Джемові варто було б пам'ятати, що він сам мене цього й навчив, — сказав Джо з ноткою гордощів у голосі.

Софі миттєво вискочила з альтанки, Джо слідом за нею. Ліл допомогла підвестися Біллі. Чоловіки зникли. Тераса була порожньою, їхні кроки голосно відлунювали на посипаних гравієм доріжках.

— Що відбувається? — спитав Біллі, усе ще напівпритомний.

— Нам потрібно знайти бомбу й зупинити механізм, — пояснила Софі.

— Але як ми це зробимо? — із жахом видихнув Біллі. — Часу не лишилося, бомба може бути де завгодно в універмазі! Ми поняття не маємо, де її шукати.

— Гадаю, маємо, — похмуро кинула Софі. Вона не зупинилася, щоб пояснити, а просто побігла сходами вниз.

Усередині їх засліпило яскраве світло та розмаїття кольорів. Біллі долав сходинку за сходинкою, перед очима в нього все розпливалося. Ніхто не думав якось ховатися, часу на це не було. Софі впевнено вела їх униз, наче стріла, що летить просто в ціль. Але в Біллі розколювалася голова, він трохи відстав. Кольори почали зливатися й перед очима замерехтіло, хлопець підстрибнув від голосного вереску та брязкоту посуду — це вони збили з ніг офіціантку, що несла відерце з льодом. За спиною почув, як хтось гукає:

— Ось вони, містере Паркер! Я їх бачу!

Це був голос Едіт. Хтось витягнув руки йому навперейми, і Біллі заточився. Спробував відштовхнути їх, та довкола все знову закружляло.

— Відчепися! — намагався крикнути він. — Ти не розумієш!

Та було вже пізно. У нього на очах величезна рука дядька Сіда схопила Джо за комір і відтягнула назад. Джо відбивався й намагався вивернутися, та побачивши, що на допомогу поспішають інші посильні, Біллі зрозумів, що все марно.

— Дурепа ти набита, — спересердя буркнув він на Едіт, а сам знову почав провалюватися в безодню, і вдруге за вечір усе поглинула темрява.

Ліл із Софі продовжували бігти.

— Зупиніть їх! — гаркнув дядько Сід.

Порт'є перегородив їм дорогу, та Софі оминула його, промчала коридором, крізь двері й на головні сходи, що вели до холу. Порт'є хотів схопити Ліл, та побачивши, хто вона, — відступив, наче не насмівся торкнутися однієї з дівчат Капітана. Цих кількох секунд зволікання вистачило, щоб Ліл кинулася навздогін Софі.

Вони знову опинилися тут, загублені в натовпі гостей. Здавалося, ніхто не звертає уваги, як вони протискаються між людьми на сходах. Ліл бігла й раптом відчула дивний захват, а жахливі події на даху почали забуватися. Вона майже випередила Софі.

— Ми куди? — видихнула вона, порівнявшись із подругою.

— Треба знайти містера Сінклера. Ми маємо сказати йому, що бомба в годиннику, — пояснила Софі й кивнула на величезну золоту конструкцію попереду. І в цей момент за спиною в неї виринув дядько Сід, схопив за руку й смикнув до себе.

— Біжи! — гукнула Софі. І Ліл побігла. Вона петляла в натовпі, оминула офіціанта з тацею, повною напоїв. Прямо попереду, у сяєві десятків ламп блищав годинник. Стрілки показували за хвилину північ. Час, здавалося,

завмер. Усе залежало від неї. Ліл залишилася сама, але ж Софі на неї покладалася! Позаду офіціант біг крізь натовп, щоб перехопити її. Щось кричав дядько Сід. Наближалося двоє порт'є.

У неї був лише один шлях. Вона виконала стрибок, який вивчила для одного з номерів у виставі, перелетіла через кілька останніх сходинок і досить граційно приземлилася прямісінько біля Едварда Сінклера. Той стояв серед групи вишукано вбраних гостей і якраз підносив келих шампанського до міс Кітті Шоу в золотій вечірній сукні, що виблискувала так само, як і золотий годинник позаду. На секунду Ліл завмерла, але тільки на мить. А тоді все сталося одночасно.

— Перепрошую за втручання, — на одному подиху випалила вона перед здивованою групою, — але на жаль, у вашому годиннику бомба й опівночі вона вибухне.

Ніхто не сприйняв її слова серйозно. Обличчя довкола були здивовані, вражені, збентежені. Відома господиня салону несхвально підняла брови. Кітті Шоу розлютилася:

— Що, на Бога, ви маєте на увазі? — зневажливо кинула вона. Сінклер майже не дивився на Ліл. Він ледь схилив голову набік, так, наче дівчина бовкнула щось неполадне, а Капітан щосили намагався це зрозуміти. Та за ними

стояв дехто, кого Ліл не помітила — Мак-Дермотт. Детектив кинувся до годинника, щойно дверцята із тріском відчинилися й у них з'явилися маленькі золоті фігурки, адже от-от мало вибити північ.

ЧАСТИНА V

Домашній затишок

Вишуканий шовковий чепчик зі східними мотивами, призначений для носіння вдома. Це чудове доповнення хатньої сукні захистить Вашу зачіску й дозволить залишатися елегантною повсякчас, що б Ви не робили: писали листи, лежали в шезлонгу, долаючи нестерпний головний біль, гаптували чи просто відпочивали після сповненого клопотів дня...

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Щойно минула друга ночі. Обережно тримаючи тацю із чаєм, Елсі, нова покоївка, піднімалася сходами до кабінету господаря, намагаючись не позіхати. Вона не звикла бути на ногах о такій порі й почувалася, наче досі спить. Не вірилося, що економка справді розбудила її та веліла серед ночі подати чай із сендвічами гостям у кабінеті.

Вона розставляла чай і чашки, намагаючись не витріщатися на присутніх. Лікар — це ще дрібниці, те, що комусь уночі знадобився лікар, можна зрозуміти. Але ким були інші гості господаря? Здається, нікого із цієї дивної компанії вона раніше не бачила: хлопець із перебинтованою головою, обшарпаний юнак, який наче щойно з кимось побився, дві закутані в шалі юні

леді у вечірніх сукнях і високий приємний чоловік у доладній уніформі. Елсі загаялась, подаючи йому чай. Вона завжди була небайдужа до чоловіків у формі.

— Дякую, Елсі, це все, — сказав господар своїм звичним діловим тоном.

— Як гадаєш, що відбувається? — спитала вона Дейзі, другу покоївку, щойно двері зачинилися.

Та Дейзі лише стенула плечима.

— Гадки не маю, — безтурботно кинула вона. Дейзі працювала в містера Мак-Дермотта третій рік і вже нічому не дивувалася. «Хай хоч мавпу приводить серед ночі на чай — я й оком не змигну», — незворушно подумала вона.

У кабінеті Мак-Дермотта лікар завершив огляд голови Біллі.

— День-два ви можете погано себе почувати, але нічого страшного. Просто багато відпочивайте, — підбадьорив він хлопця, сховав інструменти до саквояжа й зібрався йти. Навпроти у великому шкіряному кріслі згорнулася Ліл і наминала сендвічі з анчоусною пастою, поруч із нею Джо зі здоровенним синцем на пів обличчя захоплено балакав з містером Мак-Дермоттом.

Джо думав, як же дивно опинитися в цій комфортабельній затишній кімнаті. Він відкинувся на м'якому стільці й сьорбнув гарячого чаю. Коли містер Мак-Дермотт привів їх сюди, Джо все ще лихоманило. Хлопець досі не міг забути, як Джем схопив Ліл, а він нічого не міг удіяти. Джо постійно зиркав крадькома на дівчину. Так приємно дивитися, як вона їсть сендвічі чи нахиляється, щоб сказати щось Біллі.

Ще дивніше було, коли Мак-Дермотт сів поруч із ним і почав розпитувати. Він ніколи не думав, що балакатиме із приватним детективом, і спочатку не надто був налаштований на розмову, бо не розумів, що той хоче від нього почути. Але Мак-Дермотт слухав так уважно, час від часу зупиняючи, щоб занотувати щось, а раз навіть зателефонував, тож Джо заговорив охочіше. Його в житті ніхто ще так уважно не слухав. Поступово руки в нього перестали тремтіти, і невдовзі юнак уже зручно вмовстився, посьорбував чай і ласував другим шматком фруктового пирога, наче в себе вдома.

Навпроти на гарній канапі з вигнутою спинкою Біллі сидів коло дядька Сіда, і вигляд в обох був аж ніяк не розслаблений. Дядько ввесь час кахикав і дрібними ковточками попивав чай, а Біллі човгав черевиками й постійно поправляв пов'язку на голові.

Думками Біллі повертався до різних моментів. Він усе не міг вирішити, який з них був найдивнішим: Ліл на мушці в Купера, повернення до холу в напівпритомному стані, містер Мак-Дермотт, що останньої миті схопив стрілки годинника, чи це чаювання о другій ночі з дядьком Сідом поруч. Його переповнювали суперечливі почуття: злість, що дядько продовжував сприймати його як нікчому, перепліталася з дивним бажанням усе пояснити, щоб йому пробачили. Однак найсильнішою була неймовірна ніяковість, що сковувала його з голови до ніг.

Він скоса глянув на дядька — стриманий вираз обличчя літнього родича виражав сум'яття і — хто б подумав! — гордість.

Біллі прокашлявся.

— Сендвіч? — промимрив він, простягнувши тарілку.

На якусь мить пропозиція наче повисла в повітрі, а тоді дядько Сід сказав:

— Із задоволенням, — й обережно взяв один своєю величезною рукою.

Задеренчав телефон, містер Мак-Дермотт підняв слухавку. Після короткої розмови він відклав її на важелі й звернувся до всіх.

— Це був Скотланд-Ярд, — коротко пояснив детектив. — Вони перевірили годинник. І з'ясували, що в ньому

було достатньо динаміту, щоб спричинити значні руйнування. Вони також обшукали універмаг і підтвердили, що більше бомб немає.

Детектив повернувся до Софі, що принишкла в кріслі.

— Мушу зізнатися, мені дуже цікаво, звідки ви знали, що бомба в годиннику?

Софі не з'їла ані крихти. Вона вмила й дала лад волоссю, хтось дав їй шаль, та хоч зовні Софі й виглядала акуратно, усередині в неї все вирувало.

Дівчина подивилася на Мак-Дермотта.

— Це було припущення, — зізналася вона. — Я не знала точно. Але це в його стилі, тобто Барона. Йому явно подобаються годинники. У кімнаті, де мене тримали, їх були десятки. І ще я почула, як той чоловік, Фітц, казав про рішення, як *годинниковий механізм...*

Софі замовкла. Вона не могла позбутися думки, що б сталося, якби інстинкт підвів її, або якби Ліл не встигла повідомити містера Мак-Дермотта. Подивилася на своїх друзів, думаючи, у якій небезпеці вони опинилися через неї.

— Треба було відразу звернутися до вас, — у її голосі прозвучав гіркий жаль.

Детектив уважно подивився на неї.

— Я розумію, чому ви не прийшли до мене. Ви з'ясували, що ані Куперові, ані Грегсонові довіряти не можна. Звідки вам було знати, що я не з ними? — він сів поруч і дістав люльку. — Насправді одна із причин моєї присутності — це певні сумніви щодо сержанта Грегсона і, звісно, бажання містера Сінклера все робити по-своєму. Але в Скотланд-Ярду ще раніше виникли підозри щодо Грегсона.

— Тобто ви хочете сказати, що вони весь час знали, що в цього Грегсона рильце в пушку? — запитався Джо.

— Ну, вони не були впевнені, але здогадувалися. І просили мене обережно поспостерігати за ним. Хоч я й працюю приватно, зі Скотланд-Ярдом ми давні друзі. Нам було відомо, що в «Сінклері» сталося не просто пограбування, і на вечірці навіть було кілька наших людей, котрі видивлялися, чи не коїться щось підозріле, але чесно скажу — до такого розвитку подій ми готові не були.

— А можете розповісти про бомбу? — поцікавився Біллі.

— Я не великий знавець вибухівки, але, як я зрозумів, бомбу сховали в корпусі годинника, — пояснив Мак-Дермотт. — До стрілок прикріпили спеціальні мідні контакти й під'єднали довгий електричний шнур — запал. Щойно

завдання Барона виконали б, а сам Барон перемістився в безпечне місце, Купер мав під'єднати шнур. Коли опівночі стрілки б зійшлися — контакти мали з'єднатися, а струм — активувати бомбу. На наше щастя, міс Роуз прибігла вчасно, тож я встиг зупинити стрілки — і контакту не відбулося. І, як ви вже знаєте, Скотланд-Ярд одразу прислав своїх саперів, щоб від'єднати запал і розібрати механізм.

Біллі захоплено слухав, натомість Ліл цікавили не технічні подробиці, а дещо інше:

— Розкажіть про містера Купера. Ви знали, що він співучасник?

— Не зовсім, — із прикрістю в голосі зізнався Мак-Дермотт. — Він дуже вміло маскувався. Але за ним я теж наглядав. Ми від початку підозрювали, що пограбування організували зсередини, і насторожило те, що Купер швидко звільнив міс Тейлор без поважних доказів її вини. Я представив до нього людину, що стежила за ним поза універмагом. Здавалося, усе чисто. Звісно, ми й не підозрювали про тунелі. А він весь час працював на Барона під самісіньким нашим носом, — детектив похитав головою, наче йому було соромно за самого себе.

— Жах. Ніколи б не подумав, — пробурмотів під носом дядько Сід.

— Вони, напевно, дуже втішилися, коли знайшли ці тунелі, — сказала Ліл.

Мак-Дермотт кивнув, сперся на спинку й пихнув люлькою.

— Хоча це й не така дивовижа, як може здаватися. Ми знали, що під центром Лондона проходить розгалужена мережа тунелів, деякі з них дуже старі, і злочинці користуються ними, щоб таємно пересуватися містом. Купер уже міг знати про тунелі під час будівництва універмагу. Можливо, саме він наказав будівельникам поставити двері, що вели до підземелля. Цього точно не було в жодних офіційних кресленнях.

— Підозрюю, Барон купив той старий будинок через його близькість до підземних шляхів, — припустила Софі. — А сховище добудував сам.

— Дуже ймовірно, — кивнув Мак-Дермотт. — Так чи інакше, якийсь час нам здавалося, що, можливо, ми помилялися щодо Купера. Насправді, мушу зізнатися, міс Тейлор, до вас я теж приставив хвоста. Ми стежили за різними людьми — навіть міс Роуз викликала певні підозри, коли я застав її в кабінеті Купера, — тут Біллі багато-значно подивився на Ліл, а та придушила сміх.

— Барон тим і особливий, що наймає дуже різних людей, — продовжив Мак-Дермотт. — Однак сьогодні лю-

дина, яка стежила за міс Тейлор, повідомила, що хтось схожий на Купера із ще одним чоловіком занесли Софі в скіпаж. Це одразу ж насторожило нас, але невдовзі він з'явився в універмазі, тож ми вирішили, що це був не Купер. Безсумнівно, він уміє замітати сліди.

— Тобто, насправді містер Купер ніколи не був звичайним управителем універмагу? — спитала Ліл. — І весь час працював на Барона?

— Так ми вважаємо. Джон Купер — несправжнє ім'я. Імовірно, ми ніколи не дізнаємося, хто він насправді, окрім того, що його називають Фредді. Шкода, що йому вдалося вислизнути.

Дядько Сід обурено похитав головою.

— Так пошити нас усіх у дурні, — гірко пробурмотів він, — а сам весь час змію за пазухою тримав.

— А як щодо Барона? — знову поцікавилася Ліл. — Хто він? Ми знаємо, що чоловік, який був на даху, — не Барон.

— Так, на підставі ваших розповідей Скотланд-Ярд ідентифікував Фітца як містера Реймонда Фітцвільяма, колишнього актора. На нашу думку, він грає роль представника Барона, інколи — його самого. Барон старанно оточує себе людьми, котрі виконують завдання на різних рівнях, дозволяючи йому залишатися невідомим.

— А ви знали, що саме Барон стоїть за пограбуванням? — поцікавився Біллі.

Мак-Дермотт похитав головою.

— Ні, хоч могли б здогадатися про його причетність, — він знову пихнув люлькою. — Ви б здивувалися, скільки злочинів, скоєних у цьому місті, так чи інакше ведуть до нього.

— То хто ж він насправді? — не вгавала Ліл і аж вихилилася вперед.

Мак-Дермотт знизав плечима.

— Ми точно не впевнені. Але це хтось дуже розумний, з великими можливостями, і керує значною часткою злочинності в Іст-Енді. Останніми роками дрібні оборудки — крадіжки, рекет, контрабанда в доках — змінилися організованими й складними злочинами. Ми знаємо, що за цим стоїть хтось розумний, той, кого називають «Бароном». Та ким би він не був, він дуже добре ховає кінці у воду. Ми ніколи його не бачили.

— Але я бачила, — сказала Софі. — Я бачила його двічі, це точно, хоч тоді й не знала, що це насправді Барон. Раз у театральній ложі, а потім лише секунди на вечірці в «Сінклері», він був серед гостей. Я в цьому впевнена.

— І ти, мабуть, права. Ми давно вважаємо, що в Барона є інше, дуже відмінне обличчя в політичних

колах Лондона, і ми обов'язково уважно перевіримо список гостей містера Сінклера. Саме тому злочинець докладає стільки зусиль, щоб підручні в Іст-Енді не знали його в обличчя й не здогадувалися про справжнє ім'я.

— Але ж Софі бачила його й знає, як він виглядає! — збуджено вигукнула Ліл.

— І боюсь, через це ви тепер у небезпеці, — Мак-Дермотт похмуро звернувся до Софі. — Наступні кілька тижнів, доки триватиме розслідування, ми вас охоронятимемо. Натомість чи можете ви ще щось розповісти про нього? Хоч якісь подробиці.

Софі замислилась.

— Він був дуже вишукано вбраний, — сказала вона, намагаючись пригадати того чоловіка. — Набагато елегантніше за того другого, Фітцвільяма — порівняно з ним костюм Фітца був утіленням несмаку. І здається, — ні, точно — він мав військову відзнаку.

— Відзнаку? А ви не пам'ятаєте, як вона виглядала?

— Вона була зі стрічкою в смужки — зелена, біла й оранжева, здається, — повільно промовила Софі. — Я звернула увагу, тому що в папа була така.

— Зелена, біла й оранжева? — перепитав Мак-Дермотт, очі в нього заблищали. — Ви впевнені? Це королівська

медаль за участь у бойових діях у Південній Африці. Небагатьох нагороджували такою.

— А це означає...

— Це означає, що Барон, ким би він не був, брав участь в англо-бурській війні в 1901 — 1902 роках. Дуже цікаво. Ще щось?

Софі надовго замислилась, а тоді заперечно похитала головою.

— Про годинники я вже розповіла. Єдине, що ще пригадую, — Фітц постійно згадував якесь Товариство. Він сказав щось на кшталт «Товариство не вибачає».

— Товариство? — зацікавився Мак-Дермотт. А тоді всміхнувся, що траплялося нечасто. — Чудова робота, міс Тейлор. Усе, що ви описали, і жінка, яку вони називали берлінським зв'язковим, — надзвичайно цінна інформація, — якусь мить Мак-Дермотт дивився на неї. — Зізнаюся, це все дуже цікаво... — продовжив він, здавалося, сам до себе. — Зазвичай Барон такий обережний...

Софі подивилася на нього, не зовсім упевнена, про що йдеться, зате Джо закивав.

— Я теж так подумав. Тобто, вибачте, але він не з тих, хто панькатиметься з кимсь, хто став йому на шляху. Проте цього разу вийшло інакше.

Мак-Дермотт кивнув.

— І він відправив вас до свого кабінету, де було багато його особистих речей. Чому?

Софі похитала головою. Вона знову поверталася думками до кімнати з химерними механізмами, до того, як дивно він подивився на неї в ложі. Барон не був ані вражений, ані злий — йому було весело. Так, наче він зовсім не здивувався, побачивши Софі, наче давно її знав. Від цієї думки вона здригнулася.

— А що з тим Грегсоном? — раптом утрутився дядько Сід. — Цей продажний поліцейський, що вбив бідного юного Джонса. Він не розколеться?

— Якщо в нього є хоч крапля здорового глузду, зараз він уже дуже далеко звідси, — Мак-Дермотт розвернувся до дядька Сіда. — Востаннє я бачив його перед вечіркою. Мабуть, він здогадався, що його викрили. Так чи інакше, навряд чи він колись особисто зустрічався з Бароном. Досі, навіть якщо нам удавалося затримати когось із Баронових підручних, вони мало що могли розповісти.

— Ніхто з них не патякатиме про Барона, — сказав Джо. — Усі знають, що мають говорити в таких ситуаціях. «Нічого не бачив, нічого не робив, нічого не знаю». Саме так наказано говорити з фараонами. Тобто з поліцією, — швидко виправився він.

— Отже, нам і досі невідомо, хто такий Барон? — досить сумно уточнив Біллі. Детективні історії, якими він зачитувався, завжди закінчувалися драматичним викриттям лиходія, і він не міг приховати розчарування, що після всього містер Купер, сержант Грегсон і Фітц вийшли сухими з води, а справжнє ім'я Барона так і лишилося загадкою.

— Ні, але ми вже ближче до відповіді, — сказав Мак-Дермотт. — Завдяки тому, що повідомила сьогодні міс Тейлор, а Джо розповів про Баронових хлопчаків, ми краще розуміємо, як він діє. І, на щастя, удалося повернути горобця, — Мак-Дермотт показав на пташку, що лежала на його столі на шматку білого оксамиту. — Скотланд-Ярду він стане у великій пригоді. Ба більше, я чув, що вони обшукали тунелі й знайшли те сховище, міс Тейлор, тож невдовзі решту коштовностей повернуть законному власнику.

— А я думав, Барон давно вже їх позбувся! — здивувався Джо.

— Навряд чи це вартувало ризику, — пояснив Мак-Дермотт. — Пам'ятайте — це надзвичайно прагматична людина, а прикраси були лише шляхом до здійснення мети. Його цікавив горобець — решту він узяв, щоб інсценізувати пограбування й спровадити нас на манівці.

— Якби ж нам удалося завадити передачі секретних документів, — зітхнула Софі. — Я знаю, усі живі, і це прекрасно, але дуже шкода, що документи таки опинилися в їхніх руках.

Біллі глянув на Мак-Дермотта, той кивнув у відповідь. Хлопець набрав повні груди повітря й широко всміхнувся.

— Насправді, — сказав він, марно намагаючись приховати переможні нотки в голосі, — документи не опинилися в їхніх руках, от.

— Тобто? Софі ж віддала їх, коли той жахливий чоловік націлив на мене револьвер, — розгубилася Ліл.

— Насправді ні. Тобто так — вона передала конверт, але документів у ньому не було. Я вийняв їх і запхав у кишеню. Не питайте чому — просто це здавалося правильним. Але конверт був надто легкий, тому я поклав у нього єдине, що мав під рукою, аби вони не здогадалися про зникнення документів.

— І що ж це було? — спитала Софі із сяючими очима. Вона подумала, що, здається, уже знає відповідь.

— Примірник «Хлопців Імперії», — усміхнувся, дивлячись на неї, Біллі. — Боюсь, я вже ніколи не дочитаю тієї історії про Монтгомері Бакстера.

Його друзі не могли стримати радості.

— Біллі, це ж пречудово! — захоплено вигукнула Ліл.

Джо стукнув кулаком по спинці стільця:

— Уявляю їхні фізії, коли вони відкрили конверт — а там твоя газета!

— Справжні документи ось тут, — сказав Мак-Дермотт, постукуючи по стосі паперів з діаграмами й цифрами, що лежали на столі поруч. — Абсолютно таємні й дуже небезпечні в невідповідних руках. Барон таки навчився шифрувати, і ми не змогли цьому запобігти, але дуже добре, що вам удалося завадити вивезти їх із країни. Сьогодні ввечері Скотланд-Ярд поверне їх у належне місце.

— Навіть Монтгомері Бакстер не зміг би краще, — Софі обдарувала Біллі такою радісною усмішкою, що той відчув, як палають його щоки. Дядько Сід дивився на нього в німому захваті. Біллі потупився на носики черевиків, забубонів, що на його місці кожен би вчинив так само, а Ліл так ляснула хлопця по плечу, що на завтра там точно розквітне добрячий синець.

На його щастя, двері відчинилися: увійшла покоївка, а слідом за нею — міс Етвуд з мопсом містера Сінклера на повідку. Виглядала вона втомленою, але очі переможно сяяли.

— О, чудово, що ви ще тут, — почала вона, а тоді заговорила більш офіційно. — Добрий вечір. Е-е-е... містер

Сінклер попросив передати свою щирю вдячність за все, що ви зробили цієї ночі. Він дуже шкодує, що не може висловити це особисто, бо саме вечеряє з деякими дуже поважними гостями в «Рітці», оскільки вечірку довелося перервати так... *несподівано*. Та він попросив дещо вам переказати.

Мак-Дермотт кивнув і жестом запросив її сісти. Міс Етвуд із гідністю опустила на вільний стілець, відмовившись від запропонованої чашки чаю.

— Окрім присутнього тут Паркера та кількох інших керівників, які в силу своїх обов'язків повинні це знати, містер Сінклер попросив не розголошувати подробиць подій цієї ночі. Звісно, нам доведеться пояснити працівникам і гостям, чому ми мусили звільнити приміщення, але — гм — повну картину краще зберегти в таємниці. Чого ми не прагнемо, то це ширити *паніку*, — сказала вона, кинувши швидкий погляд на Мак-Дермотта.

— Але ж ми таку бучу здійняли... — засумнівалася Ліл. — Біганина, крик, усі ці маніпуляції з годинником. Люди розпитуватимуть...

Мак-Дермотт знизав плечима.

— Ви здивуєтесь, якими байдужими можуть бути люди, міс Роуз. І, гадаю, наразі містер Сінклер волів би не

створювати своєму універмагу такої реклами — чи не так, міс Етвуд?

Секретарка трохи зічнено кивнула й швидко продовжила:

— Містер Сінклер також дуже радий, що йому повернуть коштовності, і попросив передати, що, на його думку, винагорода за їхнє повернення належить присутнім тут юним героям. Він також попросив мене надати рекомендації та обговорити можливості.

— Рекомендації? — перепитав Біллі, трохи стурбований. Невже після всього містер Сінклер збирається їх звільнити?

Міс Етвуд схилилася до дядька Сіда:

— Містер Сінклер вважає, що на теперішній посаді ваш племінник не має змоги повністю розкрити свій потенціал.

— Гм-м-м? — тільки й спромігся видушити дядько Сід, ще більш спантеличений, ніж Біллі.

— Гадаю, міс Етвуд намагається сказати, що дії Біллі минулої ночі та протягом останніх кількох днів продемонстрували, що його можливості значно ширші за роль посильного-стажера, — пояснив Мак-Дермотт.

— Містер Сінклер пропонує перевести містера Паркера стажуватися в його конторі, — додала міс Етвуд,

хоч судячи з виразу її обличчя, ця думка не надто її тішила. — Нам не завадить — ем-м-м — кмітливий хлопець, якого можна всьому навчити. Ми забезпечимо курси машинопису, стенографії, бухобліку тощо. Я буду вашим безпосереднім керівником, містере Паркере. Це не проста робота, але судячи з усього, містер Сінклер у вас вірить.

Біллі аж очі витріщив від несподіванки. Він перевів погляд з міс Етвуд на дядька Сіда, потім з Мак-Дермотта на Софі, і знову на міс Етвуд.

— Капітан хоче, щоб я працював у його конторі? — недовірливо перепитав він. — Ви не жартуєте?

Міс Етвуд мимоволі всміхнулася:

— Не жартую, — підтвердила вона.

— *Нічого собі!* — вражено видихнув Біллі. Дядько Сід поплескав його по плечу, сам приголомшений новою, що хтось уважає племінника достойним такої честі, і цей хтось — сам Капітан.

— Містер Сінклер також хотів би запропонувати відповідну роботу й для вас, — міс Етвуд повернулася до Джо — той нервово крутився на стільці протягом усієї розмови й ніжно гладив мопса, котрий, щойно ввійшовши, уместився поряд з ним. Джо підняв стурбований погляд, не надто розуміючи, до чого хилить секретарка.

Зате Ліл схопила на льоту:

— О, як чудово! Ти міг би працювати в стайні! — радісно вигукнула вона й пояснила міс Етвуд: — Він дуже добре ладнає із тваринами, особливо кіньми.

— Гадаю, у «Сінклері» не завадить ще один конюх, що скажете, міс Етвуд? — усміхнувся Мак-Дермотт. І звернувся вже до Джо: — Ти можеш почати із чистого аркуша. І спатимеш у значно комфортніших умовах, ніж підвал універмагу.

У Біллі відвисла щелепа.

— Ви знали? — не вірячи власним вухам спитав він.

Мак-Дермотт розсміявся, але Джо цього вже не чув. Достойна, чесна робота в справжній стайні... про більше він і не мріяв. І йому можна залишитися в «Сінклері» з Ліл та рештою! Хлопець відкинувся на стільці, досі не вірячи в те, що сталося.

Міс Етвуд звернулася до Софі, котра лише краєм вуха дослухалася до розмови. Вона із сяючими очима роздивлялася розкладені на столі таємні документи. Хоч це й здавалося неможливим, в останній момент їм все-таки вдалося врятувати універмаг, перешкодити Баронові втілити свої плани та завадити секретним документам Британської імперії опинитися в руках ворогів!

Раптом її охопила така втома, що, здавалося, вона от-от засне, поклавши голову на встелений паперами стіл. Але міс Етвуд саме звернулася до неї.

— Містер Сінклер особливо наполягав, щоб я поговорила з вами, міс Тейлор, — промовила вона. — Він передає найщиріші вибачення за те, що вас звільнили. І дуже просить повернутися до «Сінклера», — міс Етвуд дещо збентежено кахикнула. — Точніше, він просив переказати, що серед своїх працівників найбільше хотів би бачити саме вас.

Софі почервоніла, усі дивилися на неї. Вона думала, що означало б повернення до «Сінклера». Згадала про галас і рух у коридорах, про дядька Сіда, що відчиняє головні двері нетерплячим покупцям. Про ліфти, що спішать угору-вниз, про Клодін та її розкішні вітрини, про посильних із чудовими синьо-золотими коробками у візках. Згадала відділ капелюшків, довгі години на ногах, докори місіс Мілтон, зачіпки Едіт, уявила, як вона стоїть біля вікна й дивиться вниз на вулицю. Подумала про працівників, які так швидко повірили в її вину. А тоді про інші можливості, що відкриються перед нею.

Софі роззирнулася: уважний і тихий Джо, нетерплячий Біллі, навіть суворий дядько Сід — усі чекали, що

вона скаже. А ще ж була Ліл, котра не могла всидіти на місці, так хотіла почути відповідь Софі.

— Скажи, що ти погоджуєшся! — врешті не витримала вона. — Без тебе в «Сінклері» так нудно!

Софі всміхнулася подрузі й повернулася до міс Етвуд.

— Гаразд, — повільно кивнула вона, — я згодна.

Кілька годин потому Софі сиділа в авто, дивилася у вікно, а таксі везло її безлюдними вулицями в пансіон. Наближався світанок, за гострими дахами темних будинків уже видніла рожева заграва.

На площі Пікаділлі порожньо, та щойно настане ранок понеділка — вулиці знову заповнять машини й омнібуси, клерки та машиністки, жебраки й квітникарки, чистильники взуття та продавці газет. І звісно ж, покупці, що невпинним потоком рухатимуться крізь центральний вхід «Сінклера». Невдовзі й вона повернеться сюди, на роботу у відділ капелюшків — так, наче нічого й не сталося. Але, нагадала собі Софі, дещо таки змінилося. Принаймні інші дівчата навряд знову називатимуть її «ваша величносте» чи «Софі-Задериніс».

Вона позіхнула й прихилила голову до вікна, думаючи, як це незвично — їхати вулицями міста о п'ятій ранку. Але це було ніщо порівняно з тим, що сказав їм із Ліл

містер Мак-Дермотт, проводжаючи вниз, — міс Етвуд на-
полягла викликати таксі, аби розвезти їх по домівках. По-
руч дядько Сід поплескував Біллі по плечу, сідаючи в інше
таксі, а з-за спини махав Джо — замість підвалу він ночу-
ватиме в гостьовій спальні містера Мак-Дермотта.

— Мушу визнати, ви досить кмітлива парочка, — ска-
зав містер Мак-Дермотт, відчиняючи дверцята таксі й до-
помагаючи їй сісти. — Містер Сінклер сприймає юних
леді, таких як ви, насамперед як... скажімо, декор. Але
я — ні. Я бачу розум і відвагу. У вас вражаюча інтуїція,
міс Тейлор, а з міс Роуз, що спонукає вас довіряти інстинк-
там, ви станете чудовою командою. Якщо вам колись на-
бридне робота в універмазі, знайдіть мене. Гадаю, на вас
може чекати зовсім інша кар'єра.

Вона дивилася на візитівку: проста й елегантна, сині
акуратні літери на білому тлі, напис «Ентоні Мак-Дермотт,
приватний детектив». Софі прочитала й усміхнулася.
Вона — детектив! Що б сказав папа? Дівчина підморгнула
сама собі, дивлячись у вікно на порожні вулиці Лондона,
а перші промені сонця осяяли дахи золотом і сріблом. По-
чинався новий день.

Энтони Мак-Дермотт, частный детектив

ТАЄМНИЦЮ УНІВЕРМАГУ РОЗГАДАНО!

ПОЛІЦІЯ ЗНАЙШЛА КОШТОВНОСТІ МІЛЬЙОНЕРА

Безцінну колекцію коштовностей містера Едварда Сінклера, викрадену з універмагу минулого тижня, знайшла поліція під час обшуку одного з будинків у Вест-Енді, Лондон. Обшук відбувся під час вечірки, коли гості святкували відкриття універмагу на вечірці з цієї нагоди (див. стор. 8). Інспектор Ігер зі Скотланд-Ярду повідомив: «Коштовності були в підвалі старого покинутого будинку».

У розмові з нашим репортером містер Сінклер підкреслив: «Жодні слова не здатні передати мою втіху від того, що коштовності знайшлися. Я планую відновити виставку якомога швидше, щоб кожен лондонець отримав нагоду на власні очі їх побачити ... (продовження на стор. 2).

Скотланд-Ярд починає розслідувати корупцію в поліції — стор. 6

Вечірку в «Сінклері» перервано з міркувань безпеки — стор. 8

Світська хроніка: лондонські «вершки» на щорічному весняному балу — стор. 13

ВІД АВТОРА

Універмаг «Сінклер» — це вигадка, але на його створення мене надихнули реальні історії лондонських універмагів. Зокрема багато чим ця книга завдячує історії універмагу «Селфріджс», відкритого в 1909 р. Гаррі Гордоном Селфріджем, але також «Ліберті», «Герродс», «Фортнем і Мейсон» та багатьом іншим відомим магазинам, які й досі працюють у Лондоні. На площі Пікаділлі, там, де мав би стояти «Сінклер», універмагу немає, але уявіть його приблизно на місці книгарні «Вотерстоунз» — колись там розташовувався універмаг «Сімпсон».

ПОДЯКИ

Щиро дякую Алі Дугал, Ханні Сендфорд і всьому видавництву «Егмонт» за те, що подарували «Загадці механічного горобця» такий чудовий дім, особливо Бенджамінові Х'юзу за чудове оформлення та Джулії Сарда за розкішні ілюстрації. Неймовірно вдячна своїм чудовим друзям та агентіві Луїзі Лемонт, і всім, хто допомагав і підбадьорював мене під час написання цієї книги, зокрема Нікешеві Шукла та Анні Мак-Керроу за поради, мотивацію й підтримку. Дякую команді «Буктраст», особливо Ханні Дейвіс, Клер Шенахан і Кеті Веббер за ентузіазм, та любим подругам Леї Кокс, Емі Меррік та Гейзел Уїггінтон, яким ця книжка одразу припала до серця.

А найбільше дякую своїм батькам за всю їхню любов і підтримку, а також Дунканові — за все і, зокрема, за довгі спільні прогулянки вулицями Лондона, які допомогли мені уявити й відтворити світ «Загадки механічного горобця».

Тасмниці універмагу «Сінклер»

ЗАГАДКА КОШТОВНОГО МЕТЕЛИКА

НОВА ЗАХОПЛИВА ПРИГОДА СОФІ ТА ЛІЛ

МАЄМО ЗА ЧЕСТЬ ЗАПРОСИТИ
ВАС НА БАЛ-МАСКАРАД
У ЛОРДА БЬЮКАСЛА!

ДИВОВИЖНЕ, приголомшливе зникнення коштовного метелика! НЕЙМОВІРНО, на що здатні наші героїні, Софі та Ліл! ЗАГРИМУВАВШИСЬ, вони опиняться серед вершків суспільства, де ласуватимуть сендвічами з огірками й розплутуватимуть цю ЗАГАДКОВУ ІСТОРІЮ!

Ви будете вражені сміливістю, з якою героїні розгадують ЖАХЛИВІ ТАЄМНИЦІ, які приведуть їх прямісінько до мозкового центру Лондонського злочинного світу. І це може коштувати їм життя...

Найзагадковіша подія сезону!

ПРОСТО ЗАРАЗ!

Літературно-художнє видання

ВУДФАЙН Кетрін

Гасмний університет «Сінклер»

ЗАГАДКА МЕХАНІЧНОГО ГОРОБЦЯ

Роман

*Переклад з англійської Ярослава Івченко
Дизайн обкладинки та ілюстрації Юлія Сарда
Відповідальний за випуск Анатолій Івченко
Редактор Божена Антоняк
Коректор Христина Содомора*

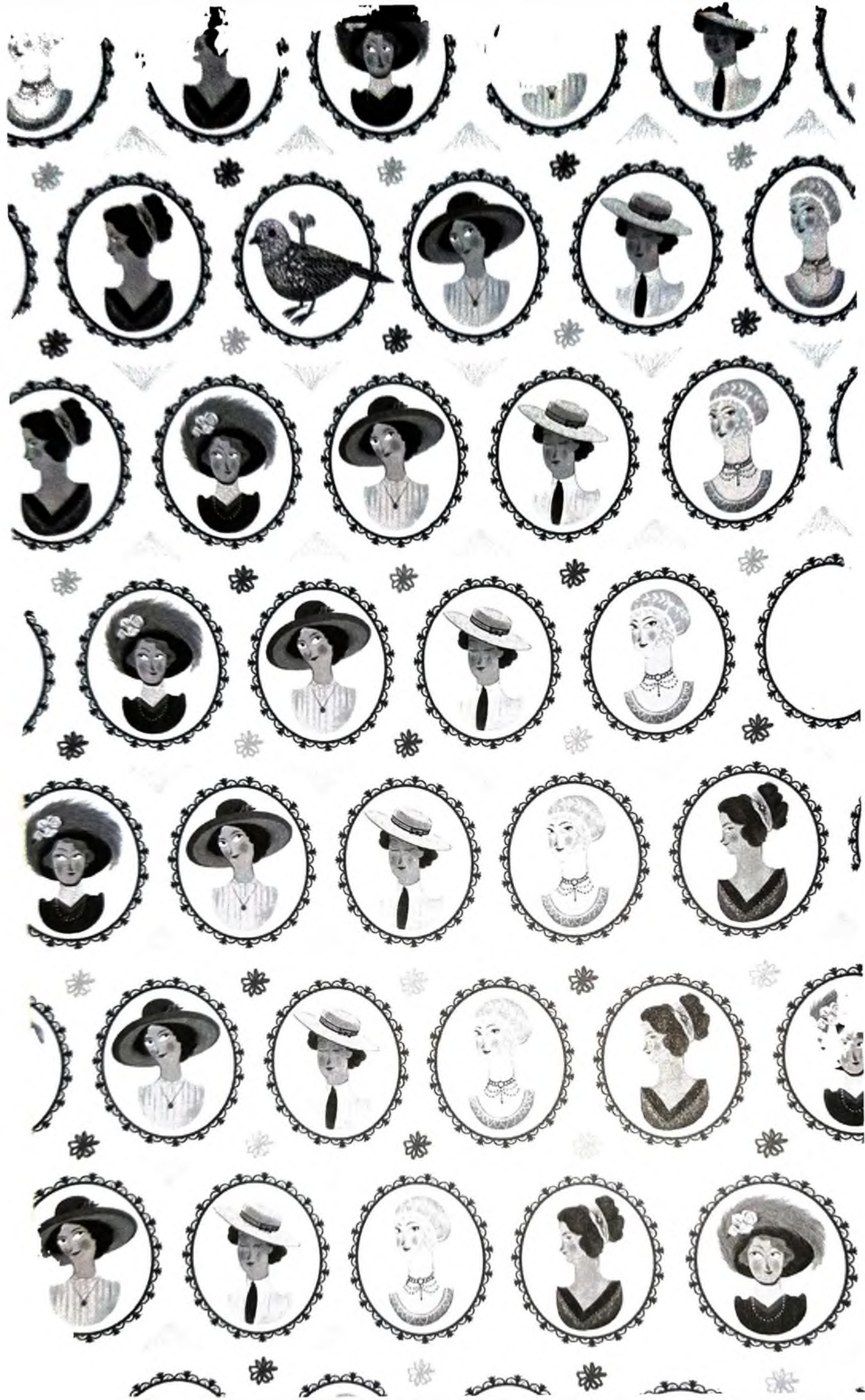
Підписано до друку 05.12.2019. Формат 84x108/32.
Папір Creamy 70 г /м². Гарнітура «Minion Pro».
Умовн. друк. арк. 17,22. Наклад 3000 пр.
Зам. № 24/12

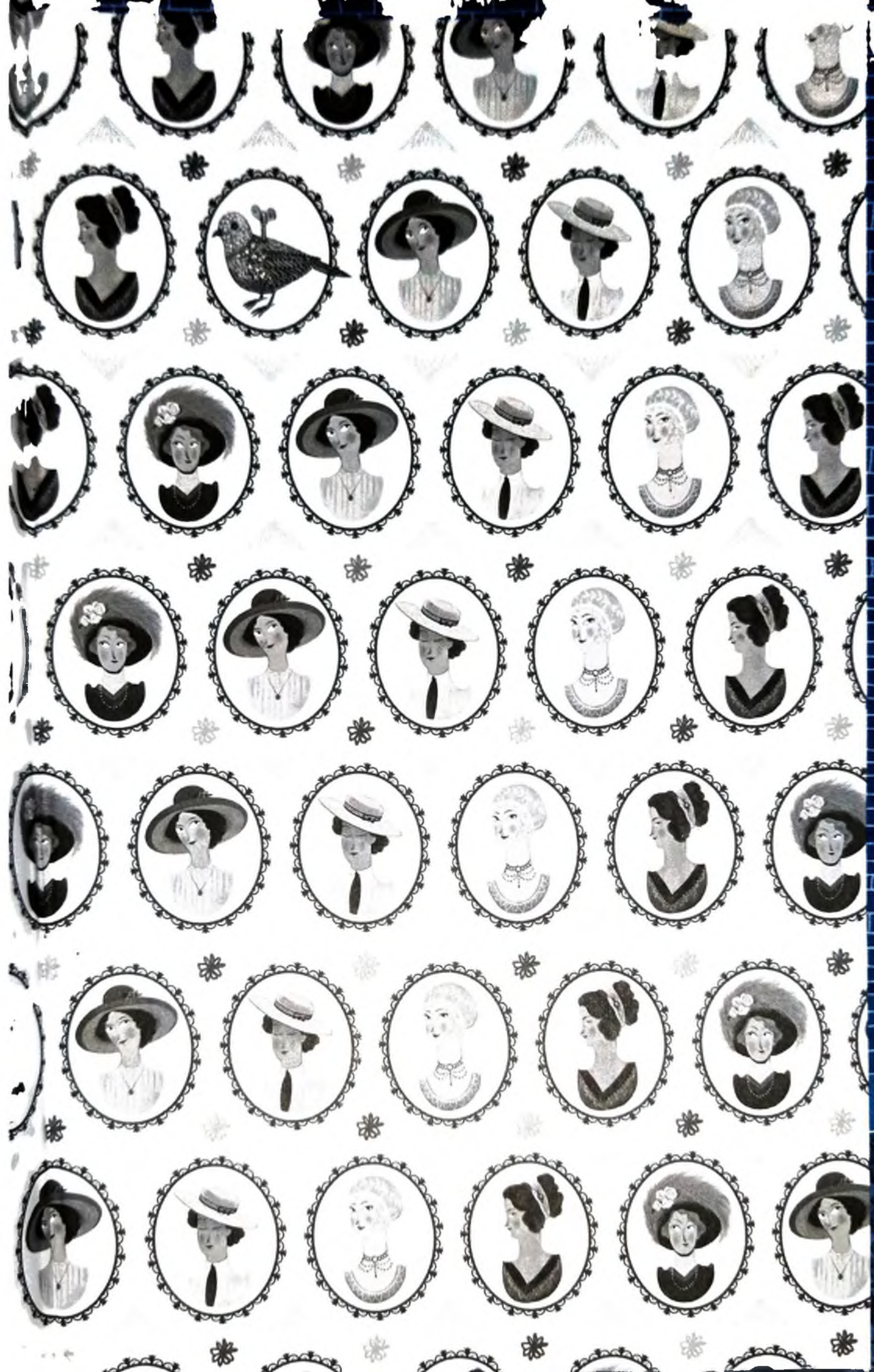
Видавництво «Урбіно»

вул. Коновальця, 36, Львів-57, 79057,
тел. (032) 235-20-68, моб. 093-917-79-54
e-mail: wydawnictwo.urbino@gmail.com
Інтернет-книгарня: www.urbino.com.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 4081 від 02.06.2011 р.

Надруковано ПП «Юнісофт»
вул. Морозова, 136, м. Харків, 61036
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 3461 від 14.04.2009 р.

ЗАПРОШУЄМО ВІДВІДАТИ ГРАНДІОЗНЕ ВІДКРИТТЯ УНІВЕРМАГУ «СІНКЛЕР»!

Пориньте у світ солодоців, капелюшків, парфумів і *загадок*, які чекають на кожному кроці. *Зухвала крадіжка* безцінного механічного горобця здатна *здивувати* будь-кого! Підступні лондонські злочинці готуються втілити свій цинічний план! Ви будете *вражені*, як відчайдушні *героїні*, Софі Тейлор та Ліліан Роуз *руйнують стереотипи*, примушуючи злочинців коритися справедливості...

На вас чекають неймовірні пригоди

Відчуйте справжній
дух пригоди разом
зі сміливою
Софі Тейлор!

Наступна
книжка
серії

ISBN 978-966-2647-64-8

ВИДАВНИЦТВО «УРБІНО»

Ілюстрації © Юлія Сарда